

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

„Mansarda“

„Lacul Lebedelor“

Admirabilă atmosferă și reliefare de personaje, piesa lui Alfred Gehry, „Mansarda“. După cum indică titlul, acțiunea se petrece în etajul al VI-lea al unei case pariziene, la mansardă. Viața pulsează aici intens și autorul

Actul III din „Mansarda“. Dela stânga spre dreapta: D-ra Madeleine Andronescu, dl. Septelici și d-na Nora Piacentini.

Finalul piesei „Mansarda“.

„Lacul Lebedelor“ la Opera Română.

(Fotografii „Cosmophot“).

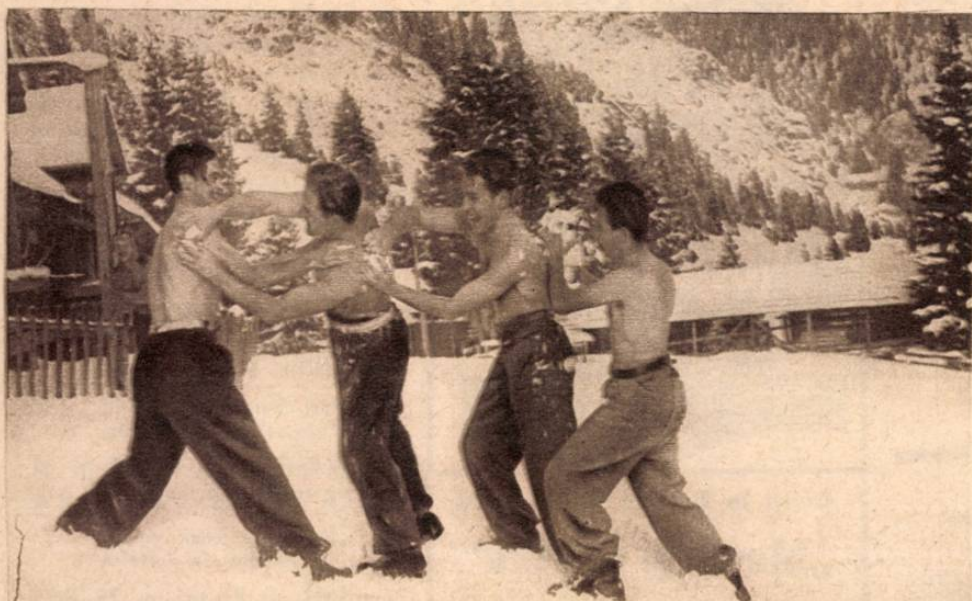

a știut să prindă de minune diversele tipuri caracteristice locului. Mai mult, Alfred Gehry s'a priceput să realizeze cu multă dibăcie un conflict sentimental, care desinde la un moment dat în adâncuri profunde de dramă, pentru a fi rezolvat, în mod abil, și mărturisim — neașteptat. Piesa are momente de dramă puternică, după cum are altele de spumoasă și spirituală comedie. Aducând pe scenă veselie și tristețe — viața adevărată — „Mansarda“ este un spectacol care se urmărește cu multă plăcere.

În inteligenta regie a d-lui Aurel Maican, în decorul admirabil, sugestiv al pictorului Siegfried, evoluează in-

terpreții „Mansardei“. Două surprize excepționale au furnizat debuturile d-rei Madeleine Andronescu, o ingenuă dramatică de rară sensibilitate, care va face, cu siguranță, o carieră strălucită și al d-lui M. Angelescu, al cărui joc sobru, intens și reținut, a fost mai mult decât remarcabil. După cum remarcabil a fost și debutul d-lui Septelici, care nu a reușit însă să egaleze pe cei doi protagoniști, mai sus pomeniți. Acești trei au evoluat în mijlocul unui ansamblu de actori rutinați, din care reținem pe d-nii G. Timică, Mișu Fotino și Romeo Lăzărescu și d-nele Nora Piacentini, Silvia Dumitrescu, Nelly Sterian.

i. g.

Studentii A. N. E. F. la exercițiile de înviorare, Casa Padina, în timpul cursului de ski din luna Ianuarie în masivul Bucegi.

„Noi, iștia dela țară — ne spune săteanul Ion Dogaru din „Cosieni — nu prea am știut ce-s alea medicamente. De „acea când răceam, lăsam așa boala să-și facă drumul, „până cădeam la pat deabinelea. „Acum însă, decând vin doctori și pe la noi, și mai mergem și noi pe la oraș, știm că atunci când ne străpunge „vre-un junghiu, sau ni se învârtă capul de vătăituri, nu „mai e chip de îndoială. Inseamnă că ne-a prins răceala „și că singurul leac e Aspirina, cu crucea Bayer. „Deci noi nu așteptăm, ci prevenim reumatismul, gripa, „temperatura și bolile ce provin din răceală, luând din „timp tabletele de Aspirină, cari ajută sigur.“

ION DOGARU

La primul semn de răceală **ASPIRIN** Observați CRUCEA BAYER

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne ale unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amejeală, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrelor, sprieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătăla pleoapelor, nădufuri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire.

Nu lăsați ca această stare să dăinuiască, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiurări sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor a-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuintarea ei. Aceasta este atestată și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammelstelle: ERNST PASTERNAK Berlin S.O. Michaelkirchplatz 13 Abl. 187.

La Sinaia au avut loc, săptămâna trecută, concursuri premilitare de sky, organizate de cercul Sinaia. Publicăm câteva imagini, luate cu prilejul acestor concursuri.

La Sinaia au avut loc, săptămâna trecută, concursuri premilitare de sky, organizate de cercul Sinaia. Publicăm câteva imagini, luate cu prilejul acestor concursuri.

DI. General Skeleti și comandanții pre-
militari, trecând în revistă con-
curenții.

↑ **D. Căpitan Niculescu, comandantul cercului P. P. Sinaia, vorbind concurenților, înainte de concurs.**

Concurenții așteaptă star-tul.

O echipă concurentă.

Aceasta e nuanța exactă
care se potrivește și încântă. Deaceia alegeți
după tabela Scherk, pudra Mystikum și fardul
Mystikum potrivit — le la culoarea părului,
pielii și ochilor. Ambele sunt extrem de
fine și perfect aderente. Cereți tabela
Scherk în orice magazin de specialitate.

**Pudra
Mystikum**
Compactul Mystikum (Fard)

[illegible]

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

D-na **A. PHILIPS** de **JONGH** din Eindhoven a fost decorată cu ordinul Coroana Belgiei în gradul de ofiter.

Deasemenea D-nul Ing. J. C. LOKKER, Directorul fabricilor N. V. Philips din Eindhoven (Olanda) a fost numit cavaler al Legiunii de Onoare franceze.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ**

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

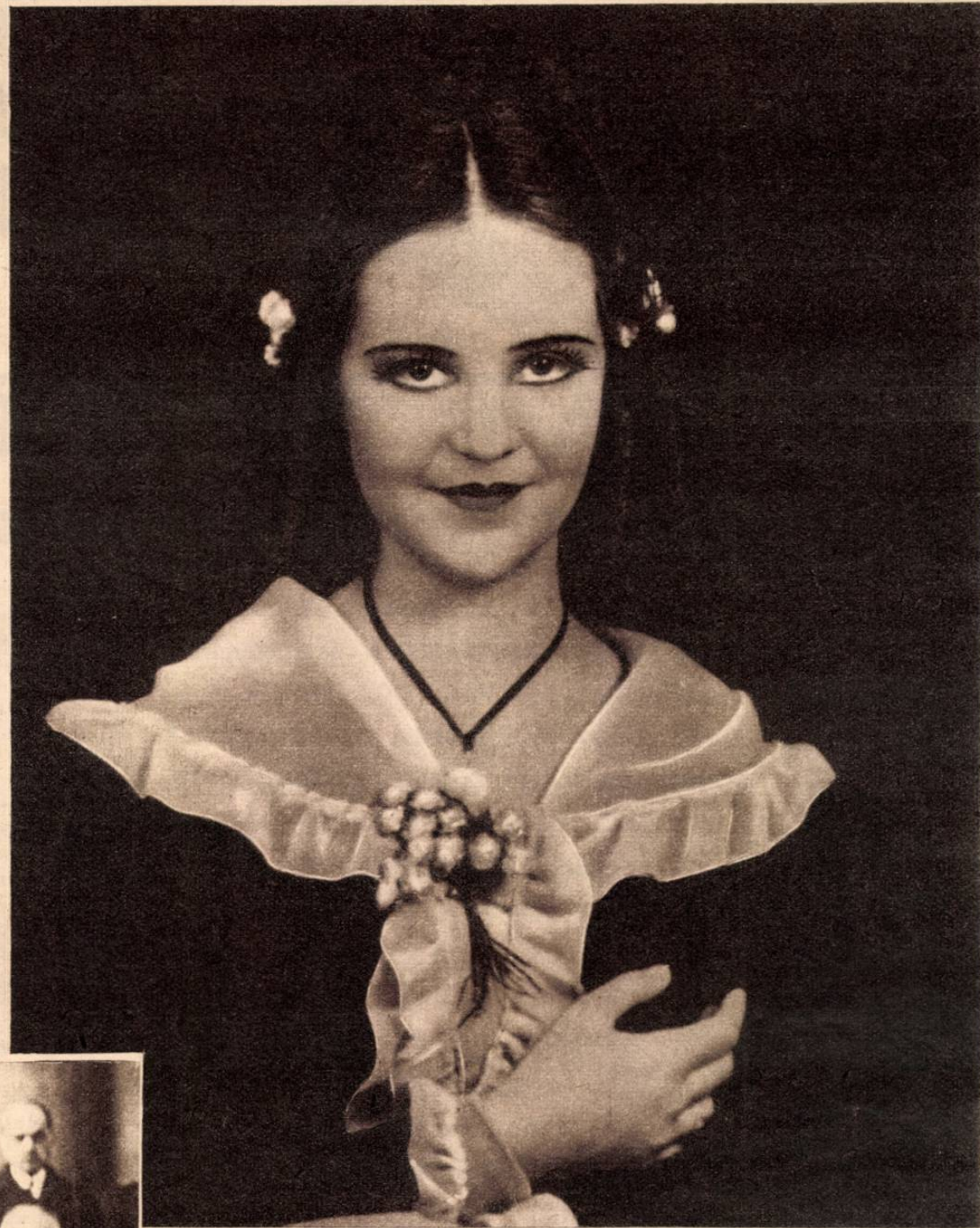
București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult.3—6 Telefon 46601

Regele Zogu al Albaniei se căsătorește cu o contesă ungară

Regele Zogu al Albaniei s'a logodit cu contesa ungară Geraldine Apponyi, fiica fostului mareșal al curții Impăratului Franz Joseph al Austriei. In fotografia noastră: contesa Geraldine Apponyi. →

Căsătoria nepoatei Duce-lui, Rosa Mussolini cu contele Giovanni Teodorani

La Roma, a avut loc de curând căsătoria nepoatei Duce-lui, domnișoara Rosa Mussolini cu contele Giovanni Teodorani. Ducele a asistat la această căsătorie, însă a fost nevoit să plece, pe neașteptate, spre a se duce la locul catastrofei dela Colleferro. Fotografia noastră înfățișează tânăra pereche părăsind biserica Sf. Petru. In fund, Ducele cu contesa Teodorani, mama ginerelui. ↓

OLANDA IN SĂRBĂTOARE !

Fotografia noastră înfățișează pe principele Bernhard ținând în brațe pe micuța sa fiică, principesa Beatrix Wilhelmina Armgard, născută la 31 Ianuarie 1938.

Ultima scrisoare A MARIEI ANTOINETTA

ACUM CÂTEVA ZILE S'A AFLAT LA VIENA DE DESCOPERIREA ORIGINALULUI SCRISORII - TESTAMENT A MARIEI ANTOINETTA. SCRISOAREA ACEASTA VA PROVOCA MULTE DISCUTII, DEOARECE DIFERĂ DE VERSIUNILE ACCEPTATE PÂNĂ ACUM CA ORIGINALE. S'AU SCRIS NUMEROASE CĂRȚI, AVÂND CA EROINĂ PRINCIPALĂ PE NEFERICITA SOȚIE A LUI LUDOVIC AL XVI-LEA, IAR LA HOLLYWOOD SE LUCREAZĂ ACTUALMENTE LA PUNEREA LA PUNCT A UNUI FILM, CARE O VA ADUCE PE ECRAN PE MARIA ANTOINETTA.

IATĂ cum descrie un istoric ultimele zile ale reginei martire:

„Să fie adusă condamnată!”
E ora patru dimineața, în ziua de 16 Octombrie 1793. Desbaterile s'au terminat iar Hermann, creatura lui Robespierre, președinte al tribunalului revoluționar, a pronunțat sentința.

Maria Antoinetta de Lorena-Austria, văduva lui Ludovic al XVI-lea, rege al Franței, va fi decapitată în aceeași zi. Desbaterile procesului au început cu o zi înainte, la ora 8 dimineața și iată după 20 de ore consecutive de desbateri, fără nicio întrerupere, sinistru dramă se apropie de sfârșit. Robespierre era ținut în curent din sfert în sfert de oră, asupra tuturor amănuntelor acestei ședințe fără sfârșit. Oboseala covârșise pe acuzată, pe acuzator și publicul, iar frigul devenise din ce în ce mai aspru.

În cele din urmă, jurații au reîntrat în sala de ședințe. Fiecare dintre ei a trebuit să-și exprime în mod public părerea și fiecare știa că, pronunțându-se pentru nevinovăție, se condamna singur la ghilotină. Marchizul, limonagiul, peruchierul, muzicantul, tipograful, morarul, preotul, toți cei 60 de membri ai juriului au spus: „Vinovată”! Maria Antoinetta a ascultat, nemișcată, sentința. Fără teamă, fără furie, fără slăbiciune. N'a aruncat nici o privire poporului și nici judecătorilor. Stoică, dreaptă, în rochia ei de doliu, a părăsit sala de ședință unde se pusese capăt vieții ei. A reîntrat în celulă.

— Aș putea căpăta puțină lumină?
Ca o favoare, i se pun două lumânări pe masă.
— Aș putea căpăta și puțină hârtie și cerneală?

Paznicul, d-l Bault, care până acum fusese atât de prudent, n'a putut rezista acestei ultime rugăminți. Alături de regala condamnată, jandarmii căscău, cântau, fumau și scui-pau. Dar Maria Antoinetta nu mai ținea de lumea celor vii. Niciun șgomot, oricât de puternic ar fi fost, n'ar fi putut s'o smulgă gândurilor ei supratereștre. Reculegerea era absolută.

— Numai în nenorocire îți dai seama ce ești — spusese ea puțin mai înainte.

Leurs Majestés ontrent le
bel blanc.
(d'après une gravure de
l'époque.)

Ultimele momente ale lui Ludovic XVI și ale familiei sale. (După o veche gravură).

IN PRAGUL MORȚII

Ludovic XVI.

În pragul morții, fosta regină a reușit să se desprindă cu totul de ce-i pământesc. Imaginile vieții alunecă, unele după altele, într-o ordine desăvârșită. 15 ani prințesă, 4 ani moștenitoare a tronului, 19 ani regină, de trei ori mamă și totdeauna femeie.

Grădinile și saloanele dela Schoenbrunn; sosirea în Franța și poporul în delir! Delfina are ochi atât de frumoși! Arcuri de triumf, iluminatii, diamante, reverențe, feerie! Căsătoria. Trianonul. Prințesa de Lamballe, conțesa de Polignac, murmure, cuplete, pamflete. Un nume se aude mereu mai limpede: austriaca. Urmă apoi acea stupidă afacere a colierului. Intrigile au sporit, ca și bârfelile și calomniile. Apoi urgia. Bandele din Octombrie. Refugiul în sânul adunării. Oribilele masacre din Septembrie. Moartea regelui. Fiul i-a fost smuls de lângă ea. Fiul ei cântă la Carmagnole și înjură ca un birjar. Infine, iată noaptea de 2 spre 3 August 1793.

La ora 1 și un sfert după miezul nopții, escortată de 20 jandarmi a plecat la închisoarea Consergerie. Celula ei e o pivniță. Sentinelele sunt permanente. Umezeala o îngheață. Prizoniera, care a fost arbitra eleganței feminine, nu mai are decât două rochii: una neagră și una albă. Amândouă sunt uzate. Maria Antoinetta mai trăește încă. Asta e prea mult. Fouquier Thiville a acuzat-o, iar ea a îndrăznit să-l înfrunte. Oh, mărturia lui Hebert!

— Uitănd calitatea de mamă și opreliștele impuse de legile naturii, tu, văduvă Capet, nu te-ai temut să comiți împreună cu Capet, fiul tău — după mărturia acestuia — fărădelegi, al căror nume numai face pe oricine să se înfioare de oroare — a spus el.

Și cum avea declarația iscălită de copil, un jurat a interogată-o. Era îngrozitor. — Natura se opune la răspunsul pe care l-ar merita o asemenea învinovățire adusă unei mame, a răspuns Maria Antoinetta. — Fac apel la toate mamele care se află aci.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Chauveau Lagarde a încercat s'o apere, dar n'a reușit decât să provoace propria-i arestare. Juriul a deliberat vreme de patru ore. Pentru ce? Era vorba numai de o formalitate.

ULTIMA SCRISOARE

Regina și-a revenit din toropeală. Amintirile se șterg. Regina se simte mai calmă. Incepe să scrie. E ultima ei scrisoare, pe care o adresează doamnei Elisabeta, îngrijitoarea copiilor ei:

„Îți scriu dumitale, sora mea, pentru ultima dată. Am fost condamnată, nu la o moarte rușinoasă, căci ea este destinată numai cri-

minalilor, ci am fost condamnată să mă duc alături de fratele dv. Nevinovată ca și el, sper să pot arăta aceeași tărie pe care a arătat-o în ultimele-i clipe. Sunt calmă, cum poate să fie cineva care n'are să-și reproșeze nimic. Imi pare nespuse de rău că trebuie să-mi părăsesc sărmanii copii. Știi foarte bine că nu trăiam decât pentru ei și pentru tine, buna și blândă mea soră”.

Apoi, mai departe:

„Cer iertare tuturor pe care-i cunosc și dumitale, sora mea în mod special, pentru toate necazurile pe care, fără să vreau, ți le voi fi pricinuit. Iert tuturor dușmanilor mei răul pe care mi l-au făcut...”

Trebuie să vă mai scriu despre un lucru foarte penibil. Imi dau seama câtă supărare trebuie să vă fi pricinuit băiatul meu. Iartă-l, scumpa mea soră. Gândește-te că la vârsta lui e lesne să faci pe un copil să spue ceea ce vrei, și chiar ceea ce nu pricepe...”

Adio, scumpa și buna mea soră. Dea Domnul ca scrisoarea asta să vă parvie. Gândiți-vă la mine. Te îmbrățișez din toată inima, ca și pe sărmanii și iubiții mei copii. Doamne, cât este de sfâșietor să-i părăsești pentru totdeauna. Adio, adio! Mă voi ocupa numai de îndatoririle mele spirituale. Nefiind liberă în ceea ce fac, mi se va aduce, poate, un preot. Dar nu-i voi spune nici un cuvânt și mă voi purta cu el, ca și cu o ființă complet străină”.

Sfâșiată de oboseală, n'a mai putut scrie. Zorii zilei trimeteau raze paralele prin fereastra celulei. N'avea altceva de făcut decât să aștepte.

ULTIMELE ORE

17 Octombrie 1793. Ora 7 dimineața. Maria Antoinetta se îmbracă în rochie albă, care-i scoate în relief slăbiciunea. Își pune pe spate un văl de muslin și-și alege o pereche de pantofi de satin negru, cu tocuri înalte, precum și o bonetă cu două aripioare, ca să-i ascundă părul alb.

Ora 8. Un preot vine să-și ofere oficiile. Re-

Maria Antoinetta

fușă să i se spovedească, acceptând cu indiferență ajutorul lui în ultima clipă.

— Larivière, știi că mă vor omori?

Spune-i bunei dumitale mame, că-i mulțumesc pentru grija care a avut-o de mine și o îndemn să se roage lui Dumnezeu pentru sufletul meu. Judecătorii, veniți în tovărășia judecătorului Fabricius, o găsesc ingenunchiată la capătul patului. Toți patru sunt cu capetele descoperite.

— Fiți atentă, căci vi se citește sentința.

— O cunosc prea bine. Citirea ei nu este necesară.

— Nu interesează. Trebuie

să fie citită a doua oară. Ascultați, așadar.

Fabricius citește. În urmă, Sanson, călăul, se apropie: — Intindeți mâinile!

Turburată, se dă înapoi câțiva pași.

— Mi se vor lega mâinile? Lui Ludovic XVI-lea nu i-au fost legate.

Sanson ezită.

— Fă-ți datoria! — îi poruncesc judecătorii.

— Oh, Dumnezeu!

Călăul îi leagă atunci mâinile la spate. Strânge tare. Prea tare. Maria Antoinetta își stăpânește lacrimile.

— Acuma părul...

Sanson îi scoate din cap boneta, îi taie părul și îl pune în buzunar. La ora 11 porțile închisorii se deschid. Condamnată apare, mergând calmă, în urma unei întregi companii. Toată forța armată era în stare de alarmă. Tunurile erau instalate la capetele podurilor, în piețe și la întretăierea drumurilor. Patrulele străbăteau străzile, circulația vehiculelor era întreruptă pe tot parcursul ce urma să fie străbătut de căruța în care se afla condamnată. Sanson ținea o frânghie cu care este legată Maria Antoinetta. Se urcă în căruța și se așează jos. Cortegiul pornește. Fața reginei nu reflectă nici mândrie, nici teamă și nici depresiune. Mulțimea urlă. În fine, cortegiul ajunge la locul execuției, care este negru de lume. Ora fatală era așteptată cu răsete și dansuri. Refuzând orice sprijin dreaptă, văduva Capet urcă scările eșafodului. Trec patru minute. Călăii o trântesc la pământ. Ghilotina cade.

Sanson apucă de păr capul însângerat și-l arată mulțimei. — Trăiască republica! Jos tirania!

E ora 12 și un sfert. Mulțimea se răspândește. Li e foame. După câteva zile, sicriul plin cu rumeguș este aruncat în groapa comună a cimitirului Madeleine.

În colțul străzii St. Honoré David a avut timpul s'o creioneze.

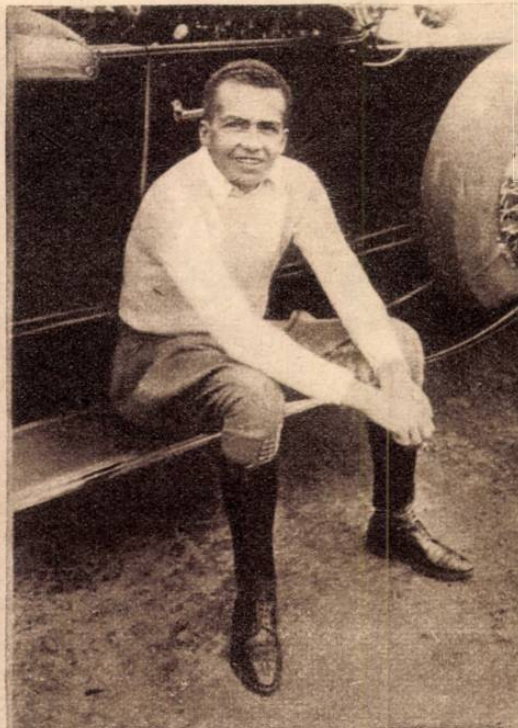
Roosevelt DECLAR 60 DE FAMILII DE MAG

A MERICANII se pot lăuda că au și ei „cele 200 familii” care controlează întreaga viață financiară și industrială a țării. E o laudă evident relativă. Ei, cari sunt obicinuți cu cifre astronomice, trebuie, de data aceasta să cedeze vechiului continent, adică la drept vorbind Franței, căci numai 60 de familii controlează de fapt două treimi din averea națională americană. Declarația aceasta a fost făcută de ministrul de interne Harold L. Ickes.

Avându-se în vedere că averea națională a Statelor Unite se ridică la 360 miliarde de dolari, adică la zece trilioane de franci, cele 60 de familii ar fi, prin urmare, proprietarele a 6 bilioane 666.000.000.000 franci. Ca să ne exprimăm însă în cifre mai lesne de înțeles

Sir John Davison Rockefeller, nepotul miliardarului american, este căsătorit cu d-ra Blanchette Ferry Hooker din Greenwich.

John D. Rockefeller jr.

curente ale lui Ford, pentru cel de al doilea loc, în ierarhia miliardelor. Andrew Mellon, care a murit vara trecută, a lăsat suma de două miliarde franci orașului său natal, Pittsburg, iar remarcabila sa colecție de artă, va constitui, după dorința exprimată în testamentul pe care l-a lăsat, un muzeu național la Washington. Cu toate acestea, familia mai dispune de încă 10 miliarde franci. În ceea ce privește familia Du Pont, a cărei uriașă avere se datorește fabricii de pulbere, fondată pe vremea războaielor napoleoniene și care a sporit considerabil în timpul războiului mondial, se pare că ea dispune de vreo 15 miliarde, care sunt însă împărțite între cei 20 membri ai vechii dinastii.

CINCISPREZECE MILIARDARI INTR'O ÎNCĂPERE

Cunoscutul economist american Ferdinand Lundberg a publicat o carte extrem de interesantă asupra potențailor industriei și finanței americane. În această carte se arată că cel de al doilea loc în lista oamenilor bogați ai Americii nu se cuvine nici lui Ford, nici lui

Henry Ford, regele automobilelor, fotografiat la o școală de dans.

fiecare din aceste familii, dispune în medie de 100 miliarde de franci.

ISVORUL MARILOR AVERI

A controla nu este egal în termeni economici cu a poseda. Uneori, o minoritate de acțiuni, este suficientă pentru a-ți da posibilitatea de control asupra unui grup de societăți. Pe aceste fapte se bazează influența personală a câtorva

conducători de mari trusturi din America și chiar din Europa.

Averea personală a multimilionarilor americani, este de obicei supra-evaluată. Până în prezent n'a existat încă un cetățean al Statelor Unite, care să posede la moartea lui un miliard. Cea mai mare succesiune care a fost înregistrată până în prezent în America, este aceea a petrolistului Payne Whitney, mort în 1927 și care a lăsat 186 milioane de dolari, adică 5 miliarde de franci.

Cei mai mulți dintre milionarii americani preferă, din motive fiscale, să-și împartă averea, încă în viață fiind. Exemplul caracteristic este acela a lui John D. Rockefeller, care n'a lăsat la moartea sa decât o avere de 25 milioane dolari, deși averea sa familială a fost evaluată la un miliard, iar în anii de prosperitate chiar la două miliarde și jumătate de dolari, adică 75 miliarde franci. John D. Rockefeller, a împărțit însă, în viață fiind, o sumă de 20 miliarde franci, pentru instituțiile științifice și filantropice create de el, dând deasemenea și fiului său, John D. Rockefeller Jr. suma de 10 miliarde franci. Dar și ceilalți membri ai familiei Rockefeller erau foarte bogați. William Rockefeller, fratele lui John D., a lăsat moștenitorilor săi suma de un miliard și jumătate de franci, iar fiul său, Percy Rockefeller, i-a lăsat soției sale, în 1934, suma de 3 miliarde franci. Dinastia Rockefeller se compune din 21 de membri, toți fiind multimilionari în dolari.

Petrolul, care a fost isvorul bogățiilor familiei Rockefeller, a îmbogățit și pe mulți alți cetățeni americani. Printre magnații petrolului se mai numără familia Harkness, cu o avere de 13 miliarde franci, Whitney cu 10 miliarde, Archibald Rogers și Bedford, precum și ceilalți membri ai trustului petrolier Standard Oil Company, cari posedă și aceștia fiecare câte 10 miliarde de franci.

IERARHIA MILIARDELOR

Dacă locul familiei Rockefeller, în ierarhia miliardarilor, nu este discutat de nimeni, cel de al doilea loc este însă foarte disputat. Care dintre miliardari are oare dreptul să-l ocupe? Înainte de criza economică, Henry Ford și fiul său Edsel erau considerați ca miliardari în dolari. Averea lor a scăzut însă considerabil în anii de criză, este însă mult mai puțin risipită, decât cea a familiilor, având tradiția de mai multe generații. În calitate de șef al familiei, Henry Ford este un om foarte sever, care nu prea împarte daruri cu ușurință. Acela dintre membrii familiei Ford, cari nu dovedesc reale aptitudini comerciale, sunt excluși din faimoasa întreprindere dela Detroit. Un frate a lui Henry Ford a dat faliment la vârsta de 70 de ani, fără ca ilustrul său frate să intervină.

Dintre dinastiile industriale, familiile Mellon și Du Pont sunt cele mai serioase con-

Otto Kahn, unul din marii magnați ai Americii.

Pierpont Morgan.

William Mellon.

Mellon sau familiei Du Pont, ci familiei Morgan.

Clasamentul acesta ar părea oarecum surprinzător. Este știut că John Pierpont Morgan Sr. — J. P. Magnificul cum era poreclit în întreaga Americă — n'a lăsat la moartea sa, în 1913, decât 70 milioane de dolari. Fiul său, șeful actual al celebrei bănci newyorkeze a dublat, de bună seamă, această avere, în timpul războiului mondial. În timpul marelui crize, averea familiei a scăzut însă. În urma anchetelor oficiale făcute de guvernul din Washington, se știe că dl. Morgan n'a plătit impozite vreme de câțiva ani de zile, deoarece pasivul era mai mare decât activul. Dl. Lundberg consideră însă peste 15 membri ai familiei Morgan ca o singură unitate, atribuindu-le o avere totală de 728 milioane dolari.

Definiția aceasta de avere familială pare să fie îndrituită, deoarece în nici o altă familie ca în cea a bancherilor Morgan nu se poate constata o mai mare unitate de vederi și de acțiuni. În faimoasa bancă, situată pe Wall Street 23, membrii familiei, dintre cari fiecare în parte este multimilionar, lucrează întocmai ca

AT RĂȘBOI CELOR NAȚI AI AMERICII

Vincent Astor.

niște mici funcționari la niște birouri modeste. Aceste birouri se află toate într-o singură odaie, extrem de austeră ca aspect general. În felul acesta, familia Morgan formează o unitate desăvârșită, atât din punct de vedere comercial cât și social.

Ceilalți bancheri de pe Wall Street se află la distanță mare, în urma familiei Morgan. Astfel familia Baker dela First National Bank, Stillman dela National City Bank posedă fiecare dela 3 la 6 miliarde franci. Casa Kuhn Loeb & Co., principala adversară a casei Morgan, este reprezentată pe lista celor „60 de familii” prin numele Schiff și Kahn. Bancherul *Otto H. Kahn*, mecenatul Metropolitan Opera House-ului și unul dintre cei mai mari acționari ai industriei cinematografice, ar fi avut, după unele statistici, în 1929, o avere care se ridică la 2 miliarde franci. La moartea sa s'a constatat însă că nu avea mai mult de 200 milioane franci. Bancherii Warburg au o avere de circa 3 miliarde franci.

UN OM NOU

Un lucru curios este că mai toate marile averi americane datează dinainte de războiu. Unde sunt noii bogătași, profitorii valului de speculații bursiere din 1928—1929? Ei au dispărut fără să lase urme în viața economică și socială.

Singurul american care a reușit să-și creeze, în cursul ultimelor zece ani, o avere considerabilă, este un financiar absolut necunoscut în Europa. El se numește *Floyd B. Odlum* și și-a început cariera în calitate de administrator al unei societăți de electricitate, finanțată de grupul Morgan. În 1924, Odlum a fondat o mică societate financiară, cu un capital de 40.000 dolari, numită Atlas Corporation și care se ocupa cu plasarea valorilor bursiere. Odlum a dat dovadă de nespuse de multă abilitate în acest domeniu. În timp ce alte societăți similare se prăbușeau, Atlas Corporation a câștigat în timpul crizei suma de trei miliarde franci, capital care a fost dublat prin operațiuni ulterioare.

Dar cazul acesta excepțional nu schimbă cu nimic fizionomia marilor averi americane, despre care există păreri atât de eronate în Europa. Cele 60 de familii nu sunt formate din parveniți. Sunt deobicei adevărate dinastii ale banului, care exercită uneori, de mai bine de un secol, o puternică influență asupra vieții statului. În America ele joacă, din ce în ce mai mult, rolul unei nobilimi feudale. Fiind foarte conservatoare, aceste familii se află în categorică opoziție față de guvernul președintelui Roosevelt.

Franklin D. Roosevelt jr., s'a însoțit cu d-ra Ethel Du Pont, descendentă unei mari familii de industriași americani.

entă asupra vieții statului. În America ele joacă, din ce în ce mai mult, rolul unei nobilimi feudale. Fiind foarte conservatoare, aceste familii se află în categorică opoziție față de guvernul președintelui Roosevelt.

CĂSĂTORII AURITE

Caracterul exclusivist al celor 60 de familii, se manifestă mai ales prin căsătoriile din sânul lor. Idealul este totdeauna o alianță cu înalta aristocrație europeană. Uniunile prințeselor dolarilor cu prinți, conți și baroni europeni au început pe la sfârșitul secolului trecut și au continuat până în zilele noastre.

O descendentă a familiei Astor, căreia îi aparțin cartiere întregi din New-York, s'a căsătorit cu prințul rus, Sergiu Obolensky. Fiica regelui căilor ferate Jay Gould a devenit conteasă de Castelane, iar mai târziu ducesă. Fiica petrolistului Rogers s'a căsătorit cu contele de Salma. Fiica cooperatistului marilor magazine Marshall Field din Chicago, domnișoara Lewy Z. Liter, s'a căsătorit cu lordul Curzon, fostul vice-rege al Indiei și a devenit astfel soacra lui Sir Oswald Mosley, șeful partidului fascist englez. Ethel Field, descendentă unor mari negustori din Chicago, s'a căsătorit cu amiralul britanic Earl Beatty.

Familia *Vanderbilt*, care și-a dobândit averea prin afaceri în legătură cu căile ferate, este înrudită cu mai multe familii aristocratice europene, după cum ar fi conții unguri Szechenyi și ducii de Marlborough. Fiica lui Hiram E. Manville, regele asbestului, căsătorindu-se cu contele *Folke Bernadotte*, a devenit nepoata regelui Suediei. Contesa de *Haugwitz*, născută *Barbara Hutton* este moștenitoarea marilor magazine Woolworth. Dar căsătoriile fiilor familiilor bogate nu corespund totdeauna dorinței părinților lor. Se citează astfel nenumărate cazuri de mezialianțe, care au deslănțuit adevărate scandaluri mondene. Astfel, *James A. Stillman*, fiul marelui bancher cu același nume și strănepotul lui Rockefeller, s'a îndrăgostit de fata bucătarului familiei lui și s'a căsătorit cu ea. Leonard Kip Rhineland Jr. s'a căsătorit cu fiica unui șofer negru. Faptul de a fi acceptat ca socru un șofer și pe deasupra un negru, a deslănțuit un scandal monden nemaipomenit. Mai degrabă s'ar ierta frumoasei Ellyn Mackay faptul de a se fi căsătorit cu compozitorul Irving Berlin.

Dar mezialianțele sunt totuși incomparabil mai rare în aristocrația americană a banului decât căsătoriile făcute conform principiilor acestei clase exclusiviste. În genere, moștenitorii marilor averi se căsătoresc în cadrul clasei lor sociale. Relațiunile comerciale favorizează uniunile matrimoniale, iar înrudirile facilitează alianțele financiare. În felul acesta, cele 60 de familii se apropie mereu mai mult unele de altele. De fapt, ele nu constituie astăzi decât 4-5 clanuri. Un caz tipic este acela al familiei Rockefeller. Regii petrolului sunt înrudiți cu *Mac Kormick*, marele fabricant de mașini agricole și cu bancherii *Stillman* și *Aldrich*, cu regii aramei Dodge și cu descendenții magnatului oțelului Andrew Carnegie.

Membrii familiei Du Pont, întocmai ca altădată membrii familiei Rotschild se căsătoresc între ei. Faptul că tânăra Ethel Du Pont s'a căsătorit cu fiul președintelui Roosevelt, este un lucru cu totul neobiceiuit în sânul celor 60 de familii. Căsătoria aceasta a fost celebrată cu o strălucire extraordinară, puțină vreme după lupta înverșunată dintre industriașul Du Pont și președintele Roosevelt. Familia Du Pont a cheltuit 25 milioane de dolari pentru a împiedeca realegerea președintelui. Căsătoria copiilor nu a dus însă la împăcarea părinților. Familia Du Pont a rămas dușmana ireconciliabilă a guvernului din Washington, iar președintele Roosevelt n'a făcut nici o concesie celor 60 de familii. De altfel lupta între Roosevelt și aristocrația banului ia pe zi ce trece forme mai accentuate. După ministrul său Ickes și președintele Roosevelt a anunțat că va pune capăt a buzului de putere și privilegiilor „unei infime minorități”.

John Jakob Astor, cel mai tânăr fiu al renumitului milionar american, este căsătorit cu Ellen Tuck French, căreia i-a dat ca dar de nuntă, renumitul inel de 100.000 dolari al Reginei Eugenia.

Ellen Astor, soția miliardarului american John Jakob Astor, cu copilășulei William, care va moșteni miliardele familiei.

Martha EGGERTH și Jan KIEPURA

I N I T I M I T A T E

INTIMITATE? — mi-au zis Martha Eggerth și Jan Kiepura. Nu cunoaștem această noțiune. Dar cum în acel moment îi înconjuraseră cam vreo sută de admiratori pentru autografe, cele două vedete schimbă între ele priviri atât de tandre, încât am dedus imediat că mințiseră când au spus că nu cunosc intimitatea. Erau la Paris pentru o zi. Veneau de la Viena. Plecau spre Roma. Apoi îi aștepta New-Yorkul. Au ei oare căminul lor? Nu-mi vine a crede. Poate că numai „sleepingul”

cabina pachebotului, camera de hotel sunt locurile unde se desfășoară menajul *Martha-Jan*. Dragostea lor e rătăcitoare, îmbrățișarea: numai când trenul aleargă cu o sută kilometri pe oră. Martha a sosit prima la „rendez-vous”. Ecranul ne-a relevat finețea și nostalgia privirii, arcul misterios al sprâncenilor și cel voluptuos al buzelor. Li cunoaștem deasemenea timbrul de cristal pur al vocii cu inflexiuni patetice. Acei ce au ascultat-o în primul ei film „Simfonia neterminată” nu vor uita niciodată emoția care i-a cuprins când a început să cânte faimoasa *Serenadă*.

Și iată că precis înainte de a începe convorbirea captivantă, cu Martha și Jan, care vorbesc atât de comic limba franceză, ea fredonează pentru noi toți incomparabilul lied, în care sufletul german își plânge visurile și melancoliile milenare. Cu toate acestea Martha nu este deloc tristă sau ea nu poate să fie tristă la Paris. Ea nu-și mai poate ține râsul se ridică din fotoliu, merge de colo până colo, vorbește, cântă, e în permanentă mișcare, nervoasă și plină de bucurie.

— Paris, spune Martha Eggerth, este ca o cupă de șampanie. E de ajuns să-ți moi buzele în ea ca să găsești un alt gust vieții. Ce păcat că nu voi avea timp cu prilejul vizitei mele de acum la Paris, să golesc cupa până la fund.

Iată-o redevenind gravă. Pronunț cuvântul lui Jan Kiepura.

— Jan.....

Privirea ei se înfierbântă, își mușcă mâinile și le duce spre inimă voind parcă să-i comprime bătăile.

— Jan.

Il adoră. E de ajuns s-o părăsească câteva momente pentru ca lucrurile și oamenii să nu mai aibă pentru ea nici o salvare.

Evocând prima lor întâlnire ea își regăsește din nou buna-dispoziție.

— Eram mult mai mică decât el, iar Jan un om în plin triumf. Ne-am întâlnit și ne-am căsătorit. Asta s'a petrecut atât de simplu ca și când înainte de l-am cunoscut, eram prieteni vechi. O pagină de legendă: *păstorița și prințul fermecător*.

Nu. Intre noi fie zis Martha exagerează. Ea era înainte de a deveni d-na Jan Kiepura, prodișioasă artistă dotată cu o personalitate cu mult mai savuroasă și mai rară decât aceea pe care o posedă simpaticul tenor care este soțul ei. Dar ce vreți pentru dragoste abdici dela orice pretenții. Astfel Martha Eggerth găsește unele trăsături soțului ei, care ne fac să râdem.

— Când suntem în Polonia și când, în momentul plecării în voiaj, ne găsim în

întârziere, ei bine pentru Jan chestiunea se prezintă foarte simplu. la telefonul și cheamă pe șeful gării, căruia îi spune simplu. „Allo, aici Jan Kiepura, valizele mele nu sunt încă gata. Aș mai avea nevoie de încă 25 de minute ca să fiu la gară. Să mai aștepte trenul”.

— Și trenul așteaptă? întreb pe Martha Eggerth care mă înspăimântă cu privirea ei.

— S'ar putea și altfel?

Martha se apropie de urechea mea.

— La Viena e cu totul altceva. Când trece pe străzi, la volanul Mercedes-ului său, toți agenții iau poziția de onoare și-l salută.

— Ca pe un suveran?

— Ca pe un suveran, adaugă mândră Martha, încât nu pot decât s'o aprob.

Apoi, continuă ea, m'a făcut atât de fericită. De altfel avem aceleași gusturi. Și nici nu se putea altfel. Fac tot ceea ce vrea el.

Iată-l venind acum spre noi pe Jan Kiepura. Cititorul nu m'ar crede dacă i-aș spune că este un băiat timid și modest. În ce privește fizicul nu este lipsit de un oarecare farmec. Martha i-a sărit de gât, îl sărută pe frunte, îi surâde cu gentilețe, cu un aer leger și protector și se instalează în fotoliu alături de el.

— Domnul, îi spuse Martha Eggerth, ar vrea să știe ceva din intimitatea noastră.

Kiepura râde jovial și-mi spune:

— Intimitatea noastră, dar priviți-o suntem în intimitate. Și arată foarte bine asta, nu-i așa scumpă Martha? Vedeți, continuă el, atât de mult ne petrecem viața călătorind, încât vila noastră de la Viena e aproape nelocuită. Și apoi ea este construită ca o baracă. Balconul este ca o covertă, camerele sunt asemănătoare cabinelor. Iar ferestrele nu sunt mai mari decât micile ochiuri al transatlanticilor.

Jan devine serios.

— În definitiv viața noastră este ca a tuturor vedetelor internaționale. Noi nu ne aparținem nouă. Noi aparținem doar artei noastre. Nimic nu contează pentru noi, decât munca și munca ocupă toată viața noastră și munca noastră este peste tot.

În timp ce vorbește Martha Eggerth devorează sandwichurile pe care i le-a adus un „maitre d'hotel”.

— O felicit pentru pofța ei de mâncare. Mănâncă cât doi, explică Kiepura. Martha cu gura plină face furioasă semne de desaprobare.

Dar iată că Jan Kiepura ne-a fost răpit. O trupă în care se disting artiști, impresari, directori de scenă, radio-reporteri, operatori de cinema, fotografi și jurnaliști l-au atacat. În curând va veni și rândul Marthei Eggerth. Vor fi smulși odată mai mult, unul de lângă altul, antrenați fiecare în vârtejul gloriei lor. Deși e grăbită Martha nu uită să mi se adreseze cu aceste cuvinte, spuse tandru și cu bună dispoziție.

— Comunicați cetitorilor d-voastră că visul nostru ar fi să trăim într-o casă mică la țară, departe de șgomotul lumii, să trăim numai noi doi.

Apoi reluând pentru încheiere: — Noi trei... Copilul nostru...

YVES DANTON

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

Asigurați-vă existența!!!
Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța dactilografia, corepondența comercială — stenografia și lucrările de birou obținând diploma de absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnic „Școala Centrală” strada Academiei, 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Februarie cursuri noi.

A APĂRUT

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

RADIO-ADEVĂRUL

CITIȚI

Adevărul Literar și Artistic

UN SERVICIU RELIGIOS AL LUMÂNĂRILOR LA CATEDRALA WESTMINSTER DIN LONDRA

Săptămâna trecută, cu ocazia slujbei religioase a lumânărilor, s'a ținut în catedrala Westminster un serviciu divin, la care toți membrii comunității au ținut în mână lumânări aprinse.

Cea mai recentă fotografie a familiei regale bulgare

Fotografia pe care o publicăm a fost luată în ziua aniversării nașterii Regelui Boris (44 de ani), care a avut loc la 30 Ianuarie. Ea prezintă, de la stânga la dreapta: Principesa Marie Luișe, Regele Boris, Prințul moștenitor Simeon și Regina Ioana.

POLONIA A SĂRBĂTORIT 75 ANI DE INDEPENDENȚĂ

La cea de a 75-a aniversare a eliberării Poloniei, s'au adunat cei 26 supraviețuitori cari au luat parte la răscoala din Varșovia, în anul 1863. Președintele republicii, dl. Ignaz Moscicki a ținut să ia și el parte la sărbătoare.

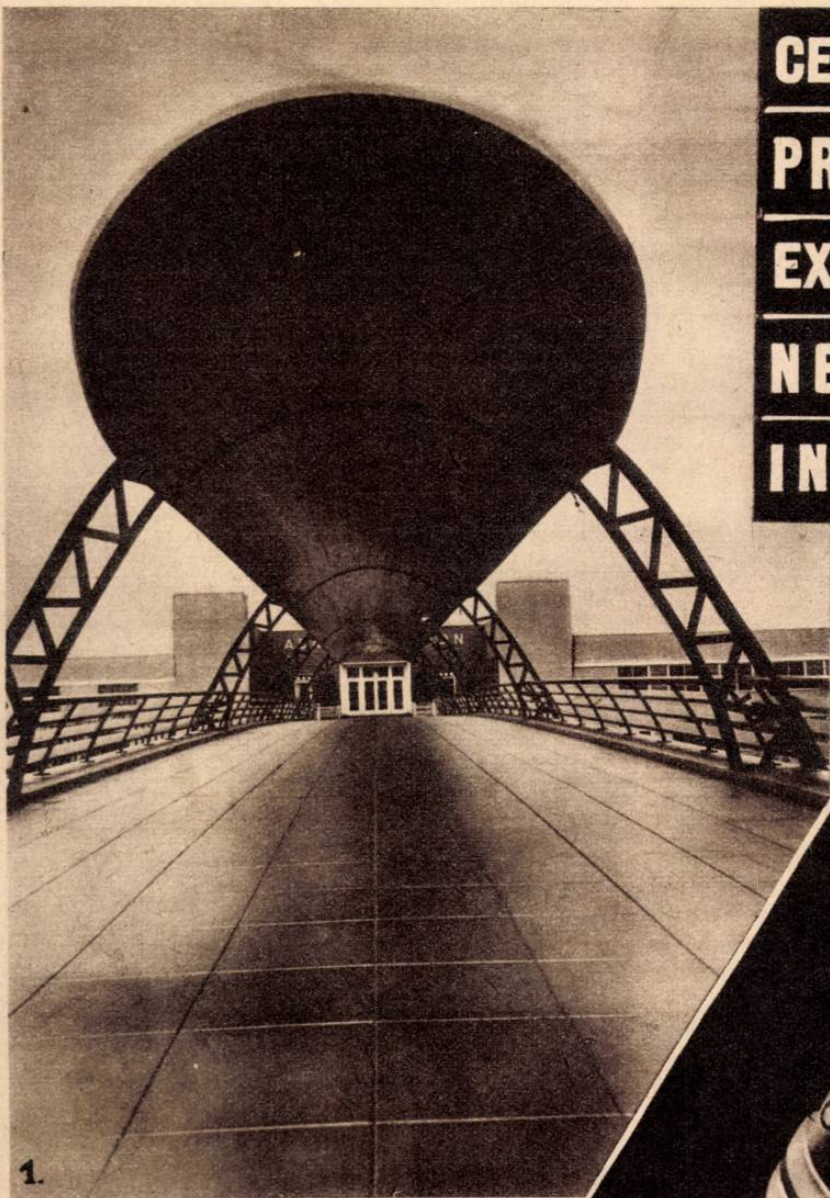
În fotografia noastră, președintele Moscicki (centru), în mijlocul veteranilor dela 1863, în ziua neatârării, la Varșovia.

BERNARD SHAW IN LUPTĂ CU FURTUNA!

Celebrul scriitor englez George Bernard Shaw pare foarte nemulțumit de furtuna care a băntuit săptămâna trecută pe străzile Londrei.

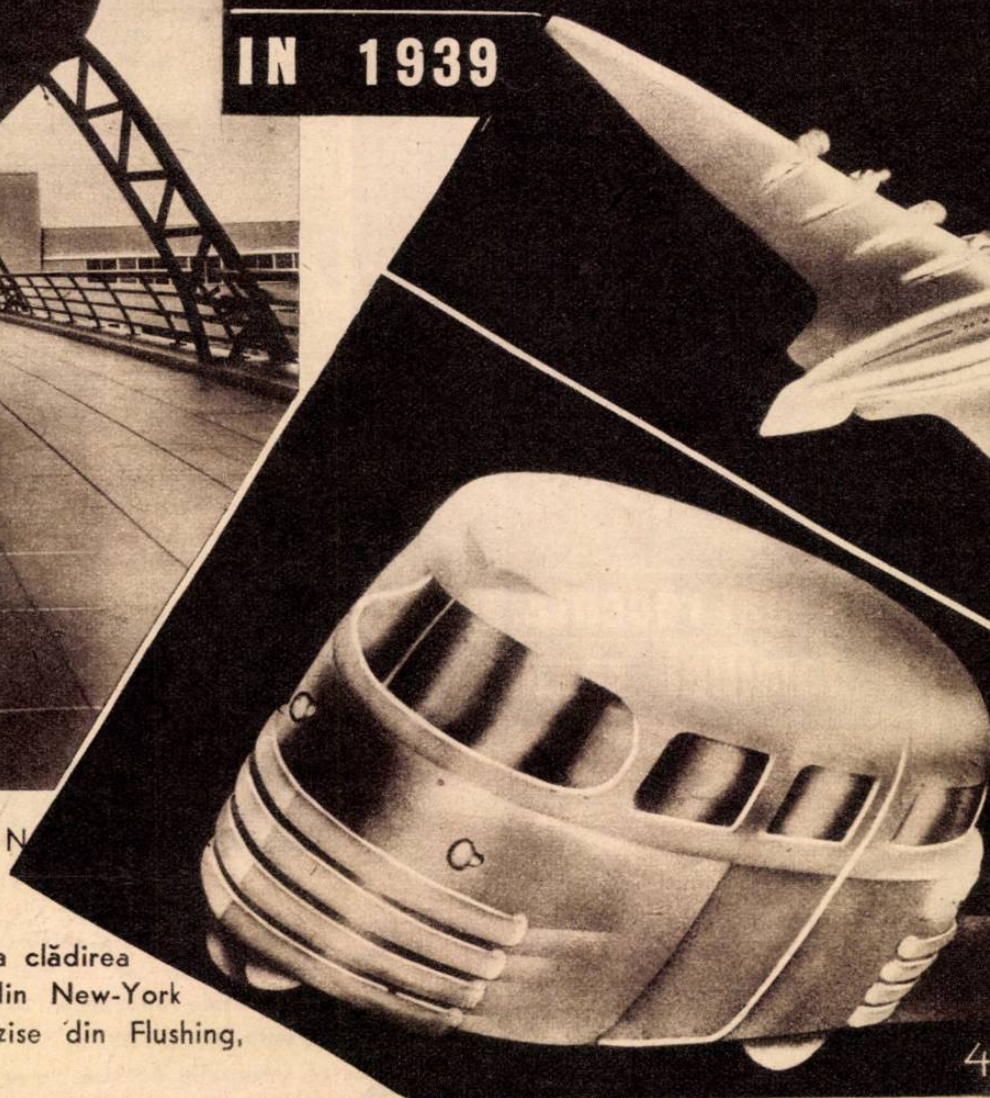
**CE NOUȚĂȚI VOR FI
PREZENTATE LA
EXPOZIȚIA DIN
NEW-YORK
IN 1939**

1.

**ARHITECTURĂ MODERNĂ ÎN
STATELE-UNITE**

Un pod în stil modern, care va lega clădirea administrației expoziției mondiale din New-York 1939 cu terenul expoziției propriu zise din Flushing, Long Island.

4

**2 TRANSATLAN-
TICUL VIITO-
RULUI**

Fotografia noastră înfățișează modelul transatlanticului auto-dinamic al viitorului, care va fi prezentat în cadrul expoziției new-yorkeze din 1939.

**3 AVIONUL
VIITORULUI**

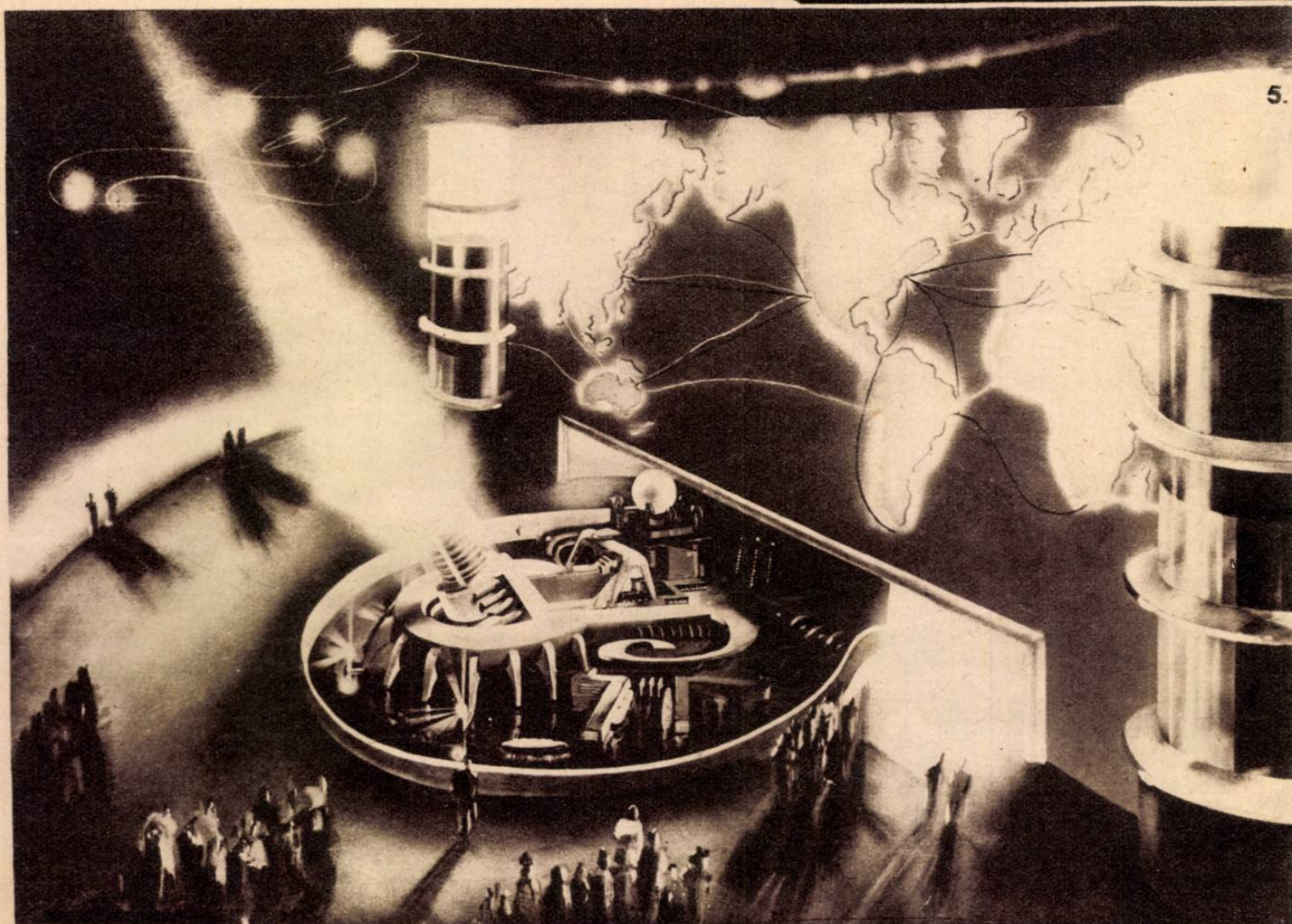
Modelul unui gigant al aerului, care va putea fi admirat la expoziția mondială din New-York 1939. ■

**4 TAXIMETRUL
AUTODINAMIC AL
VIITORULUI**

Modelul unui taxi autodinamic, care va fi prezentat publicului în cadrul expoziției mondiale din 1939, dela New-York. ■

**5 SECȚIA „VIITORULUI AUTO-
DINAMIC” AL EXPOZIȚIEI
MONDIALE DIN
NEW-YORK 1939**

Fotografia noastră înfățișează un plan al sălii de intrare pentru secțiunea „viitorul autodinamic” din viitoarea expoziție mondială care va avea loc la New-York, în anul 1939.

5.

Pe unde a fost berăria lui Johan Neamțu?—Pățania unui „răspânteiaș”—O întâmplare cu doi „prapurci”—„Piva” și Domnița Ralu.

De bună seamă că dugheana lui Johan Neamțu era așezată oarecum în centrul orașului, cam în jurul Teatrului Național și nu departe de Palatul Domnesc al lui Vodă Caragea, palat care se afla cam unde este acum Pasagiul „Comedia”. Iată pe ce-mi întemeiez spusele. Între altele, pe relatarea unor istorici, cum ar fi de pildă V. M. Urechia și chiar Xenopol.

Răspânțieașul, om al datoriei, căci s'ar fi putut
nici să nu dea însemnătate celor doi bețivi, ci
să-și vadă de drum sau să se infunde pe la o
„chioffelăreasă”, a început să strige, pentru a
fi auzit de vreun camarad, care putea să-i vină
în ajutor: „Te vād! Te-am vāzut!”
Și în așteptarea ajutorului s'a pus la vorbă cu

IOAN MASOFF

**Pielea validă
are nevoie de
„SOARE de ALTITUDINE”!**

SOARE de ALTE

Cat de usor poate fi transformata o piele senzitiva
pi de intr-una frumoasa si sanatoasa. Doar 35
minuta sub **SOARELE HANAU** si dupa 5-8 ore
dine **ORIGINAL HANAU** si dupa 5-8 ore
simta efectul. Pielea sub influenta razelor ultra-
violeta puternice si curative si bubble d'air. Cine a
te dezvoltat si curative si cosmetic a **SOARELUI**
ARTIFICIAL de ALTE **ORIGINAL HA**
NAU se va mai putea lipsi de el
pentru o perioada completa de la 5.000. 12.000
Cursul mai de atas in mod gratuit brosură No. 643
contineand 40 pagini, tratate, proceduri si o deman
strata 333, nici o obligatie pentru Dvs. a

Industria Medico Technica S. A.

"Soarele Artificial de Altitudine"

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCURESTI STR. A. BRIAND 20 TELEFON 4-17-00

PROASPĂTĂ ȘI FRAGEDĂ CA FLORILE

.....simțiți gura după
întrebuințarea Kolynos-ului. Spuma sa
scânteeoară și activă pătrunde în toate
interstițiile și crăpăturile suprimând
rapid urâtele pete galbene. Ea distruge
și înlătură în același timp, germenii pe-
riculoși cari produc caria.
Încercați Kolynos. Veți simți plăcerea
unei guri proaspete și curate.

**Economisiți —
cumpărând
tubul mare.**

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

*Dureri
reumatice!*

*Junghiurile îți turbură
clipele cele mai plăcute.
Dar de ce să te chinuiești?*

GARDAN

suprimă durerile!

E UN PRODUS - »Bayer«

CULISELE SPORTULUI

GALERIA

CAMPIONILOR

...NENOROCOSI

cu încasări de sute de mii de dolari, a susținut acum câteva luni o serie de exhibiții în unele orașe de provincie din Italia în schimbul unor onorarii mai puțin decât modeste.

NEAJUNSURILE LUI TEX RICHARD

Nu numai față de campioni, ci uneori chiar față de cei mai cunoscuți impresari de spectacole pugilistice norocul s'a arătat binevoitor... până la un anumit punct. Vă amintiți de *Tex Richard*, supranumit de americani „Regele impresarilor”? *Tex Richard* care, pe vremurile de glorie ale lui *Dempsey* și *Tunney* se mândrea cu o avere de cel puțin un miliard de lei, a murit apoi în cea mai neagră mizerie: la moartea lui, față de un activ de 15.000 dolari, întreprinderea prezintă

George Carpentier, europeanul care alături de Schmelling a cunoscut cea mai mare glorie în box.

CÂȘTIGURI fabuloase, popularitate, prieteni, admiratori... toate acestea le cunoaște de aproape campionul pe care soarta l-a coplesit cu harurile sale; totuși el nu trebuie să se lase amețit de viața ușoară ce i-o prilejuesc perioadele de glorie și de îndestulare. Neînduplecată, vine mai târziu vremea când puterea mușchilor nu mai răspunde voinței creierului... Prieteni, popularitate, admiratori se risipesc încetul cu încetul și dacă din câștigurile de odinioară campionul n'a avut prevederea să adune o cât de mică avere, situația lui — în cele mai multe cazuri — e menită unei fatale și spăimântătoare năruiri. Iar exemplele — slavă Domnului! — sunt destul de numeroase.

SFÂRȘITUL LUI BATTLING SIKI

Printre pugiliști, în deosebi, se petrec cazuri cu adevărat înduioșătoare: *Kid Brooks*, negrul-american care s'a bucurat de o popularitate sgomotoasă, mai ales pe vremea când era managerul lui *Primo Carnera*, a devenit nici mai mult nici mai puțin decât cerșetor. Spectatorii marilor gale de box,

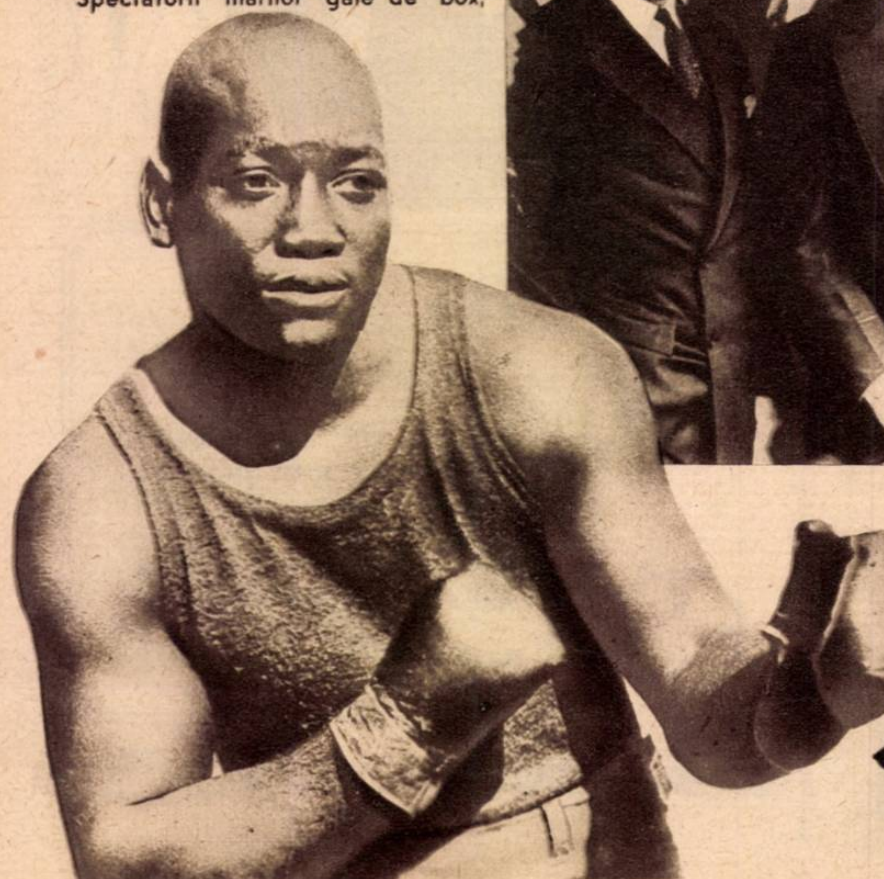
ce se desfășoară la „Madison Square Garden” din New-York, întâlnesc adesea la ieșire pe umilitul *Kid Brooks* care, nu mai puțin decât acum trei ani, organiza cele mai răsunătoare și populate spectacole în însăși clădirea lui „Madison Square”.

Unii cititori își amintesc poate de numele lui *Batling Siki*, boxeurul negru, cuceritorul titlului de campion mondial: el devenise faimos în urma înfrângerii — memorabilă în analele pugilistice — a neînvinsului *Carpentier* și, precum se știe, a avut un sfârșit tragic. Retrăgându-se de pe ring, pentru limită de vârstă, începu să se dedea alcoolului. În urmă, a fost trimis în judecată și condamnat pentru jaf, iar în cele din urmă pieri în cursul unei încăerări când a fost măcelărit cu cuțitele de niște răufăcători.

De asemenea, argentineanul *Luigi Firpo* care în seara întâlnirii sale cu *Dempsey* a încasat frumusețea de 200.000 dolari, se sbate astăzi în cea mai cumplită mizerie; pierzându-și întreaga avere în prăbușirile catastrofale din Wall Street, în 1929, el s'a întors acum la meseria-i primitivă de... tăietor de lemne.

Primo Carnera, despre care ne-am ocupat într'unul din numerele trecute ale revistei, deprins în alte vremuri

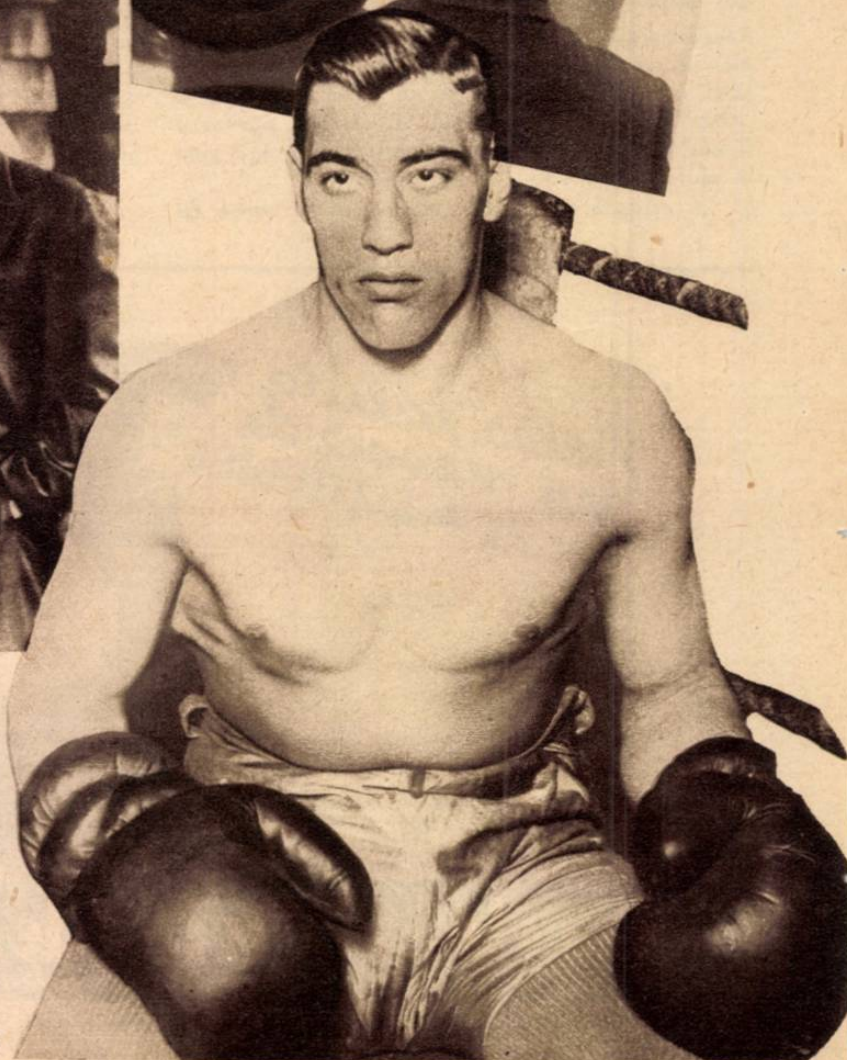
Renumitul organizator, Jeff Dickson.

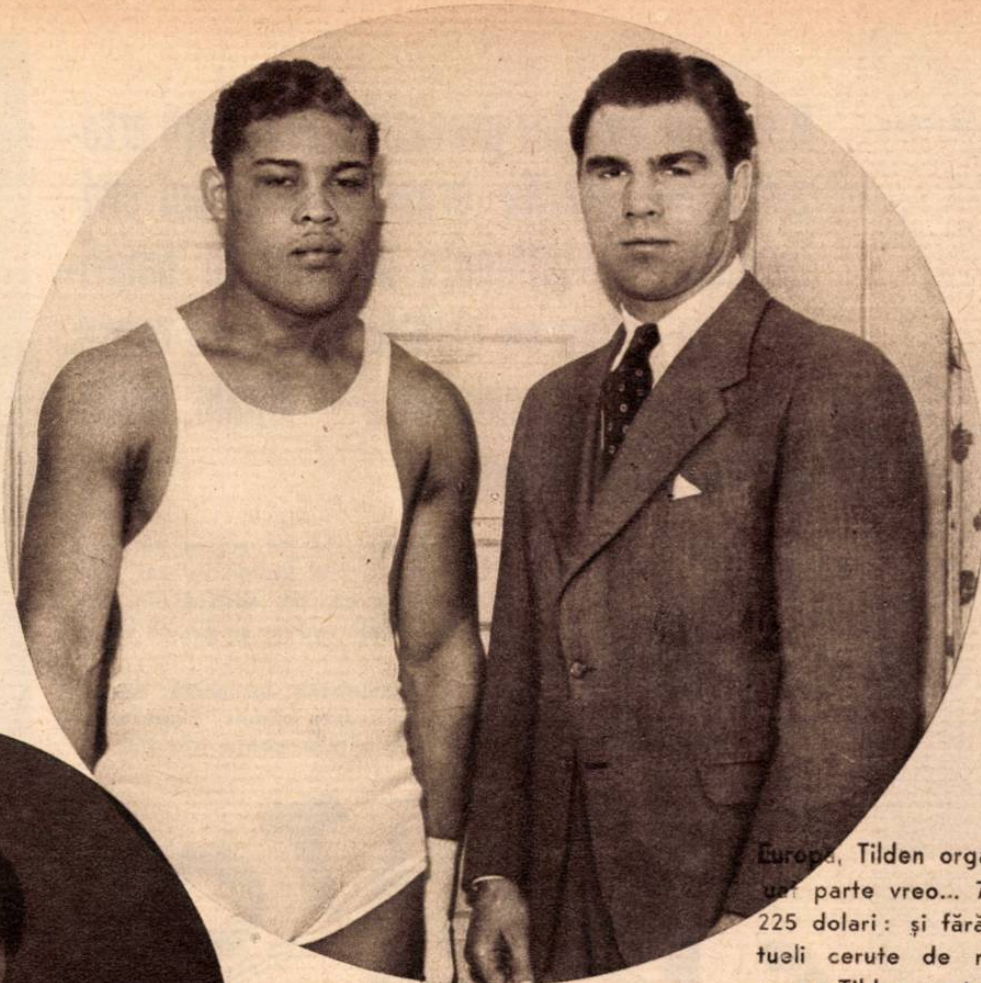
↑ Gene Tunney, Jack Dempsey și Jack Sharkey, foști campioni mondiali de box, la toate categoriile.

Jack Johnson, fostul campion mondial de box, este astăzi dirijor de jazz.

← Primo Carnera, gigantul italian, este astăzi grav bolnav. →

un pasiv de peste 200.000 dolari. Cauzele: rețetele, pe care se bazuise *Tex Richard* că le va realiza în câteva întâlniri epocale, au fost cu mult sub așteptări. Exemplu, matchul *Tunney-Henney*. Lui *Tunney* i s'a asigurat în împrejurarea aceea de către *Tex Richard* o bursă de 250.000 dolari, iar lui *Henney* 75.000. Dar încasările n'au atins decât 100.000 dolari. Socotiți și vă veți recunoaște că numai câteva lovituri de soiu acestora au fost de-ajuns să-l aducă în sapă de lemn pe bietul *Tex*. Caz aproape identic, deși în proporții mai modeste, atât în fapt de noroc cât și de nenoroc, este fără îndoială acela al lui *Carpegna*, recunoscut ca cel mai bun organizator italian, dispărut și el în

Joe Louis, actualul campion mondial de box la toate categoriile și Max Schmelling, challengerul lui.

Celebru al ciclismului francez, Letourneur.

mizerie, după ce oferise publicului cele mai atrăgătoare matchuri.

La rândul și ciclismul numără desmoșteniții săi: demn de relevat este cazul lui *Mac Namara*, popularul ciclist american. Acesta a avut o carieră foarte lungă (aproape douăzeci de ani de competiții și de victorii), astfel că el deține și astăzi recordul de 29 victorii în materie de circuite internaționale. Era ciclistul cel mai bine retribuit de pe pistele new-yorkeze unde primea o mie de dolari pe zi.

Acum, *Mac Namara*, e nelipsit dela aceleași competiții, dar într'un rol modest de servitor cu salariul... de un dolar pe zi.

Un alt faimos alergător american de pistă: *W. Spencer*, trăește de azi pe mâine făcând pe interpretul și călăuza alergătorilor europeni, care vin pentru întâia oară în America, angajați pe pistele de acolo. Înainte de tragicul său sfârșit, a avut de îndurat multe lovituri financiare și un popular campion al ciclismului francez: *Francis Pellissier*.

DELA CICLIȘTI LA RITOLA ȘI TILDEN

Merită de asemenea să fie citat faimosul ciclist francez *Letourneur*, alergătorul european care a câștigat cele mai frumoase sume pe velodromurile americane. Cu toate acestea, într'o bună zi, *Letourneur* își schimbă profesiunea și devenia organizator, luând asupra-și administrarea pistei din Coney Island unde, în decurs de un an, pierdu tot ceea ce agonisise în 15 ani de carieră sbuciumată.

În Norvegia găsim pe *Ritola* campion olimpic, care într'o vreme părea să întunece faima răsfățatului *Nurmi* și care, după ce a adunat o avere însemnată dacă nu fabuloasă, ca o ironie a splendei de odinioară, se mulțumește astăzi cu un post de paznic la Stadionul din Stockholm.

Un sfârșit nu atât de umilitor dar, oricum, mult mai prejos decât trebuiau să fie speran-

țee a fost acela al lui *Scholz*, studentul american ciclist pe 200 metri care ajunsese popular și în Europa după victoriile lui Olimpice la Anvers, în 1920. Dacă ar fi să dăm crezare unei știri proaspete apărută într'un ziar sportiv francez, *Scholz* duce astăzi o viață pașnică de medic într'un modest târg american.

De nenumărate ori s'a vorbit despre câștigurile realizate de *Tilden* faimosul jucător de tenis, în cursul îndelungatei sale cariere. Acum însă, ultimele vești de peste Atlantic ne aduc la cunoștință decăderea celebrului „as” al rachetei. Prăbușirea a început din momentul când *Tilden* însuși a voit să conducă și să organizeze anumite exhibiții de profesioniști. E de-ajuns să cităm un singur exemplu: înainte de-a pleca în ultimul său turneu în

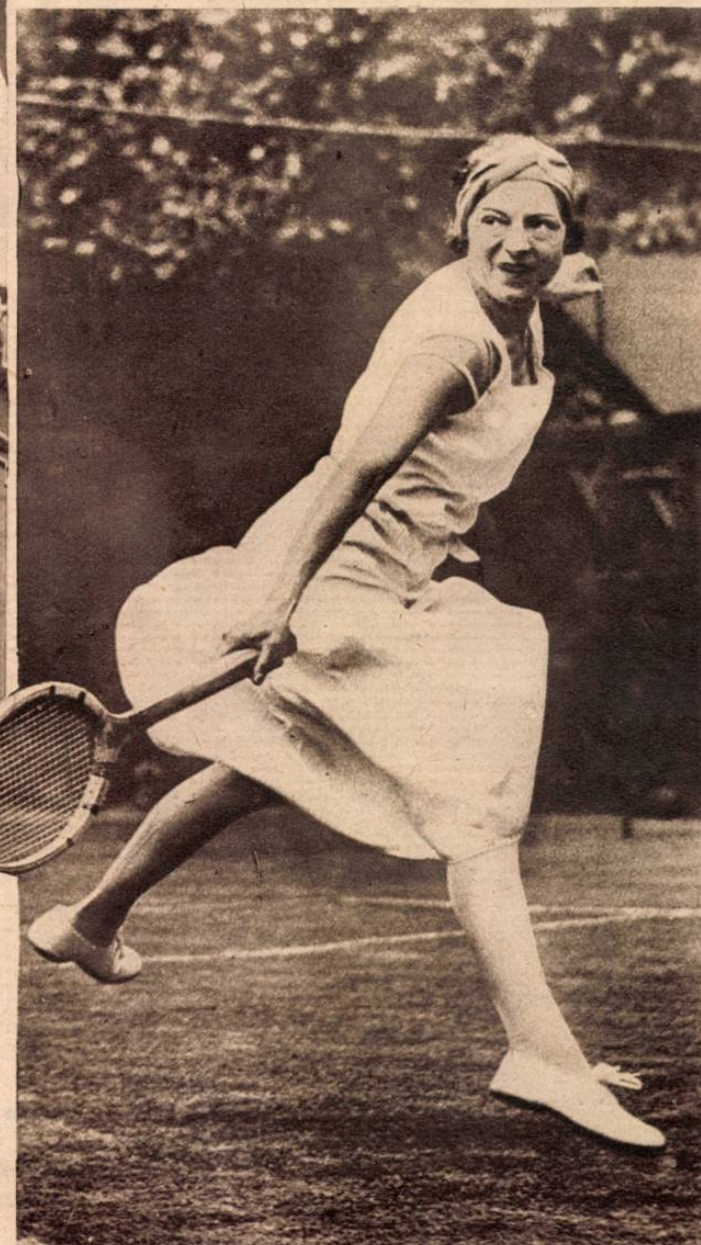
Europa, *Tilden* organizase în Texas un match la care au fost parte vreo... 75 de spectatori. Incasare totală de 225 dolari: și fără a ține seama de numeroasele cheltuieli cerute de reclamă și deplasări, în împrejurarea aceea *Tilden* a trebuit să mai plătească din buzunar câte o mie de dolari fiecăruia din cei trei parteneri de exhibiție.

După ce i s'au năruit toate planurile de căsătorie anunțate în răstimpuri aproape regulate, însăși *Suzanne Lenglen*, care a fost cea mai cunoscută campioană de tenis din lume, plânge astăzi pe ruinele unei glorii apuse: a trebuit să se mărginească a-și exploata numele înființând la Paris o școală de tenis nu prea frecventată.

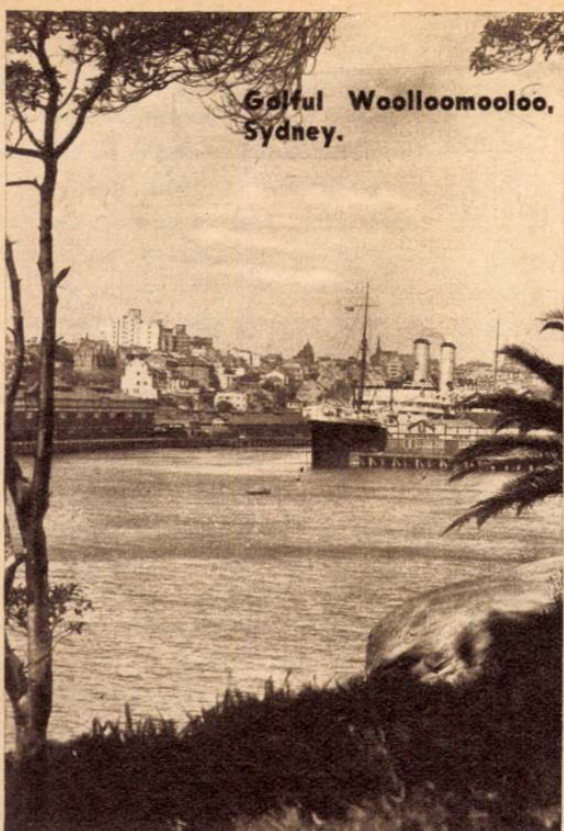
Acestea sunt cazurile pe cari le-am putea defini... cele mai reprezentative și cari, totuși, nu trebuie să fie generalizate...

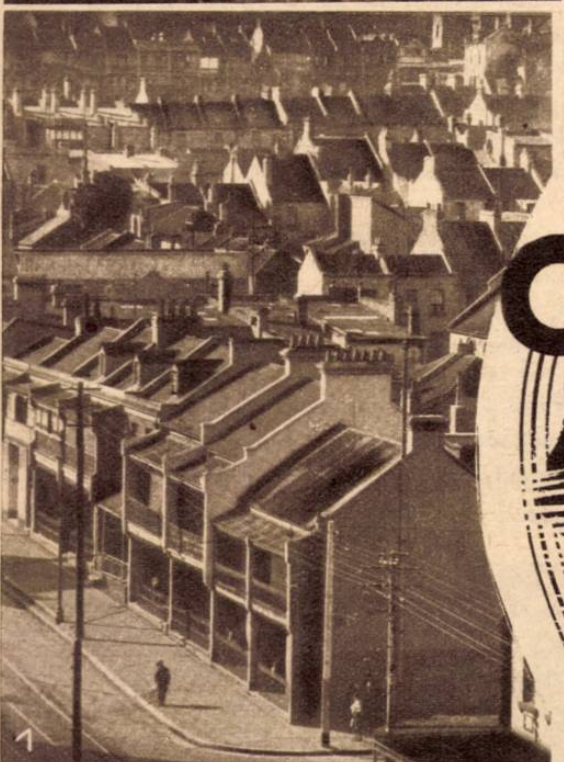
William Tilden, cel mai renumit jucător de tenis al lumii.

Suzanne Lenglen, cel mai bun produs mondial al tenisului feminin.

Golful Woolloomooloo, Sydney.

Belșugul zonelor prevăzute în irigații arteziane. — Marile orașe sunt cuibul civilizației. — Influența arhitecturii americane — Cum se călătorește între orașe. — Trenul și avionul — Opale multicolore, perle și aur.

E RAM în continuarea călătoriei. Mi se părea că după strălucirea și luxul Ceylonului și al Indiei, în cel mult șase săptămâni nu voi mai avea ce admira din frumusețile pitorești ale Australiei! Veți vedea și dv. că m'am înșelat.

Șesurile nesfârșite își au și ele frumusețea lor unică, de neuitat. În Australia animalul de povară este cămila. E preferată din pricina lipsei de apă de acolo; cămila poate trăi din ve-

getația uscată a tufișelor, unde caii ar muri din pricina lipsei de hrană. Ploaia e foarte rară, totuși fertilitatea solului este atât de mare, încât seceta din cursul a șapte ani devine neînsemnată după recolta unui an ploios. Belșugul zonelor, prevăzute cu irigații arteziane, garantează dezvoltarea viitoare a Australiei.

În marile orașe este cuibul civilizației și al rasei albe. Ele au fost construite mai mult prin forța împrejurărilor decât în urma unor mature chibzuințe, dar în orice caz, chiar dacă nu s'au născut la întâmplare, vor fi valorificate abia când Australia va deveni un centru al turismului.

Sydney este foarte avantajat prin poziția în care se află așezat.

Casele multicolore, așezate neregulat, formează ca un fel de diademă printre pomi, pe fondul roșiatic-auriu al cerului. Pământul este fertil și lucrat de agricultori pricepuți. Periferiile orașului au străzi curate și casele clădite din grezie feroasă, scoasă chiar depe stâncile de origine. Căldura e într'adevăr mare și a fost foarte greu suportată de primii emigranți. Noile generații însă, cu trupurile înegrite de razele soarelui sunt obișnuite cu ea și-și petrec majoritatea timpului în aer liber. Sydney este un oraș pentru tineret și pentru distracții. Are

1 Strada Stanley din Sydney.

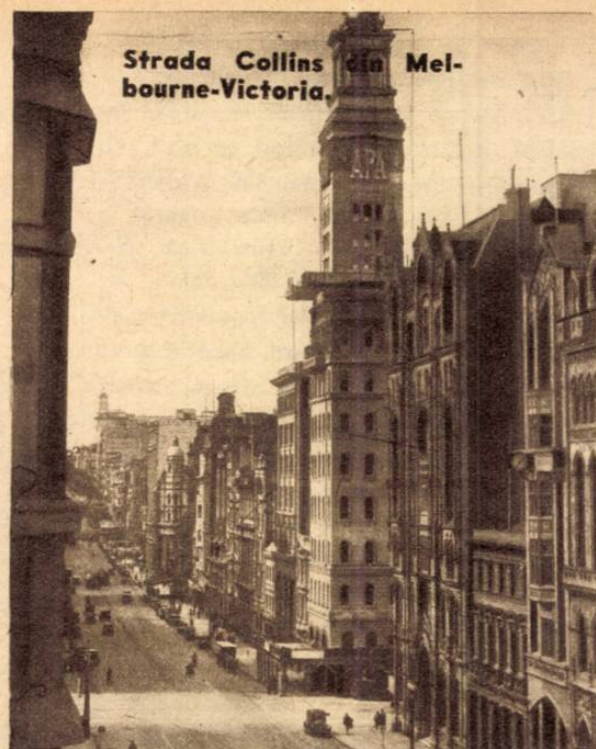
2 Întretăiere de străzi la Melbourne-Victoria.

3 Pe marginea lacului Yarra. (Melbourne-Victoria),

4 Portul din Newcastle. (Noul Sudwales).

5 Strada Elisabeth din Melbourne-Victoria.

6 Pe cheiul din Melbourne-Victoria.

Strada Collins din Melbourne-Victoria.

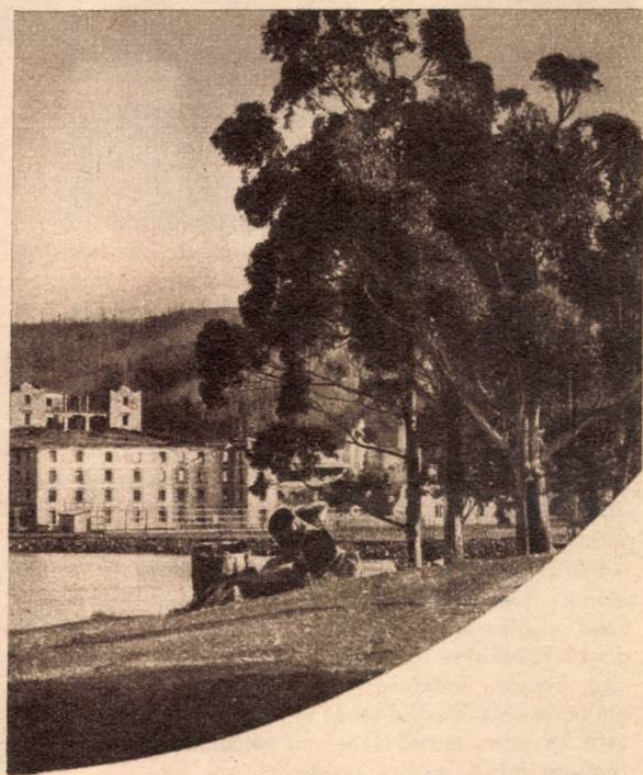
ferenuri de tenis, foarte populate după orele de lucru, iar plajele sunt o minune. Oricât se va întinde orașul, aerul său va fi totdeauna purificat și răcorit de valurile oceanului, iar parcurile naționale vor da posibilitatea populației să respire aer ozonificat.

Taronga este desigur cea mai fericită grădină zoologică a lumii! Ea se întinde până la mare. În zile de sărbătoare — foarte numeroase în Australia — această grădină este suprapopulată de excursioniști. În dreptul strâmtorii Bulli există un loc de pe care se poate admira coasta, în direcția nordică și sudică, pe o distanță de 60 de mile; nu cred să se găsească ceva asemănător nici pe Riviera europeană.

Între Sydney și Melbourne se întinde o șosea dintre cele mai moderne, de 750 mile lungime.

Orașele și satele apar ca ciupercile din pământ, cetăți de filme, de o execuție amețitoare, buna stare și puterea de muncă crescândă sunt semne doveditoare ale modernismului australian.

Canberra ar putea fi numi copilul geloziei și al vanității; căci Noul Sud-Wales și Victoria au căutat să-și asume, zadarnic, însemnătatea capitalei federale. Pășind prin oraș ești întâmpinat de clădiri noi, grădini, magazine, case particulare, flori și felinare; totuși, îți face impresia că totul mai poartă eticheta magazinului din care au fost cumpărate. Influența arhitecților americani este evidentă, totuși nu există sgârie-nori. Orașul Melbourne este dominat de atmosfera tipic engleză a orașului religios englez și este înconjurat de un cordon de fabrici. Se aseamănă poate mai mult cu Bostonul Statelor Unite. Locuitorii sunt foarte mândri, și există de mult interdicția de a da drumul în oraș vreunui condamnat deportat. De fapt, majoritatea australienilor râd de exclusivitatea

Turmă de oi în Victoria.

Printre movilele de pe Mount Lofty. (Sudul Australiei).

Biserica veche în Port-Arthur, Tasmania.

Ruinele închisorii din Port-Arthur, Tasmania.

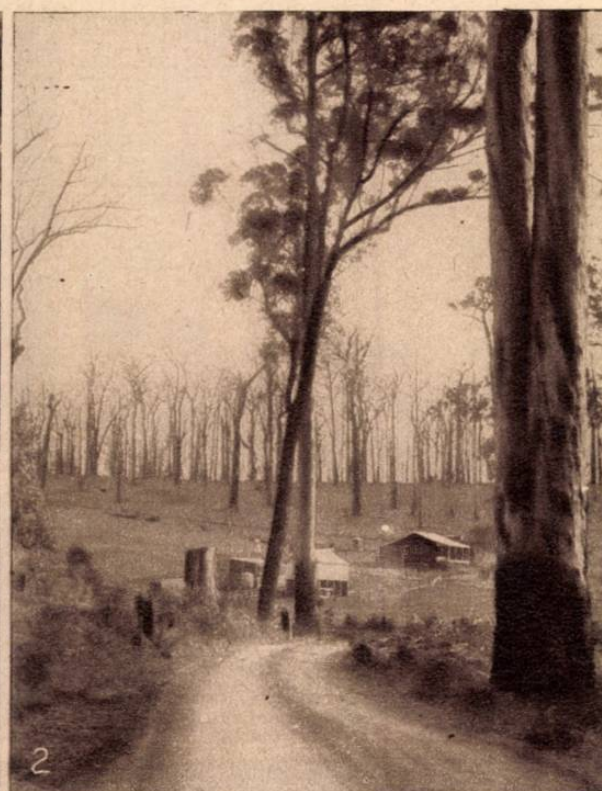
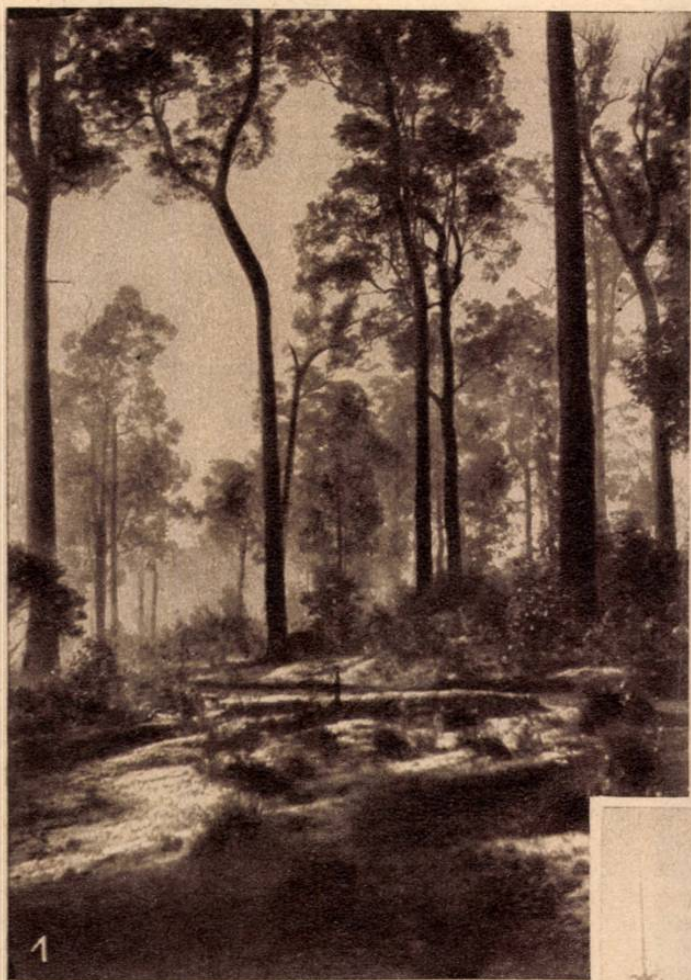
Melbourne-ului, totuși, ar trebui să fie recunoscători acestei manifestări care înlătură credința majorității europenilor, că australienii sunt urmașii unor deportați.

Viața de societate a australianului se desfășoară mai mult în aer liber; este foarte natural, într-o țară unde clima permite acest lucru în tot cursul anului. Nicio femeie nu acceptă cu plăcere să fie mult legată de gospodărie; totuși, australienele sunt foarte primitive și m'am convins singur de aceasta, în urma unei invitații pe care am avut-o la Sydney. Voi spune numai că masa a fost perfect servită, aranjată în cristal strălucitor și argint, iar mâncărurile preparate după rețete franțuzești. În Adelaide, atmosfera este exclusiv academică, cum se cuvine unui oraș cu universități. Orașul, supranumit „Atena Sudului”, se ridică între golful St. Vincent și lanțul muntos Mount Lofty, fiind înconjurat de șesuri fertile, cu întinse plantații de grâu și de viță de vie. Orașul are o poziție bună, cartierul negustoresc este despărțit de cel al locuințelor prin fluviul Torrens; nu lipsesc clădirile impunătoare și grădinile; deasemeni monumente ale oamenilor celebri.

Perth, cel mai tânăr oraș al Australiei, a avut o viață agitată, a trebuit — la fel cu cenușăreasa — să ducă o viață ascunsă. Înainte vreme, în urma unor calcule superficiale, orașul trecea drept secetos și insuportabil. Azi însă, s'a găsit și apă din belșug și aur.

Privind astăzi orașele Perth și Fremantle, numai cu greu îți poți imagina că în ultimul oraș, a intrat primul vas de emigranți în anul 1829. Deschiderea liniei ferate transcontinentale, a făcut ca Perth să devină unul din cele mai importante orașe ale Australiei.

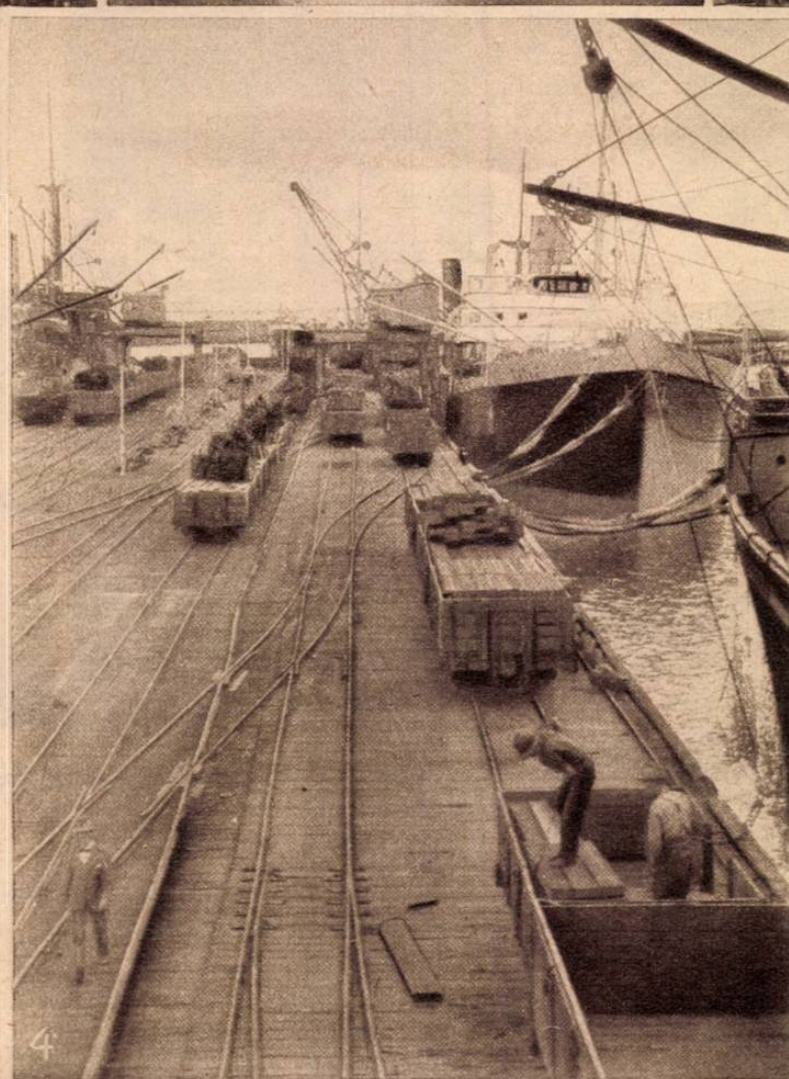
Drumurile între orașe sunt lungi și stațiile sunt multiple. Deobiceiu, trenul nu staționează decât câte douăzeci de minute în vreo gară. Cere un

mare efort călătorului, îngrijirea cu de-ale măn-cării, căci de obicei trebuie să pierzi zece minute până să ajungi la restaurantul gării. Totuși, spi-ritul de „ça ne fait rien” al indigenilor pune stăpânire pe oricine, astfel că reușești să înfrunți orice neplăcere sau greutate. Deși călătoriile sunt lungi, nu sunt niciodată plictisitoare. Austra-lienii sunt foarte prietenoși, totuși dacă vrei să stai retras în colțul tău de compartiment nimeni dintre ei nu te va supăra.

Când am călătorit pentru prima oară dela A-delaida la Perth, domnea mare secetă în re-giune. Amorțeala șesului întins era deprimantă. Șase săptămâni mai târziu, am repetat acest drum. Priveliștea care mi se înfățișa era cu totul alta. Seceta încetase și intervenise o schimbare fundamentală. Pustiul uscat al țării „Mulga” (mulga este un pom asemănător cu salcâmul) se trans-formase într-o imensă grădină.

Multe curiozități poți vedea într-o asemenea că-lătorie de șase zile, pe o distanță de peste 3500 mile! Pe drum am întâlnit trenul cu provizii. Vă

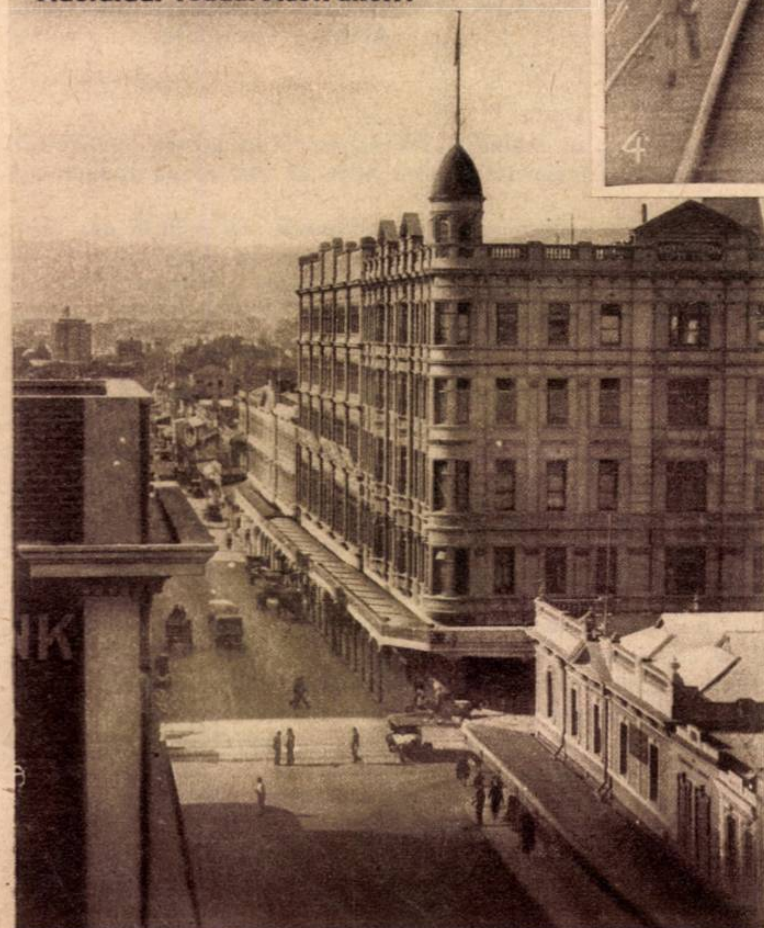
chete întregi de ziare spre trenu cu provizii care trecea alături; nu da multă atenție unde cad. Un copil se repede, ridică pachetele și le duce în fugă spre un birou de distribuie.

În Australia se călătorește foarte mult cu avionul. Pe lângă cunoscuta linie de transport *Sydney-Brisbane*, poșta aeriană leagă regulat *Daly Waters* cu *Camooweal*, deservind astfel gra-nițele extreme dela *Darwin* până'n nordul în-depărtat, cu *Queensland*.

Trenurile care parcurg marile distanțe, sunt sa-loane confortabile Pullman, iar pe parcursurile unde nu există cale ferată, circulă autobuze ra-pide, cu tapiserii comode și motoare moderne. În pustiu, transportul se face pe cămile sau cu mă-gari. Calul este aci un lux pe care foarte puțini și-l pot permite, într-o țară lipsită de nutreț și câteodată de apă.

Marea tragedie a Australiei o constituie așa numita „Dead Heart”, adică pustiurile din centrul ei, care se pare că nu sunt chiar atât de moarte pe cât se crede. Plaga acestor ținuturi o con-stituie furnicile albe și țânțarii, totuși indigenii nu le dau prea mare atenție. Lupta cea mare se dă contra furtunilor de nisip. Este curios că tocmai în această regiune s'a așezat una dintre cele mai interesante misiuni protestante ale Australiei. Lucrătorii protestanți și-au ridicat case modeste și și-au consacrat toată activitatea pentru îmbună-tățirea felului de a trăi al indigenilor negri.

Adelaida. (Sudul Australiei).

- 1 Răsărit de soare în pădurea Kari. (Vestul Australiei).
- 2 Pădurea Karri. (Vestul Aus-traliei).
- 3 Colonie mică în vestul Aus-traliei.
- 4 Locul unde se încarcă lem-nele la Bunbury. (Vestul Au-straliei).

imaginați cât de mirat am fost, când în acest întins pustiu am auzit deodată strigând: „Ziarul — Ziarul!” Imi făcea impresia că mă aflu pe un peron londonez, cu o mulțime de oameni mișcând încolo și încoa-ce. Ici, colo se deschidea o fe-reastră, călătorii se aplecau în afară, dar nu ca să cumpere ziare, ci ca să le dea pe ale lor, oame-nilor nerăbdători să afle, în acest mod „noutățile zilei”. Mecanicul trenului aruncă la întâmplare pa-

mile spre Nord de orașul Perth, condițiile de viață sunt mai bune. Aci, călugării benedictini au ridicat o mănăstire pseudo-bizantină — un petec din Spania în pădurea australiană.

În Australia sunt regiuni tropicale și regiuni cu zăpadă. O bună gospodărie ar putea construi aci și amenaja o Rivieră austra-liană, care să pună în umbră celebrul Monte Carlo. Distanțele scad pe măsură ce înaintează știința.

Un oraș feeric este *Castlehill*, pe coasta dela *Townsville*. Toate străzile, care duc spre port, sunt plantate, de o parte și de alta, cu palmieri, iar briza amintește plajele Mediteranei. Pe lângă coastă mișună vânători de broaște țestoase, căută-tori de perle și nu odată îi vezi cu brațele încărcate de vânat. Vegetația tropicală este luxuriantă. Păsări de tot felul umplu văzduhul cu strigătele lor vesele.

Cine apreciază frumusețea tropicelor, se va bucura desigur de călătoria dela *Townsville* spre *Cairns*, ultimul oraș important în nordul îndepărtat al ținutului *Queensland*. Pe cea mai mare parte a distanței, jungla ajunge până aproape de linia ferată astfel că trenul trece printr'un tunel neacoperit. Prăpăștiile abrupte sunt acoperite cu păduri dese, încoronate de plante cățărătoare și liane.

Culmea artei tropicale este desigur atinsă la *Karanda*, cele-bră din trei motive: printr'o superbă junglă, cascada *Barron* și în cele din urmă prin colecția de cărăbuși și fluturi a lui Mr. Dodd.

În această regiune, în inima regiunii de zahăr, se află *Innis-*

fail, desigur cel mai curios oraș din lume: averi imense i-au dat porecla de „orașul celor două milioane de lire”. Asta este suma rezultată din recolta zahărului, în anul 1925. Recordul a fost bătut în anul 1930, cu o recoltă de 80.000 tone; să ținem seama că pe atunci n-au fost cultivate decât șapte procente din întinderea regiunii; deci, optimismul care domnește pentru o dezvoltare și un viitor strălucit, este cu totul întemeiat.

Totuși, străzile orașului nu sunt pavate, astfel că de multe ori, după ploaie, este un noroi din care abia te descurci. Casele sunt ceva mai răsărite decât colibe și sunt acoperite cu tablă ondulată. Imi face impresia că oamenii sfău în această regiune până se îmbogățesc, spre a-și clădi apoi case în orașele moderne, cum ar fi *Bendigo* și *Ballarat*, amândouă exemple perfecte de ce-ar trebui să fie un oraș. Prin oraș curge fluviul Johnstone, care trece pe distanțe de mai multe mile, prin câmpiile cu plantații de zahăr.

În *Innisfail* sunt foarte mulți lucrători italieni.

În Australia se găsesc opale multicolore, perle și aur. Femei și bărbați lucrează cot la cot la căutarea acestor pietre și metale prețioase.

La *Cooper Pedy* sunt cele mai mari zăcăminte de opal. Aci lucrează oameni făcând parte din toate naționalitățile de pe glob. Eticheta regiunii interzice întrebările asupra trecutului fiecăruia dintre ei, totuși dacă au o purtare bună, se bucură de prietenia și camaraderia celorlalți. Aurul se găsește în cantități destul de mari în unele părți ale Australiei centrale și în nordul îndepărtat.

Căutătorii de perle își exercită meseria între *Thursday Island* și *Torres Straits*. Ei se scufundă, prevăzuți de multe ori numai cu ghetă de cauciuc, pullover și casca de scafandru. Aci vânatul este mult mai ușor decât în India, unde căutătorii trebuie să se mai aplece și de rechini. Toată recolta de perle și sifid ia drumul Statelor Unite și este interesant să notăm că un marinar american, a fost primul — în anul 1861 — care a descoperit bogăția în perle a coastei dela *Nickol Bay*, în vestul Australiei. Cunoscută „Star of the West”, o perlă tropicală, cântărind 100 grame, a fost găsită aci în 1917 și evaluată la 14.000 lire sterline.

Thursday Island este un loc pitoresc, locuit de vreo câteva sute de albi și un amestec de japonezi, chinezi, papuași, malaiezi și indigeni australieni.

Se pun mari speranțe pentru descoperire de petrol și ulei la *Roma* în *West-Queensland*. Anumite zone din jurul lui *Hunter River* și regiunile dela *Longreach* și *Blackall* par să nu fi dat rezultate satisfăcătoare. Se crede că vina o poartă mâna de lucru insuficientă, care ar putea scoate la lumină bogate zăcămintele de cărbune, cositor, aur, zinc, aramă. S'au descoperit zăcămintele de argint, cositor și zinc la *Broken Hill* și *Port Pirie*. Printre altele, s'au desgroat acum importante cantități de aramă, cu toate că cea mai bogată regiune a lumii, în aramă este *Cloncurry*, care împreună cu *Longreach* nu trece numai drept o regiune cu mine bogate și un centru politic însemnat, ci și ca „far-west”-ul Australiei. Foarte multe câmpii de cărbune poartă același nume ca în Anglia, de exemplu: *New-Castle*. Prima bucată de cărbune a fost descoperită în Australia, în zilele deportării, de unul dintre condamnați, în apropiere de *Port Jackson*. De atunci se fac săpături la *Bulli* sau în alte regiuni ale noului *Sud-Wales* și *Queensland*, ca și în *Darling Downs*, *Bowen* și *Rockhampton*.

Am auzit odată pe cineva numind *Viktoria*, orașul grădină al Australiei și în adevăr, aci cresc fructe și viță de vie în aerul tare ca de zăpadă, fagul și salcâmul trăesc în cea mai perfectă fraternitate.

Această regiune este una dintre cele mai bogate. În adevăr, o statistică a dovedit că în decursul a cinci ani, ea a realizat 40 milioane banițe de grâu, 25 milioane kg. de lână, 5 milioane kg. fructe proaspete și uscate, iar vin, lapte și alte produse de fermă în valoare de 109 milioane lire.

Lacul *Gippsland* este foarte indicat pentru bărci cu pânze, pescuit, vânat și înot. Sporturi de iarnă se pot face în lanțul de munți *Dividing*. Deci *Geelong*, capitala districtului vestic și centrul activității industriale, este socotit ca centru al turismului.

Clima este identică cu aceea a *Tasmaniei*. Aceasta din urmă se deosebește cu totul de celelalte regiuni. Aci nu există șes, toată regiunea se compune din munți și câmpie. La granițele ei se întinde o regiune de mai bine de 6000 de metri pătrați — în sudvestul insulei — unde n'a călcat încă picior de alb. Din portul *Hobart* se văd piscurile acoperite cu zăpadă ale munților *Wellington* și *Nelson*.

Tasmania este țara fructelor. Merele care cresc aci sunt renumite. Ele ating mărimea unui cap de copil. Se poate spune că *Tasmania* este o bijuterie agricolă, cu atât mai mult cu cât este încă integră.

(Urmare și sfârșit în numărul viitor).

UN „CIFRU” DE ACUM APROAPE O SUTĂ DOUĂ ZECI DE ANI

POETUL Alexandru Obedenaru are, printre reflecțiile lui versificate, următorul distih:

*Protejat de Hermes, ai pătruns misterul,
Indârjiși orbeții, străbătând tot cerul.*

Pentru descifrarea tainei cuprinse în „cifru” mai mult decât secular de care ne ocupăm aci, n'a fost trebuință de ocrotirea lui Hermes.

„Echivalarea” numelor prin cuvintele convenționale respective am găsit-o în anexele *Istoriei Revoluțiunii Române dela 1821*, tipărită în 1874 la Craiova de către C. D. Aricescu „Directore la Arhivele Statului”. Actul acesta i-l comunicase (lui Aricescu) Cezar Boliac, odată cu alte documente provenite „din Casa lui Villara”. E vorba de sigur, de familia celui Alecu Villara, eterist în 1821, „nazir al visteriei” după vreo șase ani, iar în ajunul revoluțiunii dela 1848 Logofăt al Dreptății, — Ministru al Justiției cum se spune astăzi. — Numele lui e legat și de alcătuirea Regulamentului Organic. Iată un fragment din acel cifru:

Rusia	Spațiosu
Turcia	Salată
Sultanul	Ciupercă
Pisanis	Oțetu
Perevos	Iute-la-drum
Vodă Caragea	Scotocilă
Mavru	European
C. Cornescu	Aspect amoros
P. Pachi	Caldarâm
Capitan lordachi	Arșiță

Se cunoaște că autorul cuvintelor convenționale — din care am transcris crâmpieul de mai sus — era un strănepot al lui Homer, în epopeele căruia zeii și eroii au câte un epitet (ce adesea le ține loc de nume): „Atlas cel avan”, „Glaucos fălosul”, „șoimarul Achille”, „Joe furtunosul”, „bălanul Menelaos”, „Neptun cutremurătorul”, „Egist vicleanul”, „chibzuitul Telemah”, „Penelopa cea cuminte”. (Vezi *Iliada* și *Odysseea* în traducerea lui George Murnu).

Caracterizarea Rusiei prin cuvântul „spațiosu” n'are nevoie de niciun comentariu. Intrucât privește porecla dăruită Turciei („salată”), vorba corespunzătoare franțuzească *macédoine* (provenind, de sigur, dela *Macédoine*—Macedonia) arată că ea se referă la o țară, un adevărat *ghiveciu* de stătuțe. Denumirea de *Scotocilă* aplicată lui Vodă Caragea, privea, fără îndoială, nu pe legislator, adică pe promulgătorul codicelui din 1816, ci pe *mulgătorul*, sub a cărui „oblăduire” și dintr'a cărui poruncă li se scotocea birnicilor până și cenușa din vatră nu numai „pojinarul”.

Perevos *iute-la-drum* ar corespunde lui Achille cel repede la picior din *Iliada*; și poată că *Aspectul-amoros* pus pe lângă Cornescu, ar fi un joc de cuvinte galant, în jurul numelui acestuia. Ceeace nu poate stârni însă niciun dubiu este că lordachi căpitanul e unul și același cu lordachi Olimpiotul, cel care, scoțând pe Tudor Vladimirescu dintre pandurii lui, îl dote, la Târgoviște, pe mâna sicarilor Parga și Varnava ce-l sfârtecară cu pumnalele pe marele desrobitor. Porecla de „arșiță” i se potrivea căpitanului lordachi pentru firea lui peste măsură de aprinsă. Moartea de care a avut parte în clopotnița mănăstirii Secu, unde, cu o sută cincizeci de oameni, s'a împotrivit vreme de două săptămâni atacului Turcilor, a fost și ea o moarte prin foc; s'a stâns pârjolit de praful de pușcă (singura rămășiță a munițiilor lor). Butoiul de praf fusese aprins de însuși căpitanul micii trupe de luptători eteriști.

Mai este, în cifru, un nume și o vocabulă a căror alăturare ar putea fi considerată ca o predestinațiune: *P. Pachi-caldarâm*. Ori, după vreo șase decenii, Capitala, avea un *P. (Protopopescu)-Pache*, care va înzestra cu *caldarâm* acea parte a Bucureștilor cuprinsă între O-bor și Cotroceni, a cărei deschidere tot lui i se datorește. Ca încheiere a comentării *cifrului*, ținem să spunem că numele de *ciupercă* dăruit Sultanului, e mai puțin o aluzie la capul Padișahului, pe cât la turbanul ce-i împrejmuia lui Mahmud II ciupercă.

BARBU LAZĂREANU

D-RA JULIETA PENCULESCU

Un talent real care s'a relevat recent în baletul Operei. Una din cele mai bune eleve a d-nei Vera Karali și a Conservatorului.

Acest Aliment pentru Piele cu Biocel M'A INFRUMUSEȚAT CA PRIN MINUNE" spune o infirmieră

Efectul său a fost aproape magic. În câteva zile am văzut cum au început să dispară cutele și zbârciturile. După vreo două săptămâni arătam cu 10 ani mai tânără. Biocelul — după cum mi-a spus un medic — este descoperirea unui Profesor renumit de la Universitatea din Viena. El este conținut acum în fiecare borcan cu Cremă Tokalon, Coloare Roză. Intrebuințați această Cremă seara înainte de a vă culca, dimineața însă luați Crema Tokalon, Coloare Albă, vestita cremă parisiană. Aceasta dă în curând unui ten palid și ofilit o vitalitate și tinerețe nouă: face pielea limpede, proaspătă, netedă și o debarasează de imperfecțiuni și zbârcituri.

STIMULAȚI INTESTINUL DV. LENES

și vă veți simți
mult mai tineri

Intestinul DV. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți obosiți, deprimați. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli.

Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu purgative puternice, ci luați „mica doză” zilnică de săruri Kruschen, care încetul cu încetul va readuce intestinul DV. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vioale, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți întineriți, într'un cuvânt, vă veți bucura de aceea învidiată „sănătate Kruscheniană”

Prețul unui flacon mare 95 lei, unul mic — 60 lei.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

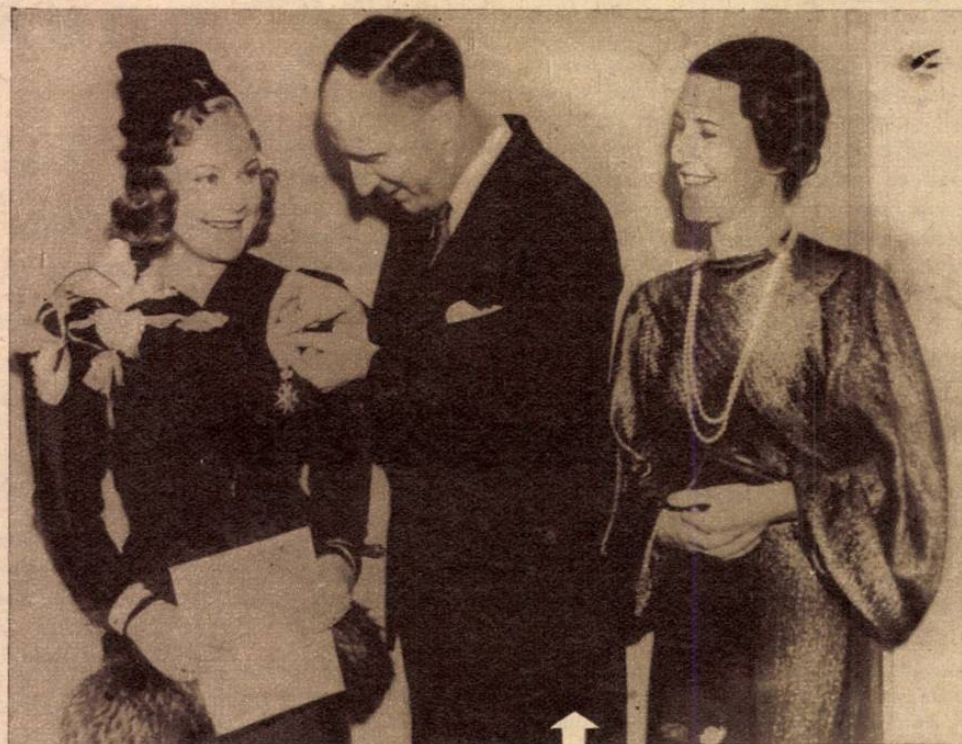
„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliografură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuț. Editura „Adeverul” S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Ccc. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei.

„IPARUL ATELIERELOR „ADEVERUL” S. A., BUCUREȘTI

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

MALEC REGISOR

Joseph Buster Keaton (Malec) — ale cărui creații au rămas întipărite în mintea oricărui cinefil — a devenit regisor. El realizează filme de scurt metraj pentru compania Metro-Goldwyn-Mayer. Fotografia noastră îl înfățișează dând vreo câteva indicații, înainte de turnare.

SONJA HENJE A FOST DECORATĂ CU MEDALIA NORVEGIANĂ ST. OLAF.

Cunoscuta sportivă norvegiană și actualmente stea de cinema, Sonja Henje, care se află în America, a fost decorată de Regele Norvegiei prin trimisul norvegian la Washington, d. Wilhelm Munthe, cu steaua ordinului norvegian St. Olaf. Ordinul Olaf este cea mai mare distincție norvegiană. În fotografia noastră: Sonja Henje, d-nul Wilhelm Munthe și soția sa, în momentul predării medaliei.

Celebra stea a ecranului, Claudette Colbert, face o călătorie prin Italia.

Actrița franceză de cinema, Claudette Colbert, a sosit la Napoli — venind din America — unde a vizitat cele două orașe antice, Herculaneum și Pompei. Fotografia noastră o înfățișează pe Claudette Colbert în momentul sosirii la Napoli.

CHARLES LAUGHTON ȘI PISICILE

Celebrul artist englez de cinema, Charles Laughton, are nevoie de o pisică pentru noul său film, „St. Martin's Lane”. Actualmente el face probe de film cu nenumărate pisici, pentru a găsi pe cea mai indicată. În fotografia noastră, Charles Laughton cu pisicile sale, în fața obiectivului cinematografic.

ANUL XII No. 579

23 FEBRUARIE 1938

10 LEI

DOAMNELE ELEGANTE
AU INCEPUT SĂ-ȘI
PREGĂTEASCĂ TOALETELE
DE PRIMĂVARĂ.

(Key Francis)

IN ACEST NUMĂR:

ȘASE LUNI PRINTRE NEBUNI

Reportaj de mare senzație

•

GRETA GARBO ȘI GAZETARI

Revelații inedite și amuzante

•

**MORTII CARE TRĂIESC
ȘI LUCREAZĂ**

Intâmplări senzaționale, pe-
trecute în Haiti.

ROMÂNIA ARE O NOUĂ CONSTITUȚIE

Ședința istorică dela Palat din ziua de 18 Februarie 1938.

În ziua de 18 Februarie s'a ținut la Palatul Regal un consiliu de miniștri sub președinția M. S. Regelui Carol II, în care s'a discutat noua constituție a țării.

Fotografia noastră înfățișează pe membrii guvernului reuniți în Sala Tronului având în mijloc pe Suveranul României.

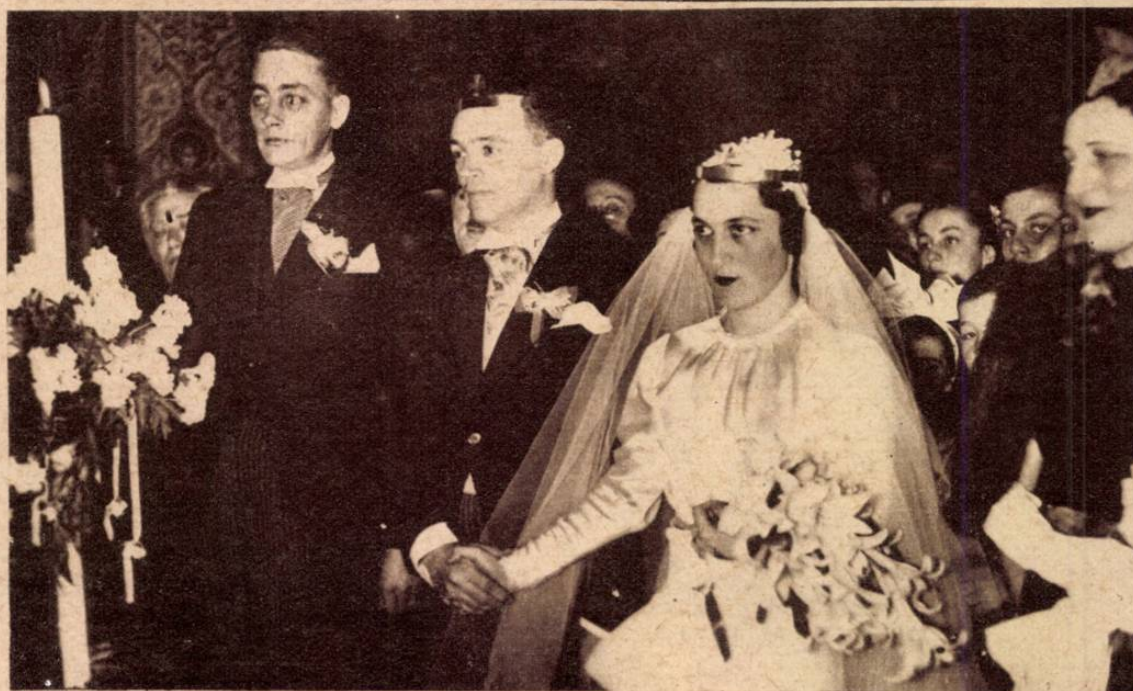
Dela dreapta la stânga, în picioare: D-nii Petrescu-Comnen, Mircea Cancicov, Voicu Nițescu, Vaida-Voevod, Dr. Costinescu, General Paul Teodorescu, Const. Angelescu, Victor Iamandi, Ionescu-Sisești, General Antonescu, Armand Călinescu.

Șezând, d-nii: Const. Argetoianu, Dr. C. Angelescu, G. G. Mironescu, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, M. S. REGELE CAROL II, General Văitoianu, Prof. N. Iorga, Gh. Tătărescu.

Duminică s'a oficiat la Patriarhie căsătoria d-lui arhitect Ionescu-Berechet. În fotografiile noastre: I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea îndreptându-se spre Patriarhie, pentru a asista la cununia religioasă a d-lui arhitect Ionescu-Berechet.

Mirele și mireasa cu nunii, în timpul serviciului religios.

Serata de gală
dela Regimen-
tul 1 Vânători
de Gardă

Săptămâna trecută a avut loc, în Capitală, o serată de gală, dată de Regimentul 1 Vânători de gardă, la care a participat și A. S. R. Principesa Elisabeta. În fotografiile noastre:

A. S. R. Principesa Elisabeta între doamnele care au luat parte la serată.

A. S. R. Principesa Elisabeta la masa care a avut loc la Regimentul 1 Vânători de gardă, ascultând discursul comandantului regimentului.

Da — noi toți
întrebuințăm KOLYNOS!

KOLYNOS curăță și păzește dinții și gingiile întregii familii. E recomandat de dentiști în special pentru copii datorită însușirilor sale antiseptice și curățitoare. Dentistul știe de fapt, că dacă Kolynos este activ, totuși e fără violență și neprimejdios, distrugând însă în mod sigur bacteriile gurei cari produc caria. Întreaga familie întrebuințează Kolynos, toți se bucură de senzația plăcută și răcoritoare. Este și foarte economic, deoarece se întrebuințează jumătate din cantitatea unei paste obișnuite.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin Kolynos

Economisiți-cumpărând tubul mare

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

●●● MĂRȚIȘOARE ●●●

ELEGANTE IN PLATINĂ, AUR,
ARGINT ȘI IMITAȚIUNI
Cea mai frumoasă expoziție la

H. EINHORN ● Str. Carol 8

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Stimulați intestinul Dv. și vă veți simți mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sange și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți oșorzi, deprimăți. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli. Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu puigative puternice, ci luați „mica doză” zilnică de „ăruri Kruschen, care încet cu încetul va readuce intestinul Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vie, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți întineriți, într-un cuvânt, vă veți bucura de acea invidiată „sănătate Kruscheniană”.

Prețul unui flacon mare 95 lei, unul mic — 60 lei.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bun! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța Dactilografia—Correspondența comercială — Stenografia și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscrivere zilnic „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Februarie cursuri noi.

PÂNZIETURI GARANTATE

Gospodinele le cumpără
**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZAÇA 1 / STR. CAROL 76 78 80 82 / STR. HALE (OR 21)

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

TABLETELE

Remediu Sigur la:
**Reumatism-Gută
Răceli-Nevralgii**

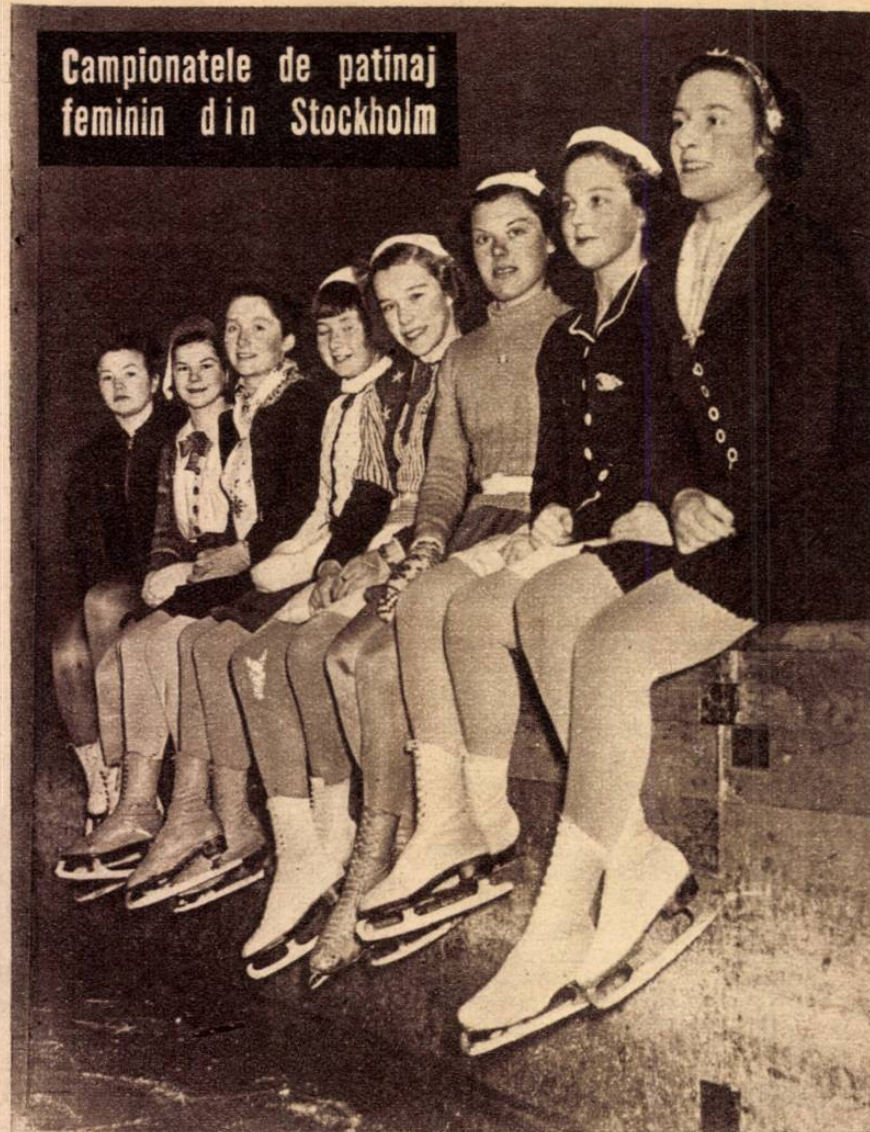

Maurice Chevalier face sporturi de iarnă în Elveția

Celebrul artist francez de cinema Maurice Chevalier pe patinoarul dela Davos, Elveția.

ALERGĂTORII DE VITEZĂ PE GHIATĂ, SE ANTRENEAZĂ LA DAVOS PENTRU CAMPIONATELE MONDIALE.

Fotografia noastră înfățișează pe patinorii-alergători de viteză, la antrenamentul pentru campionatul mondial din Februarie, pe patinoarul din Davos.

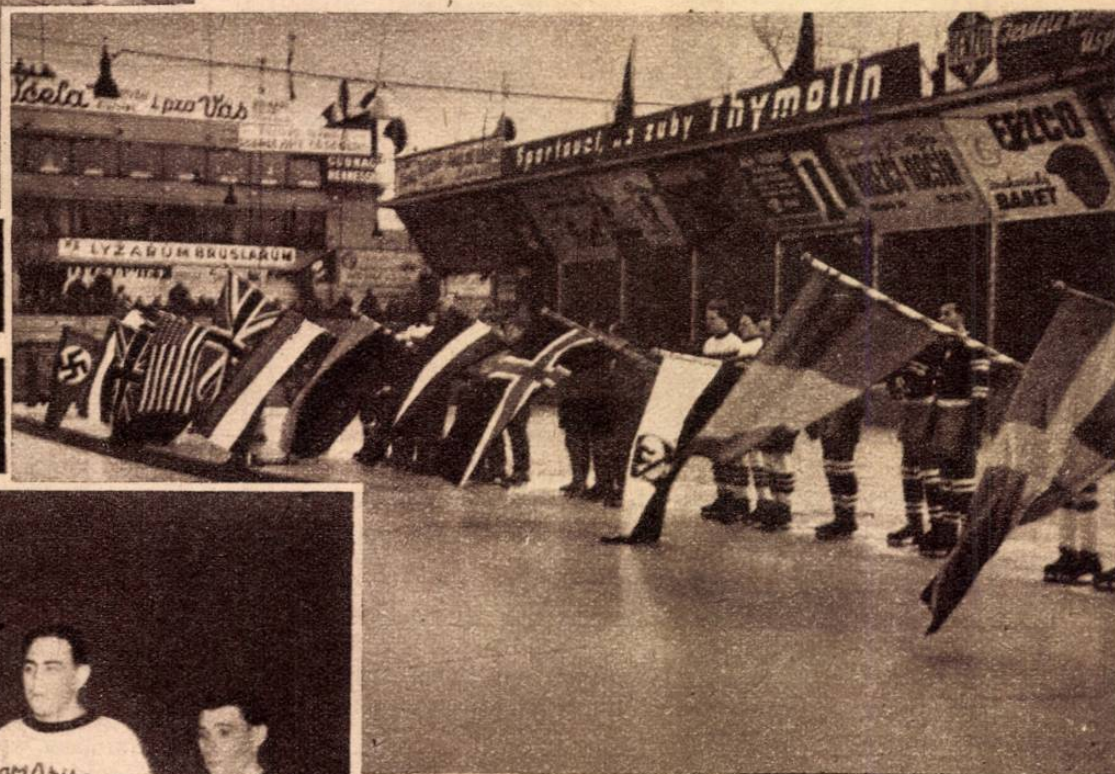

Campionatele de patinaj feminin din Stockholm

În capitala suedeză Stockholm au avut loc recent campionatele mondiale de patinaj. Favorita a fost englezoaica Miss Cecilia Colledge. Fotografia noastră înfățișează grupul concurențelor într-o pauză din timpul antrenamentului, la Ispalacet (Palatul de gheață) din Stockholm.

Campionatul mondial de hockey pe gheață, la Praga

În ziua inaugurării, națiunile participante, prezintă drapelele.

Echipa care a reprezentat România la campionatul mondial de hockey pe gheață ținut la Praga, la 11 Februarie crt.

PIAȚĂ MONUMENTALĂ ÎN CAPITALĂ

E VORBA SĂ SE MODIFICE PIAȚA „8 IUNIE”. — VA AVEA O FORMĂ DREPTUNGHULARĂ ȘI CA AXĂ PRINCIPALĂ DEALUL MITROPOLIEI. — SE REZERVĂ UN LOC PENTRU STATUIA M. S. REGELUI CAROL II

S TRĂINII, cari vizitează orașul nostru, sunt nedumeriți mai ales când trec prin piețele publice. Într-adevăr, nu avem nicio piață monumentală, ci mai mult un fel de maidane pavate, fără formă precisă și cari rezultă la întâmplare, din întretăierea diferitelor străzi.

Nu vorbim despre piețele grandioase ca „San Marco” din Veneția, „Piața Concordiei” sau „Vendôme” din Paris, dar până și Brașovul sau Sibiu au câte-o piață cu formă geometrică obicinuită și precisă, care impresionează, lăsând o amintire neștersă călătorului.

Cu piața „8 Iunie”, pentru că s’au făcut atâtea cheltuieli cu exproprierile, dărâmandu-se imobile, doborându-se străzi întregi, desorganizându-se chiar aprovizionarea cu alimente a Capitalei, era cât pe ce să se comită aceeași greșală — cred unii urbanisti. Este adevărat că se încovoiaseră șinele tramvaiului, dându-li-se o formă semicirculară, că s’au construit chiar trotoare, că se proiectaseră unele fântâni fâșnitoare, dar toate acestea nu mulțumeau ochiul, nereușind să contureze piața, care ar fi urmat să aibă o formă neclară, chiar în urma construirii clădirilor monumentale proiectate: *Opera, Așezămintele regale, etc.*

Unele din aceste clădiri ar fi rămas stinghere, aruncate prin diferite colțuri ale pieții de mare amploare, dar diformată prin îmbucăturile asimetrice ale marilor bulevarde confluenți: „I. C. Brătianu”, „Regina Maria”, „Splaiul Dâmboviței”, „Aleea Patriarhiei”.

Cine ar fi trecut prin această largă piață nici nu și-ar fi putut da seama de intenția urbanistului. Privitorul n’ar fi putut bănuși, după cum nici azi nu se poate ghici, că această piață are, teoretic, o formă semicirculară. Un pieton, sosind de la Sud, pe Bulevardul Brătianu prelungit, nici n’ar fi observat Dealul Patriarhiei, această bijuterie a Capitalei rămânând ascunsă la spatele său.

IMPORTANȚA ISTORICĂ

Dl. Iacob Petrescu, urbanist, cu care am discutat această chestie, mi-a atras atenția că, în primul rând, trebuie să se aibă în vedere *situația pitorească și importanța istorică a locului*, care urmează să fie transformat în piață. S’a făcut greșala că în proiectul nepus la punct, dar totuși în curs de execuție, nu s’a ținut seamă de *Dealul Patriarhiei*. Acesta trebuia valorificat și luat ca axă principală de compoziție a planului.

Câți Domnitori, câți Mitropoliți, n’au urcat acest deal! Câte evenimente, din istoria noastră națională nu sunt în legătură cu acest punct al Capitalei!

Dl. I. Petrescu, într’un nou plan conceput de d-sa și supus aprecierii Suveranului, a luat ca *axă de compoziție Aleea Mitropoliei*, propunând o interesantă revizuire a primului proiect.

VA PIERDE BULEVARDUL BRĂTIANU?

A fost aproape o idee fixă — crede d. Iacob Petrescu — că Bulevardul Brătianu trebuie să urmeze numaidecât o cale dreaptă, neîntreruptă, de la Nord la Sud, pentru a ajunge... unde?... la Valea Plângerii, acolo unde se află actualmente o rampă de gunoaie. Este într-adevăr un proiect ca să se creeze, în această parte a orașului, un parc. Dar până atunci va mai trece multă apă pe gârlă! Se susține că n’ar fi indicat să se sacrifice colina Mitropoliei, pentru un parc, care urmează abia să se construiască. Bulevardul Brătianu n’ar avea nimic de pierdut prin această modificare a planului pieții 8 Iunie. O stradă lungă, un bulevard interminabil nu este totdeauna estetic. Vă place Calea Grișii? Rue Lafayette din Paris, lungă de 4—5 kilometri, este deasemeni una dintre cele mai puțin plăcute ale capitalei Franței.

Un bulevard rectiliniu are o perspectivă stranie, mai ales atunci când coboară brusc, deoarece parcă se isprăvește în gol. Așa s’ar fi întâmplat și cu Bulevardul Brătianu, prelungit spre valea Dâmboviței.

Dl. urbanist Iacob Petrescu propune pentru corectarea tuturor acestor inconveniente, ca să i se dea pieții 8 Iunie o formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 330 pe 225 m., având neapărat Aleea Mitropoliei ca axă principală de compoziție, după cum am arătat mai sus.

Bulevardele adiacente urmează să înconjoare grandioasa piață și apoi să-și urmeze mai departe drumul lor, conform planului de sistematizare, care rămâne neșters.

Pe axul-alee se pot crea cascadele, de altfel prevăzute, în primul proiect, doar cele două fântâni arteziene ar urma să fie așezate în mod mai fericit, iar nu făcând concurență elementului decorativ.

STATUIA REGELUI CAROL II

Evident că această piață, intitulată întâi „a Națiunii” și mai târziu „8 Iunie”, trebuie să corespundă acestor denumiri, cari se pot contopi.

Insă trebuie hotărât depe acum: unde va fi așezată statuia M. S. Regelui Carol al II-lea?

Unii au propus ca în centrul pieții să se rezerve un loc pentru copia *Columnnei lui Traian*. De altfel, Piața Națiunii, 8 Iunie, simbolizează unirea tuturor provinciilor românești și restaurația. Se pare că aci Columna lui Traian nu s’ar prea potrivi.

STATUILE ALEGORICE

Pentru acest motiv ni se pare acceptabilă ideea pe care o dă interlocutorul nostru, citat mai sus, ca pe platformele pieții să se așeze 8 statui alegorice, reprezentând țările surori: *Muntenia, Moldova, Basarabia, Transilvania, Dobrogea, Oltenia, Banatul și Crișana, Bucovina și Maramureșul*. Iar la întretăierea axelor *B-dul Brătianu și a Aleei Mitropoliei, d. Iacob Petrescu, crede că s’ar putea așeza statuia M. S. Regelui Carol al II-lea*.

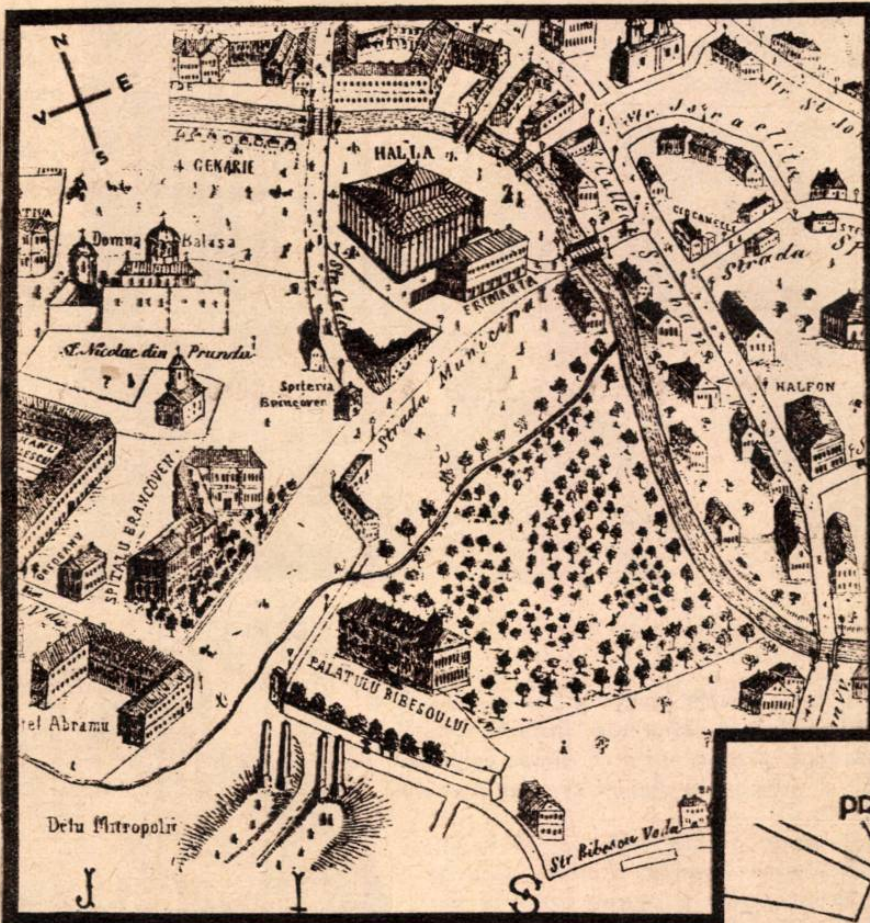
La Paris se simbolizează orașele principale ale Franței pe piața „Concordiei”: Strasbourg, Lyon, Marsilia, etc. La noi, în piața Națiunii „8 Iunie”, ar fi simbolizate provinciile românești.

Se propune o subscripție națională pentru realizarea acestei piețe bucureștene monumentale, care să caracterizeze capitala României întregite. Piața Națiunii „8 Iunie” va rămâne pentru posteritate ca o icoană a sfârșitului generației de astăzi. Deci e nevoie să i se dea toată atenția.

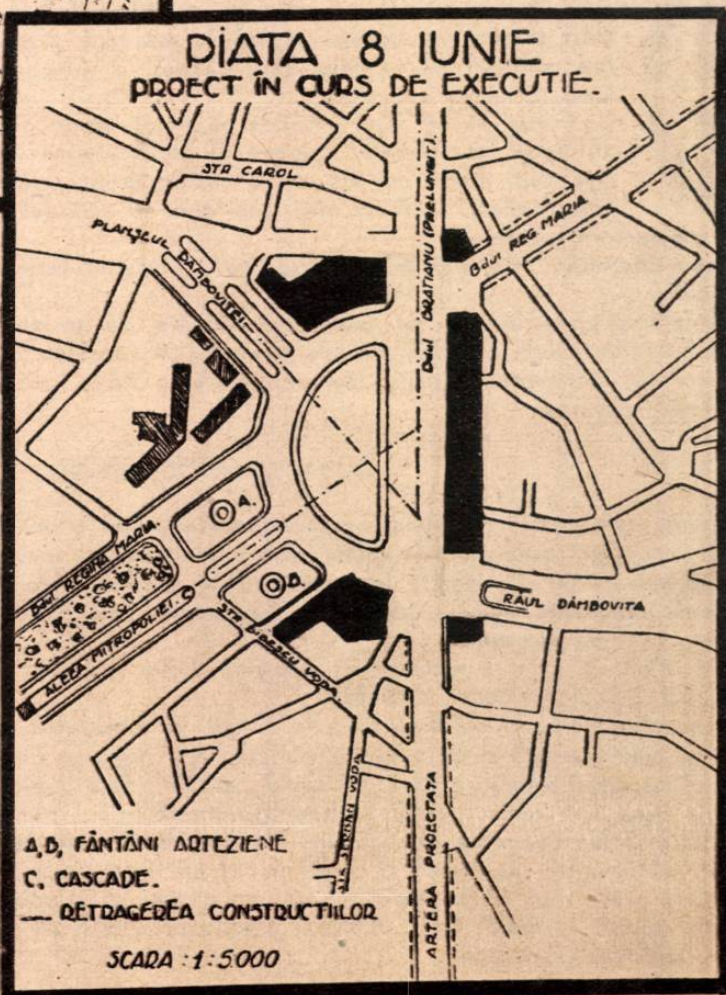
Actualmente, proiectul se examinează de către forurile competente.

Se speră că urbanistii și arhitecții noștri vor găsi concepția cea mai potrivită, pentru ca piața proiectată să fie într-adevăr un grandios simbol, demn de măreția evenimentelor, prin care am trecut.

GH. NECULCEA

Locul pe care se construiește actualmente piața „8 Iunie”, după un plan din 1871.

Petele negre, ce se văd pe plan, arată locurile, unde ar urma să se ridice edificii, conform planului vechi. Este evident că acestea nu vor putea da un contur precis pieții, a cărei formă nu se poate desluși nici pe plan.

ŞASE LUNI PRINTRE NEBUNI

Trăind în mijlocul acestor nenorociți, este cu neputință să nu fii impresionat de mizeria lor sufletească și de multe ori, oameni sănătoși, veniți cu cele mai bune intenții în lumea bolnavilor, spre a-i ajuta, trebuie să se retragă, cu sănătatea sdruncinată, deoarece nebunia este o boală contagioasă.

Intr'o casă de nebuni din Germania.

Fete tinere, într'o casă de sănătate, asistând la o reprezentație teatrală.

— Lăcomie! Vezi că nu ești cuminte? Hai las-o și pe alta!

Câteva dintre muște ar părea că sunt dresate, căci nu se lasă cu nimic intimidare de gesturile pacientei.

Nu la fel se petrec lucrurile în camera alăturată, unde locuiește o tânără femeie, care se consideră o nimfă. Suferă de o nebunie violentă, erotică.

De îndată ce medicul intră în cameră, se repede la el, își rupe rochia depe ea și strigă:

— Știu că mă

D INCOLO de poarta sanatoriului pentru boli mintale începe o lume nouă. E o lume în care valorile cu care ne-am obicinuit sunt răsturnate, în care noțiunile, chiar și cele mai banale, capătă un sens nou și neașteptat. E lumea celor certați cu realitatea, a celor care gândesc și acționează diametral opus cu restul lumii. E lumea nebunilor.

Un mare savant, fiind întrebat odată ce crede despre nebunie, a făcut o afirmație senzațională, spunând că nebunia este relativă. Adică, dacă cei mai mulți dintre noi am socoti găinile drept duhuri și soarele drept o tîngire, nebuni ar fi socotiți acei cari ar considera găina și soarele drept ceea ce sunt în realitate.

Lumea suferinzilor de boli mintale exercită o atracție curioasă asupra oamenilor normali.

Întâmplările povestite mai jos ne-au fost relatate de un intern al unui spital de boli nervoase. După șase luni de zile, povestitorul a trebuit să renunțe la spinoasa lui carieră, deoarece tensiunea nervoasă în care trăia, îi sdruncinase sănătatea. Să-î dăm cuvântul.

DOAMNA ȘAPTESPREZECE

Pacienta care poartă numele de „șaptesprezece”, este o persoană foarte respectabilă. Cum de-a ajuns la acest nume n'ar putea s'o spuie nimeni. A fost adusă, cu ani de zile înainte, în sanatoriu și în decursul vremii, infirmierele și medicii i-au uitat numele adevărat și l-au adoptat pe cel de „șaptesprezece”, ca fiind cel real.

Dacă o întrebi cum se numește îți răspunde misterioasă:

— Sunt a șaptesprezecea doamnă.

Cu neputință să obții mai mult dela ea. Incolo, se dovedește o persoană foarte bine crescută și cu oarecare cultură. Are poate o singură vină: nu poate suferi îmbrăcămintea. La spital a fost adusă în pielea goală și din acea zi a rămas închisă în cameră, refuzând orice îmbrăcămintă. De cum se luminează de zi, coboară din pat, adună de pe măsuta alăturată firimituri de pâine și zahăr, se așează în mijlocul camerei și și le presară pe pulpe. Apoi, cu glasul cel mai blând din lume, invită muștele la masă. Dacă o muscă îi șade prea mult pe picior, o îndepărtează, spunând:

La spitalul central de boli nervoase din Dicioșanmartin.

vrei! Iată-mă! Evident, că unui asemenea aces îi urmează o baie fierbinte și în caz mai grav cămașa de forță.

EFEUL

Pacienții masculini nu sunt mai puțin interesați. În salonul comun domnește însă o liniște relativă, în comparație cu salonul comun al femeilor. Fiecare pacient, preocupat de lumea sa de vis, ignorează pe tovarășii lui de suferință. Aici am întâlnit un tânăr de o frumusețe impresionantă. Era un individ cu chipul permanent surâzător și de un calm nenatural. Bolborosește toată vremea și numai cu greutate reușești să înțelegi ceea ce spune.

— Să nu ne grăbim! Să nu ne grăbim! Avem tot timpul! Il chem la mine și-i ofer o țigară. Pentru a străbate o distanță de cinci metri are nevoie de zece minute. Se întoarce cu o încetineală halucinantă, surâzător și-mi spune:

— Avem tot timpul. Dece-mi cereți să alerg? Incet. Cât mai încet. Oamenii sunt nenorociți, fiindcă se grăbesc. Se scoală dimineață, fac o groază de lucruri, în grabă, pentru ca seara să se culce, orice s'ar întâmpla. Dacă tot se culcă, de ce s'ar grăbi oare? Ora de culcare vine în orice caz. Să ne mișcăm prin urmare cât mai încet, spre a trăi cât mai mult.

S'a apropiat în cele din urmă, de mine. Ii dau țigările. Surâde.

— Știam că sunt ale mele. Dece m'aș fi grăbit să le iau? Ah, femeile astea! Fac din noi ce vor!

Se apropie din nou de patul său, se întinde și adoarme surâzător.

GENIUL UNIVERSAL

Nu la fel se petrec lucrurile cu un pacient micuț de stat, slab, cu ochii jucăuși și de o nervozitate nemai pomenită. Ca toți ceilalți pacienți, nimeni nu-i știe numele adevărat, iar porecla îl identifică. E geniul universal.

Singura sa nebunie este că se consideră infailibil. Tot ce spune este purul adevăr. Nimeni n'are dreptul să-l contrazică. Vai de acela care ar îndrăzni să spuie altfel. Riscă să îndure un atac violent al pacientului.

Dealtfel, camera în care locuiește geniul universal este cufundată, în permanență, în întuneric. Pereții sunt căptușiți cu plută, căci sgomotul cel mai mic îl transpune într-o stare de supraexcitație nervoasă. Nu suportă nicio rază de lumină și nici prezența multor persoane. Are o singură slăbiciune și anume: pisicile. Vorbește cu ele ca și cum l-ar înțelege și când are zile bune dictează unuia din infirmieri maximele sale.

„Locurile oribile sunt cele mai frumoase, fiindcă

Tip dintr'o casă de sănătate la Bruxelles

mă interesează ceea ce nu mă interesează”.

Dealtfel, aceasta este axa intelectuală a nebuniei sale: contradicția.

O altă manifestare a bolii este fobia apei. Baia obligatorie necesită intervenția unei înregi armate de infirmieri.

— Nu vreau să mă scald. Trebuie să-mi aduceți o baie de apă rece, apoi una fierbinte și

Acesta a fost un matematician de geniu. Innebunind, el se amuză în chip pueril, socotind orele

încă una rece. Am pielea fină și proaspătă. Pipăiți-mă. Mă parfumez după sezon. În vremea trandafirilor îmi dau cu miros de trandafiri, în vremea liliacului cu liliac și în vremea levănțicăi cu levănțică. Te rog nu mă privi ca un idiot! Ești un infirmier simpatic dar n'ai idee cum arată o floare.

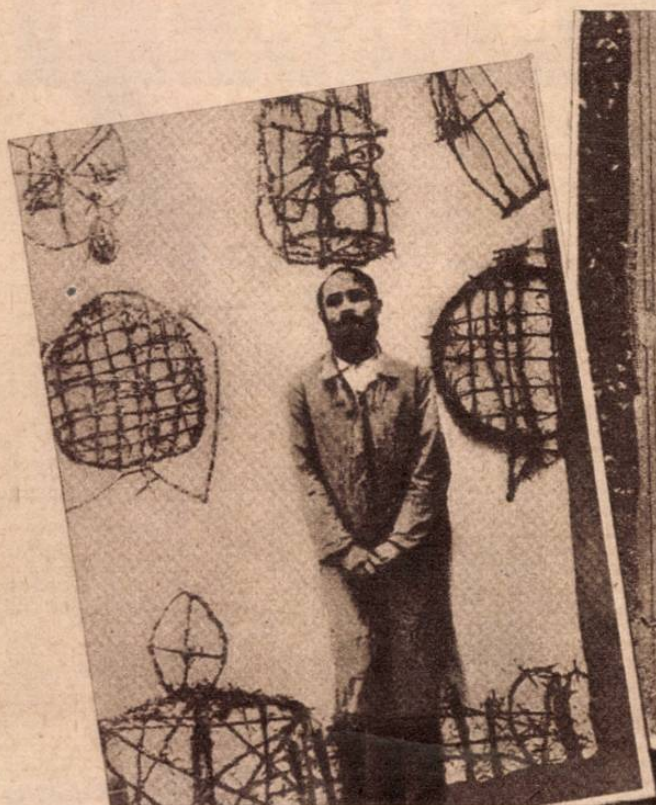
În fine, bietul geniu universal are obsesii erotice, care în anumite epoci îl fac periculos femeilor din sanatoriu. Într-o seară, una din infirmiere reclamă internului că una din ușile care dă în odaia ei și care, de obicei, este încuiată, a fost forțată. Bineînțeles că în timpul nopții s'a făcut de gardă. Spre zori, geniul universal a apărut în costum sumar, a spart ușa și a năvălit în odaie. Se afla într-o criză de nebunie erotică, care ar fi dat loc desigur la o dramă, fără intervenția imediată a infirmierilor.

SFARȘIT TRAGIC

Există însă în sanatoriu oameni sănătoși care duc o viață sbuciumată și mult mai obositoare decât a pacienților. Sunt infirmierii și infirmierele, sunt medicii interni care-și consacră toată puterea de muncă acestor nenorociți. Iată un caz care ilustrează sbuciumul acestor oameni. Un tânăr intern fusese însărcinat cu supravegherea unui culoar, în pavilionul nebunilor furioși. Au trecut luni de zile și omul se consacrase cu totul dificilei lui sarcini. Muncea cu dragă inimă, iar superiorii îl remarcaseră pentru zelul său. Dela o vreme însă, a început să sufere de insomnii.

Noapțile petrecute în liniștea camerei sale, în întunecime, îl cuprindeau în spaime sufocante. Se rușina însă să destăinuie celor din jurul său grava suferință nervoasă, care începuse să-i mineze sănătatea.

Într-o noapte de vară, pe o furtună îngrozitoare, unul din bolnavi fusese cuprins de un groaznic acces de furie. Infirmierii se străduiau zadarnic să-l liniștească. Internul, suferind și el din cauza tensiunii nervoase în care trăise în ultimele luni, se simțea neputincios să intervie. În cele din urmă, liniștea domni din nou în sanatoriu. Infirmierii s'au dus să se culce. Deodată, în întunecime, se auziră urlete sinistre, înfiorătoare. Gardienii au pornit în grabă spre camera pacientului, crezând că acesta are un nou acces de furie. În cameră nu se afla nimeni. Din capătul celălalt al coridorului se auzeau însă urlete mereu mai tari. În grabă mare, gardienii au fugit într'acolo. Un spectacol impresionant li se înfățișă ochilor. Atârnat de grilajul ferestrei care dădea în odaia internului, pacientul, deabia liniștit, urla cuprins din nou de furie. Iar dincolo de grilaj, în cameră, ingenunchiat, cu priviri rătăcite, internul îi răspundea într'un urlet sinistru.

Omul care avea mania să fabrice curse.

Dement precoce. Megalomanie euforică.

Regele Navarrei. Demență paralică

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

**O FOTOGRAFIE ÎNCĂ
NEPUBLICATĂ A
REGINEI FARIDA, ÎN
ROCHIE DE MIREASĂ**

Regina Farida a Egiptului, prima regină a unui Egipt independent dela Cleopatra încoace, în rochia de mireasă, alături de principii și principesele cari au urmat-o în cortegiul nupțial.

**PICKNICK LA
PIRAMIDE!**

Un grup de excursioniști, dintre cari parte sunt în costume de baie, iau ceaiul de după amiază lângă renumita piramidă a lui Keops.

Câmpie înflorită în munții de lângă Davos. Soarele cald a mângâiat pârțiile ne-bătute de vântul rece, topind zăpada și lăsând astfel libere să înflorească o sumedenie de lalele proaspete și multicolore.

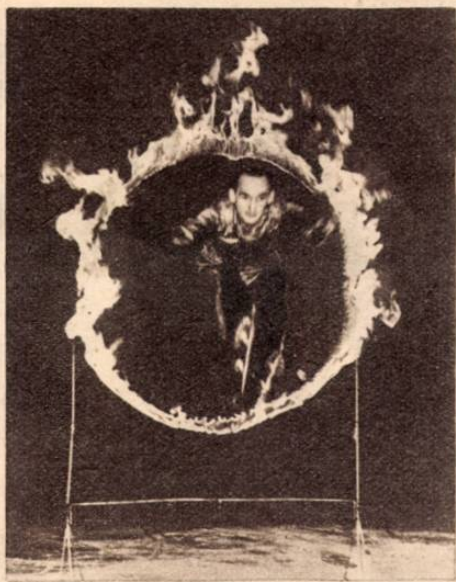
**PRIMĂVARA
PE MUNTII!**

UN CAZ DETECTIV

Fotograful care a vrut s'o pozeze pe tânăra doamnă din fotografia noastră, s'a dat de gol! El poate fi văzut foarte clar în sticla ochelarilor.

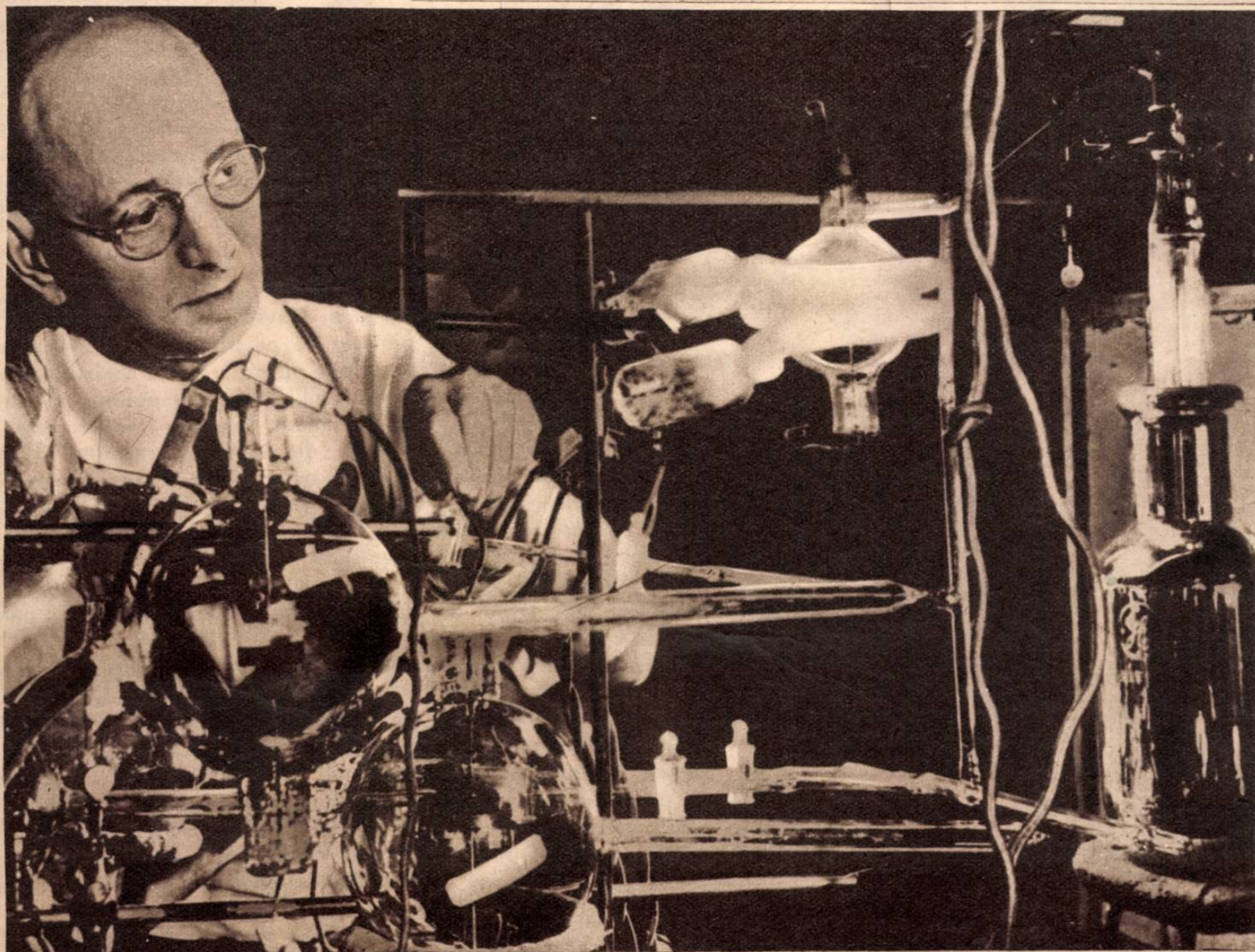

Un maestru al patinei sare printr'un cerc de foc

Campionul canadian de patinaj, Harris Legg, este înfățișat în fotografia noastră, în momentul unei sărituri foarte riscată, printr'un cerc de foc, pe patinoarul dela Madison Square Garden din New-York.

O săritură măiastră, în lungime, pe gheață!

Vedem în fotografia noastră o săritură record la distanță, de peste 2.50 metri, pe patinoarul renumitei stațiuni elvețiene Davos.

O meserie originală:
omul care „face nimic”
de 25 de ani încoace!

O meserie foarte originală are electro-chimistul companiei americane General Electric Trusts, Mr. W. A. Ruggles. Activitatea sa, de 25 de ani încoace, constă din străduința de a reuși să adune în vidurile unor becuri electrice mici și mari, un „vakuum”, pe cât posibil de curat, astfel ca să nu rămână în becuri nici cea mai mică urmă de gaze. Până acum însă nimeni n'a reușit să ducă la bun sfârșit această experiență, căci rămăneau totdeauna circa 500 milioane molecule din diferite gaze, într'un corp de sticlă, destul de atent golit.

Fotografia noastră înfățișează pe Mr. W. A. Ruggles dela General Electric Trusts, în fața unui aparat complicat, cu ajutorul căruia reușește să „prepara nimic” sau un „vakuum”.

AZI, CAND TOATE ȚĂRILE CHELTUESC MILIARDE PENTRU ÎNARMĂRI, ESTE INTERESANT DE TRECUT ÎN REVISTĂ EVOLUȚIA INVEN- ȚIILOR UCIGĂTOARE DE LA PRAȘTIE LA TUN

TOATE țările din lume cheltuesc astăzi milioane pentru înarmări. Aproape nu trece o săptămână să nu ne vie vestea câte unei invenții noi, mai ucigătoare decât tot ceea ce s'a cunoscut până acum și ne mândrim cu progresele științei și geniul omenesc care descoperă mijloace din ce în ce mai repede pentru exterminarea semenului.

Dar mai în fiecare caz, instrumentele noastre de distrugere nu sunt în fond decât perfecționările unor invențiuni ce numără sute și mii de ani.

Prima armă a fost praștia care există de cel puțin opt milenii și al cărei principiu a mai fost utilizat chiar în ultimul războiu, la lansarea obuzelor iar astăzi, decolarea aeroplanelor de pe punțile vaselor de război se face pe baza aceluiași sistem.

* * *

Fără îndoială, socotiți gazele toxice ca pe un produs recent, ca pe o nouă și diabolică metodă de distrugere a vieții omenesci.

Ei bine, aflați că în China de odinioară și în triburile primitive ale Australiei, războinicii obicinuiau să pompeze polenul unor plante otrăvitoare în obrajii ad-

versarilor lor. Acest polen determina orbirea și o inflamație a pielii care în scurt timp avea urmări fatale.

* * *

Astăzi, ne temem de bombe incendiare. Dar în războaiele franco-engleze din prima jumătate a Evului Mediu, se aruncau cu ajutorul catapultelor, bucăți de lemn muiate în smoală aprinsă, pentru a se incendia fortărețele inamice. Iar metoda aceasta fusese folosită de multe popoare chiar cu o mie de ani înainte.

* * *

Cel mai modern avion de bombardament al Americii, numit „Aircuda”.

Un avion pe care sunt așezate torpile, pentru bombardament.

un avion de bombardament american, fotografat în zbor.

Pe vremea când **David** l-a ucis pe **Goliath**, se frecau pietrele de praștie una de alta, până când deveniau netede, luând o formă conică, ceea ce reducea rezistența aerului, dându-le putința să străbată distanțe cât mai mari. Glonte moderne au o formă similară, dictată de aceleași prevederi. Orice copil de școală știe de „berbecule” cu care se spargeau în antichitate zidurile și alte fortificații. Astăzi, berbeculele au fost pus pe roate și se cheamă tanc.

Baioneta este și ea o versiune modernă a sulitei primitive. Explozibilele au însemnat un mare pas înainte pentru știința războiului. Dar praful de pușcă nu este o invenție modernă: până și vechii Greci l-au cunoscut.

Nimeni n'ar putea să spună când s'a fabricat primul tun, dar auzim că el a fost întrebuițat încă din 1346, în bătălia de la **Crecy**. La început, tunurile erau niște aparate construite din lemn și fier, făcând mai mult sgomot decât ispravă.

Primele „obuze” au fost niște mănunchiuri de săgeți. Acestora le-au urmat bolovanii, tunurile nefiind încă destul de rezistente ca să suporte metalul. Praful de pușcă era introdus prin partea dinainte a țeavii, dându-i-se foc cu ajutorul unei torțe ce consta dintr'un ghemotoc de bumbac muiat în salpetru.

Obuzele moderne prezintă o sumedenie de

varietăți, toate ajunse la ultimul grad de perfecție.

Canțele pornesc astăzi din țevă cu viteza de 900 m. pe secundă și ajung uneori să facă până la 1500 m. pe secundă. Odată cu aeroplanele de bombardament au intrat în scenă tunurile anti-aeriane. Cele mai noi modele pot arunca, din două în două minute, obuze de câte 450 kg. la o înălțime de patru mile. Aceste tunuri au opt țevi putând lucra cu orice proiectil, dela șrapnel și până la bomba incendiară.

În secolul trecut, vasele erau îmbrăcate în armuri. Pentru „dreadnought-urile” moderne, se utilizează plăci grele de oțel fabricate prin procedee secrete.

Dar până și acestea pot fi străpunse de nouile obuze care evoluează cu viteza de 1200 mile pe oră și intră în armură ca în unt.

Știința distrugerii nu-și mai găsește astămpăr. Recent s'a creat un fanc sburător care se acomodează deopotrivă în aer ca și pe pământ.

S'au pus în lucru bombe pe roate, acționate de un motor electric, cari sunt în măsură să sară peste obstacolele mici și să explodeze la țintă; apoi torpilele călăuzite de undele herțiene, sau de sgomotele vasului care le servește de țintă; bombe încărcate cu gaze toxice sau bacterii; tancuri ce scupă foc ca zeii basmelor, urmate de soldați investmântați în asbest.

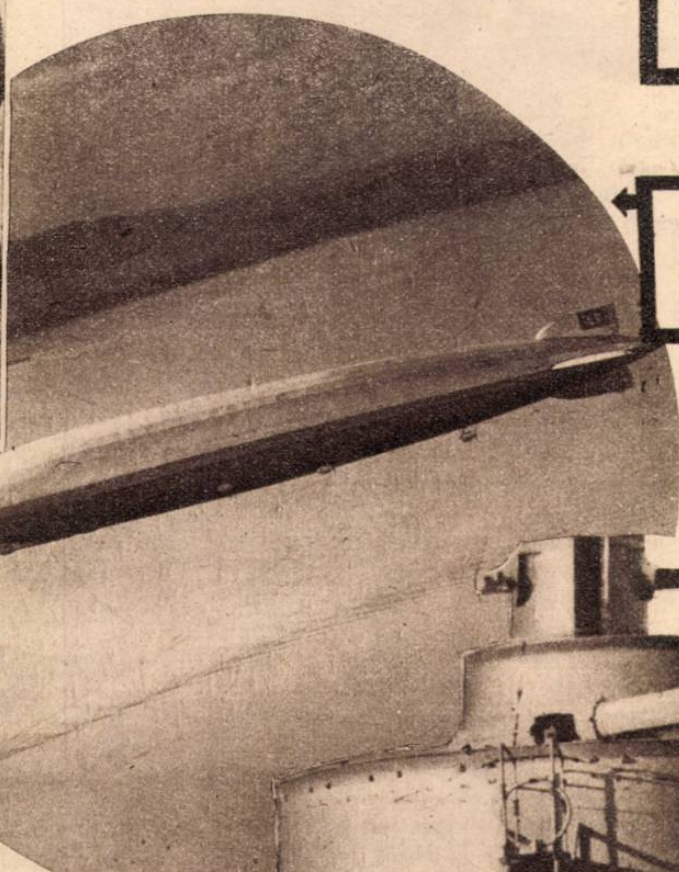
Toate acestea sunt câteva din coșmarurile pregătite de știință în vederea unui viitor războiu. E. ACHILE

Un cruciștor modern, în port.

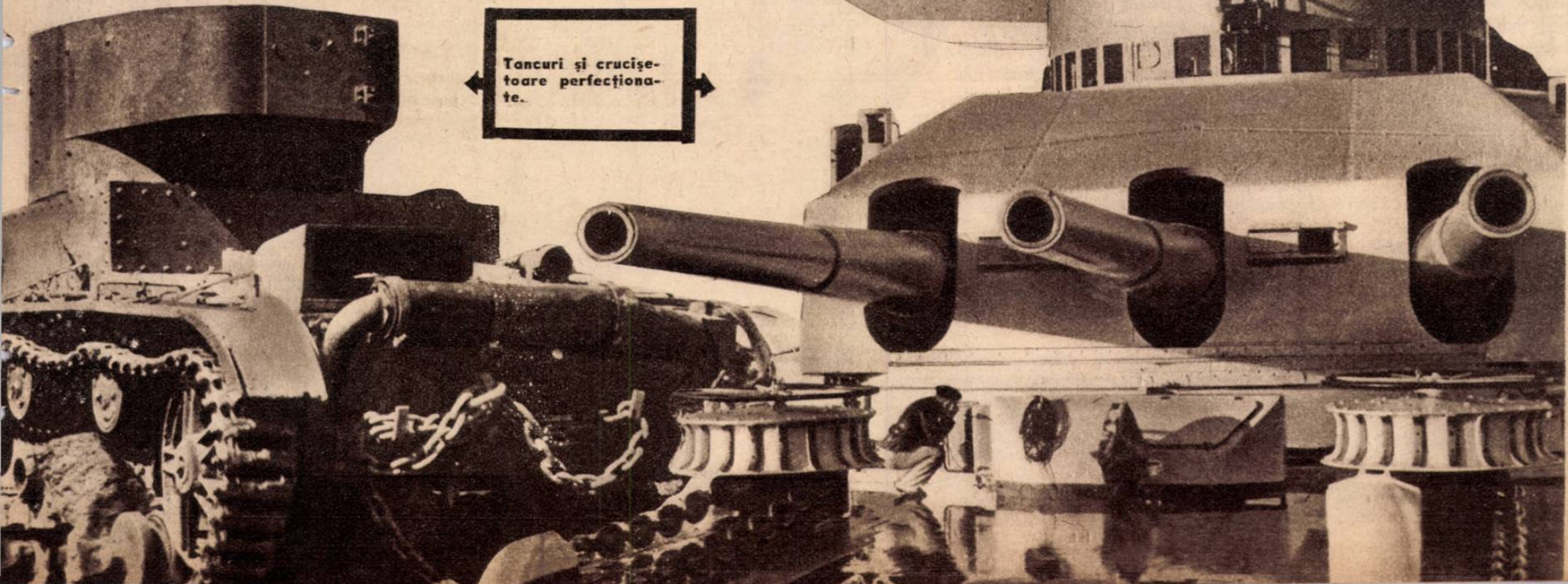

Mitraliere anti-aeriane.

Dirijabilul, unul din cele mai periculoase aparate, pentru atacul aerian.

Tancuri și cruciștoare perfecționate.

ANIMALE

CONSERVATORUL

IMBLÂNZITOAREA

ANIMALELE STELE DELA HOLLYWOOD

De multe ori, în apartamentele somptuoase ale producătorilor de filme, printre ceilalți invitați se poate găsi și câte un majestuos reprezentant al junglei tropicale.

Iată ce povestește un invitat într'un salon al Hollywoodului, care a avut surpriza să întâlnească printre oaspeți și un enorm tigris din pădurile bengaleze:

„La un moment dat, de după draperia unei uși, își face apariția printre musafiri, pășind încet și plin de orgoliu, cu privirea înclinată, disprețuitoare, amenințătoare și crudă, un superb exemplar din rândul tigrilor. După ce ne-a privit, cum v'am spus mai sus, negăsindu-ne probabil după gustul său, a căscat de două ori, plictisit, pentruca, dând drumul unui suspin lung, să se lungească, leneș, pe covorul persan.

Această scenă, pentru cei cari am avut surpriza de a-l vedea pe zarul musafir, ne-a părut că a durat un veac. Sângele ne-a înghețat în vine, iar tăcerea generală care s'a făcut, lăsa să se audă până la bătăitul unei muște din fundul salonului.

Lungit pe covor, tigrul, păstrându-și mereu disprețul suveran pentru noi, a rămas să privească pironite la ușa prin care a intrat și care s'a închis după aceea. Se părea că superbul animal mai aștepta ceva. Și, într'adevăr, câteva minute mai târziu, ușa s'a deschis, lăsând

Calul nimerit între filme.

Iată un ferfet de foc, fotografiat la repetiție, înainte de a intra în studio.

CĂȚI din acei care asistă la reprezentații de circ s'au la acele de music hall, în care apar animale - vedete, știu prețul torturilor cu cari acești artiști patrupezi au învățat să-și interpreteze „rolul” dat?

Jack London a fost unul dintre cei mai mari iubitori de animale pe care le-a ocrotit în cărțile lui și a protestat vehement împotriva acelor care torturează animalele ca să facă din ele numere de circ. În cartea sa „Michael câine de circ”, el povestește cumplitele chinuri la care dresorii supun animalele spre a le face „educația”.

Michael este câinele a doi marinari, tovarăși fideli, care îi urmează în toate călătoriile lor peste mări și țări și pentru care mateloții au o dragoste desăvârșită.

Întorși odată din Australia, cei doi marinari au constatat că le-au ieșit, la ceafă și pe față, niște bube suspecte. S'au dus să consulte un medic. Cum nu se despărțeau de Michael, l-au luat și pe el. La consult, medicul constată că bubele marinarilor nu sunt altceva decât apariția leprei pe care aceștia o contractaseră în Australia. Conform dispozițiilor, a anunțat autoritățile cari au ridicat pe mateloți, internându-i. Michael a rămas câinele doctorului. Niște borfași i l-au furat însă, vânzându-l unui circ. De aici începe viața de tortură a inteligentului și credinciosului animal, care, împreună cu alte viețuitoare, este supus „educației” făcută cu furca ascuțită, cu biciul cu pocnetul revolverului și cu foamea.

Leul, acest temerar stăpânitor al junglei, este redus, în cușca de zăbrele, la o cârpă, docil care tremură de câte ori intră îmblânzitorul cu biciul de foc în mâini.

LIGA CONTRA CHINUITORILOR DE ANIMALE

Cartea lui Jack London a avut un asemenea răsunet și a impresionat în așa grad, încât cetitorii ei s'au constituit într'o ligă ce și-a propus să lupte împotriva acelor cari chinuesc animalele. Una din măsurile Ligii a fost ca niciun membru al ei — și a numărat câteva sute de membri înscrși — să nu participe la acea reprezentație în care apare un animal dresat.

După circ, music-hall și cinematograful a înțeles să întrebuințeze animale dresate. Toată lumea a văzut filme documentare în cari apar animale-vedete și a rămas surprinsă de curajul și abilitatea operatorului care a putut să filmeze scena. Puțini însă știu că aceste animale sunt vedete cari au absolvit un „conservator al torturei și teroarei” pentru ca să poată interpreta „rolul”.

Un elefant care și-a învățat de minune rolul. El poartă cu blândete, pe trompa sa, pe frumoasa vedetă.

LE VEDETE

DE CHINURI. OLGA, DIN HOLLYWOOD

intre o doamnă corpulentă, în vârstă, surâzătoare însă și îmbrăcată într'un fel dintre cele mai extravagante. Incălțată cu cisme groase și galbene, ea purta un pantalon bufant de jokeu și o vestă de piele. În mână dreaptă ținea, cu eleganță, o cravașe. Când a văzut figurile cuprinse de panică ale invitaților, a izbucnit în râs, îndreptându-se spre tigrul care, din momentul în care a intrat, a început să miște coada și a ridicat capul, privind-o în ochi. Ajunsă lângă animal, l-a gratificat cu o mică lovitură de picior în spate, aplecându-se apoi să-l scarpine pe după urechea stângă. Gâdilat și plin de mulțumire, animalul a privit-o tandru, dând drumul unui murmur care trebuia să ne arate, nouă, recunoștința lui față de ea".

OLGA, IMBLÂNZITOAREA DIN HOLLYWOOD

Olga Celeste este imblânzitoare de profesie și în același timp dublează pe actorii și actrițele de cinematograf, atunci când aceștia trebuie, în unele scene, să ia contact cu lei, leopardzi sau alte fiare sălbatice. Ca imblânzitoare, Olga Celeste este singura ființă din lume care a reușit să dresseze pantele negre, cunoscute ca animale de nedomesticit. Bine înțeles executarea profesiei ei, i-a adus extrem de multe riscuri și neplăceri, care i-au luat luni și luni de spital. Acest lucru n'a făcut însă pe celebra imblânzitoare să se lase bătută, reușind, până la urmă, să supue anima-

este un a-
parte des
întat în

O morsa este trasă la mal, pentru a fi transformată în vedetă de cinema.

lul luat în antrepriză. Suedeză de origine, Olga Celeste a căpătat dragoste de animale în orașul său natal Lund, unde, pentru prima oară în viața ei, a văzut o reprezentație de circ, hotărâtoare pentru cariera ei. La vârsta de zece ani a fugit de acasă și s'a angajat în trupa unui circ ambulant.

Câțiva ani mai târziu a găsit un angajament la un mare circ din America, cu serviciul pe lângă grajduri. Cum acest circ poseda și o bogată menagerie, într-o zi Olga, care n'avea decât 14 ani, și-a dat seama de farmecul particular ce-l exercită asupra leilor și altor feline din menagerie. Când se apropia de cușca lor, fiarele cele mai fioroase, deveneau blânde, venind lângă zăbrele să se culce înaintea Olgăi.

Cunoscându-i-se această putere, exercitată asupra animalelor, imblânzitorii circului cei mai îndrăzneți o aduceau lângă cușcă, în timp ce ei erau înăuntrul spre a dresa animalele.

După puțin timp Olga și-a ales și ea meseria de imblânzitoare. Cele mai irascibile dintre

O tânără imblânzitoare de tigri, alături de unul din „elevii” ei.

fiare deveneau extrem de docile sub mâna ei, privind-o cu blândețe și bunăvoință. La rândul ei, tânăra dresoare, căuta să amuze animalele pe cari părea că le desarmează, grație vocii ei clare și râsului argintiu.

ANIMALE STELE DE CINEMA

Mai târziu Olga l-a cunoscut pe colonelul american Seelig, care, nelipsind-i spiritul de afaceri, s'a gândit să facă un film în care să figureze animale sălbatece.

A propus acest lucru Olgăi care s'a arătat încântată.

Puși pe lucru, după puțin timp, ei au realizat faimosul film *Zoo*, servindu-se de grădina zoologică din Los Angeles, unde animalele pensionare sunt lăsate în libertate și în decorul imitând admirabil natura de unde au fost ele aduse. Aici filmul *Zoo*, cu foarte puține accesorii, a fost făcut cu vederile a căror autenticitate nu lăsa nimic de dorit, fie că erau din jungla africană, din pustiurile Saharei, regiunile arctice sau ținuturile ecuatoriale.

Filmul *Zoo* a fost pentru publicul cineast o adevărată minune. Olga este aceea care a produs și a pregătit toate animalele savante pe care le-am admirat în ultimii 20 ani, atât în filmele mute cât și în cele sonore. Superbul tigru pe care îl cunoaștem din filmul *Lăncierii din Bengali*, este un absolvent al conservatorului ei. Ursul lui Charlot, din „*Goana după aur*” după cum și maimuțele din filmele lui Tarzan și alte animale sunt de asemenea elevi ai casei Olga.

UN VIRTUOS

Olga Celeste cunoaște perfect fiecare exemplar din animalele sale, după cum și acestea, la rândul lor, o cunosc și o ascultă. Multe dintre ele s'au născut în captivitate, imblânzitoarea ocupându-se de ei dela naștere încă. În apartamentul ce-l posedă, o mulțime de pui de animale de toate speciile, mișună sub îngrijirea maternă a imblânzitoarei.

Astfel „Colonelul”, magnificul tigru din *Bengali*, a rămas până la vârsta de 3 ani în intimitatea d-nei Olga, având dormitorul în aceeași cameră.

Acest superb animal este un veritabil cabotin născut și a căruia inteligență face de multe ori minuni. El este o fericire pentru Olga, care nu trebuie să-și piardă multă vreme spre a-l învăța rolul. Dintr-o singură privire el înțelege ce are de făcut. Știe să simuleze admirabil urmărirea, să facă pe fiara rănită, să-și dozeze fuga după necesitățile cauzei. Știe când să sară, când să pășească încet și senin și când să se năpustească spre a îngheța sângele în vinele spectatorilor în momentul când victima a dispărut tocmai din raza obiectivului.

În schimbul tuturor acestor calități de artă dramatică, el nu cere decât o singură recompensă: aceea ca Olga să vie să-l scarpine de după ureche, dovedind, cu aceasta, că este un mare artist prin modestia sa.

Oamenii cred că tigrii și leii sunt animalele cele mai feroase, animate de un instinct sanguinar, desăvârșit.

Olga însă e de părere că leoparzii și cimpanzeii sunt mult mai rebeli și nu se lasă așa ușor dresați ca tigrii și leii, decât atunci când știu că sunt iubiți — lucru la care sunt extrem de sensibili — și în care situație devin amicii cei mai devotați. Cele două mari animale sălbatece, leul și tigrul, sunt dacă nu niște bestii timorate, cel puțin sensibile și blânde, cu condiția însă să nu-i zădărești. Cruzimea lor pretinsă nu-i altceva decât o reacțiune nervoasă, o adevărată criză de nervi. Așa pretinde Olga Celeste, care îi cunoaște bine.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ „MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC
cea mai răspândită revistă literară.

Peisagiu

DE ACTUALITATE

S'AU îngămădit mormane de studii asupra urmărilor războiului mondial. Au fost examinate în lung, în lat și în adâncime metamorfozele în finanțe, în economie, în politică, în arta militară în ordinea socială. Dar o latură nu destul băgată în seamă este aceea a schimbărilor produse în psihologia umană.

Marea încăerare a zguduit suflete, a modificat mentalități. Omul trecut prin sânge și foc s'a călțit. Nervii lui s'au tocit, sensibilitatea-i a pierdut din fineță. Omul de azi se vrea forte; e aspru. El înțelege să-și facă loc trecând peste semenul lui.

În cronici, în stampe, romane prăfuite și în galerii cu picturi vechi mai găsim imagini delicate închizând simțiri pentru poezie.

Omul de azi e refractar nuanțelor. El percepe numai ceea ce-l izbește violent.

Vă amintiți înainte de război ce răsunet aveau faptele diverse?

Tânăra care mergea de voia ei în moarte fiindcă a părăsit-o iubitul, bărbatul ce-și ucidea soția necredincioasă, îndrăgostiții ce se uniau în vecinicia neființii erau — după caz — eroii comen-

tariilor ample, întreținute de inimi palpitânde, sau personaje încadrate în furtuna indignării colective. Mulțimea vibra astfel spontan la toate întâmplările nefericite individuale.

Azi dramele idilice și-au pierdut ecoul liric; nu mai provoacă lacrimi, trec nebăgate în seamă. Iar crimele pasionale se înșiră ca fapte obișnuite, fără relief, așa că pot primi — și primesc adesea — absolvirea judiciară.

Explicația acestei realizări morale ne-o dă peisagiul globului scăldat în sânge. Când armate întregi sunt decimate cu mitraliere și gaze, când orașe deschise sunt devastate de bombe aruncate din avioane, când bătrâni, femei și copii desarmați sunt uciși deavalma, cine să se mai impresioneze de victima unei iubiri neîmpărtășite, de crima unui jefuitor, de sinuciderea unui șomer? Moartea trece pe lângă noi harnică. Ne-am deprins cu decoru-i funebru. Și nu ne surprinde și sperie secera-i dinamică profilată uriaș pe toate orizonturile.

Dar înainte de a curma vieți, această seceră retează orice avânt spre progres în pace și menie.

Simțiri rigide, suflete sterpe cresc în acest peisagiu dezolant al urilor și instinctelor primare deslănțuite.

Un peisagiu de foc și de sânge — Spania în flăcări, China cotropită de popoare turburate, state în febră înarmării — pe care conștiințele civilizate îl refuză.

A. MUNTE

Pe vremuri, soldații mai găseau timp pentru idile....

....azi, plutește o atmosferă de neliniște și nesigură. Spania, bunăoară, este măcinată de războiul civil.

Participantele unui concurs de înnoi dela Long Beach (California), au luat cu ele, în apă, un microfon, spre a ține în curent pe participanți, chiar dela fața locului, cu evenimentele și mersul concursului. În fotografia noastră, comentarul la radio pe plaja dela Long Beach.

RADIO IN APĂ

O SLUJITOARE DINTR'UN TEM- PLU BUDDHIST, DANSEAZĂ ÎN LOCALUL LONDONEZ PARADISE

UN COSTUM ORIGINAL DE BAE

O sireună depe plaja
dela Miami-Florida a
înlocuit costumul de
bae cu o imensă
frunză de smochin.

Marqueez, o fată de 22 ani, dintr'un templu buddhist, din Burma, fiica unui preot se află actualmente la Londra, unde prezintă clubului Paradise, dansurile sacre ale vestului. Mal-Kah, partenerul ei, a plecat în Burma spre a-l convinge pe tatăl ei, un înalt preot, să permită fiicei de-a veni la Londra. Ea este prima dansatoare dintr'un templu buddhist care părăsește Burma. Înainte de a începe dansul, ea se roagă în fața unui Buddha alb. În fotografia noastră, Marqueez, dansatoarea din Burma, fotografiată în timpul unei repetiții, cu partenerul ei, Mal-Kah.

CARTEA CURĂȚIRII NEAMURILOR

PĂCATUL PUSTIITOR

Plata păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Iisus Hristos Domnul nostru. Romani 6,23

Egrozav cuvântul acesta al Sfântului Apostol Pavel, că „plata păcatului este moartea”. El este însă cu totul drept. În adevăr, legea lui Dumnezeu, cuprinsă în Sf. Scriptură, îi arată căile dreptei vieții.

Oridecâteori, el însă se încăpățânează și vrea să-și croiască un drum al lui, adică să trăiască într'un chip abătut dela legea lui Dumnezeu, apucăturile aceste se răzună asupra lui. Dacă Dumnezeu i-a rânduit să se hrănească în cutare chip, iar el calcă aceasta, își scurtează viața ori se îmbolnăvește. Dacă i-a pus apa spre băutură, iar el își născocesc băuturi cât mai gădilătoare și amețitoare, slobod este s'o facă, dar o face pe socoteala lui. Este aspru pedepsit pentru această abatere. Pe deapsa stă animată de însuși lucrul spre care se ispitește. Dacă noaptea este pusă ca rânduială de odihnă pentru toate vietățile, iar el calcă și face din zi noapte și din noapte zi — răsturnarea rânduiei lui Dumnezeu nu întârzie a se simți în viața sa.

Din toate acestea, înțelegem prea bine că înfrânarea, adică ferirea de a cădea în lanțul pofte, este rânduiala firii, pusă de Dumnezeu în cuprinsul ei și deci nu se cuvine a o călca. Dacă însă omul o face, fiindcă el e ființă slobodă și poate face ce vrea, cade în păcat. Plata păcatului însă este moartea, iar viața are numai cel ce pășește alături cu legea lui Dumnezeu. Deci a scăpa pe om de păcat este lucru mântuitor pentru el. Chiar numai a-i deschide ochii, a-l face să înțeleagă unele ca acestea, este o mare binefacere care i se aduce.

Lată de ce este de mare folos ca astfel de cugetări să se afle cât mai des înaintea minții omului. Ea trebuie hrănită cu ele, pentruca el nu numai să le știe, să le guste, ci să ajungă a le și simți și astfel ele să facă parte din ființa sa.

Unde le găsim însă, pentruca să le înghițim, ca pe o hrană zilnică și tămăduitoare?

Ele sunt zestrea Sfintei Scripturi. În ea le găsim, dar nu ca pe o învățătură teoretică, pe care ar putea-o trâmbița și oamenii, ci este împletită cu însăși viața oamenilor, cu stările mai amare sau mai dulci ale vieții lor. Din înseși stările de viață încercate cu păfaniile lor, poți vedea cum în adevăr „plata păcatului este moartea” și deci căta binefacere este să cauți scăparea într-o viață cât mai legată de Dumnezeu.

Aceasta însă nu poate veni la

întâmplare. În adevăr, oamenii fiind cu toții supuși păcatului, ei mai de grabă se ispitesc unul pe altul să slujească păcatului. Dacă sunt mulți cei ce-l făptuiesc, dela o vreme își ticluiesc cugetări dela ei pentru a pecetlui ca bun ceea ce de fapt este păcat și vinovăție.

Că se găsească câțiva care trăiesc după rânduiala lui Dumnezeu, pe om nu-l mișcă ce fac cei puțini, ci aceea vede la cei mulți. Atunci cum să nu te îndrumezi pe calea cea dreaptă, dacă nu vezi viața după rânduiala lui Dumnezeu la cei mulți? Incepi a crede că aceasta trebuie să fie rânduiala vieții, fiindcă altfel nu s'ar putea ca atâția oameni să rătăcească.

În asemenea împrejurări, cartea îndreptării îți este Sf. Scriptură, fiindcă ea are în sine o tărie prin care poți înfrânge ce vezi la alți oameni. În fața cuvintelor ei, ca în fața vorbirii lui Dumnezeu, nu mai stai la gânduri să te întrebi: de care parte e dreptatea? de partea păcatului ori a Scripturii. Vei adevăra cuvintele Domnului Hristos: *Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va slobodi pe voi* (Ioan 8,32). În adevăr, cuvintele Scripturii au pecetea adevărului în ele însele. Le testești și îți dai seama numaidecât că ele nu sunt cuvinte dela oameni. Au o tărie prin care trec înaintea tuturor cuvintelor omenești și covârșesc înțelegerea minții oamenilor. Învățați sau neînvățați, inima le svâcnește ca la nicio altă scriere, când citesc Scriptura.

Dacă sunt unii care cârtesc împotriva ei, sunt numai cei mâncați de gânduri protivnice religiunii. Cei ce însă au atingeră cu ea pe nepregătite cunosc îndată și mărturisesc că ea înțește puterile minții și înțeștează voința omului. Astfel, abea prin mijloacele dela Dumnezeu omul cunoaște păcatul și-și dobândește și puterea de a nu se mai îndulci de el și a lupta împotriva lui.

II

JALEA OMENIRII

Aici vine dreptatea cuvintelor Domnului și *adevărul vă va slobodi*. În adevăr, oamenii sunt ca imbrobodiți la ochi, prin multe vorbe de clacă și cugetări subrede, cu care-și acopăr și-și îndreptătesc păcatul lor. Prin asta, ei ajung robii păcatului. În loc de a vedea cum apucătura rea îi dă peste cap și deci se cuvine a fugi de ea, ca protivnică și vătămătoare dreptei vieții, ei se înfundă în păcat, fiindcă s'au îndulcit cu dânsul. Atunci el ațâță și mintea ca să dea dreptate păcatului.

Dar aceasta este tocmai starea robiei. Mântuitorul Hristos a spus că *tot celce face păcatul este rob al păcatului* (Ioan 8,34). Astfel, omul rob prin gustul său, își potrivește și mintea după această robie, ca să zică și ea în felul cum el și-a croit drumul.

Asta însă e jalea omenirii, că ea

se învoiește cu păcatul și-și întocmește traiul pe albia lui. Nu mai vede că aceasta nu poate fi calea vieții care se cuvine și-și croiește un drum al său.

Așa a trăit omenirea, în tot timpul până la venirea lui Iisus Hristos, neînțelegătoare despre chemarea ei. A sporit pe cât a putut prin ce putea încheia dela ea, dar n'a sporit în înțelepciunea, adică în știința cea mai înaltă. Aceasta este a ști să-ți cârmuiești viața cum se cade, fiindcă mai însemnat lucru este a ști să te mânuiești pe tine și a păși în căile dreptății decât a ști să mânuiești lucrurile. Noi vedem doar această ciudățenie și nefericire, că omul ajunge foarte meșter în mânuiala lucrurilor, a puterilor oarbe, dar e cu totul subred în ce privește cârmuirea lui însuși.

Dacă omul a rămas păcătos și dela Iisus Hristos înainte, este că a vrut să fie astfel. Robia păcatului se adevărește puternic și de aici înainte. Cu toate acestea n'au rămas toate lucrurile ca înainte fiindcă i s'a dat mijlocul de a se adevăra și a se scutura de zgura păcatului. Dacă omul a rămas păcătos, totuși în mijlocul omenirii se află acum propoveduirea adevărului și a mijloacelor curățirii. Sf. Scriptură se răspândește în sânul ei în teancuri și munți de cărți, pentruca toți să ajungă a cunoaște învățătura lui Dumnezeu și a se înălța prin ea.

De aproape 2000 de ani se face această propoveduire. Dacă nouă ni se pare că lucrurile stau tot pe loc, totuși trebuie să băgăm de seamă că mai multă rânduială și mai multă curățenie de suflet este la neamurile care iau cu tot dinadinsul învățăturile dela Dumnezeu decât la acele care umblă să trăiască numai pe socoteala lor.

O dovadă se face deplină: omul nu se poate mântui prin el însuși, nu-și poate clădi fericirea numai prin ce născocesc el. Dimpotrivă, cu cât născocesc mai multe, cu atât este mai nefericit. De ce așa? pentrucă el rămâne totdeauna cu robia păcatului pe care n'o poate răpune cu inșeși mijloacele sale. Dimpotrivă, i se întunecă însăși înțelegerea și vezi cu jale cum trece de partea păcatului și găsește îndreptățire pentru el. Dacă întrebi pe omul obișnuit de ce bea? de ce a ajuns robul băuturii? îți răspunde că oare băutura nu e dela Dumnezeu? Dacă-l întrebi de ce e atât de cheltuitor? de ce nu strânge nimic? îți răspunde că banul trebuie să umble, că în felul acesta ajutam viața obștească. Vedeți cum știe să se adoarmă cu vorbele dela semenii săi, dar nu găsește un cuvânt pentru a arăta cât de rob a ajuns în lațul pofte, de nu se mai poate stăpâni de loc! De-l întrebi de ce fumează? îți răspunde că altfel de unde ar strânge Statul bani? lată-l cât e de rob, până și cu mintea! Atunci să nu jălești pentru această cădere a lui în partea păcatului.

Ajuns în starea aceasta, omul de multe ori se mânie, când vede pe altul trăind după dreapta viață. Rânduiala vieții îl supără, fiindcă păcatul i-a intrat în sânge și omul și-a croit traiul pe calapodul lui. Atunci, socotindu-și viața lui ca fiind cea potrivită, privește ca o mustrare pe a altuia. De aceea omul cumpătat trăiește rău între cei nărăviți.

De ce oare pe Cain îl supăra cuvința faptei lui Abel? Dacă acesta aducea jertfă lui Dumnezeu din tot ce avea mai bun, cinstind astfel pe Dumnezeu, ca acel care este stăpânul a toate și căruia i se cuvine totul; dacă Cain însă aducea din ce era mai rău și pentru aceasta jertfa lui nu era bine primită, pe când a lui Abel găsea cea mai bună primire; de ce inima lui Cain se umplea de mânie? De ce a ridicat mâna ucigașă asupra fratelui său? de ce s'a făcut el începătorul ucigașilor de pe pământ?

Din pricina păcatului. Inima i s'a umplut de fîere, că altul făcea mai bine ca el. În loc de a lua pildă și a face la fel, păcatul și-a urmat drumul lui. Cain l-a socotit ca un drept al său, s'a întemeiat pe el și a pășit dela ură la ucidere.

Astfel păcatul, dela începutul făcut de Adam, și-a croit mai departe drum în lume și și-a urmat firea lui. Deschizându-și omul un drum al său, peste rânduiala lui Dumnezeu, în lume a intrat sămânța turburării. În loc de buna înțelegere între el și Dumnezeu, și-a luat ființă desunirea între făptură și Ziditorul ei. Omul și-a căutat plăcerea de a trăi pe socoteala lui, fără a voi să mai știe de Dumnezeu. A fost răzvrătitul din largă împărăție a lui Dumnezeu.

Aceasta a fost sămânța durerilor și este încă până în ziua de azi. De unde oare toate amarurile care au copleșit ființa omului? Din această despărțire de Dumnezeu pe care omul și-a croit-o pentru viața lui. N'a voit să mai trăiască în împărăția lui Dumnezeu și a căutat să vadă cum ar fi în împărăția sa însuși?

A gustat și s'a otrăvit. S'a îndulcit cu păcatul, a ajuns robul lui și trăiește într'insul.

III

PÂNĂ CÂND?

Oare starea aceasta trebuia să rămâie fără leac? Oare stricăciunea omului trebuia să biruie peste rânduiala lui Dumnezeu? Asta nu se putea. Dacă păcatul a rămas, fiindcă starea de ființă slobodă a omului îi dădea și puțința mișcărilor în toate chipurile, dar Dumnezeu nu putea lăsa ca împărăția sa să fie astfel vătămată și abătută pe totdeauna din mersul ei. De aceea, în această împărăție a slobozeniei, el n'a prefăcut nimic din ce prefăcuse odinioară. Doar mărturisirea veche dela începutul urzirii tuturor lucrurilor a fost că Dumnezeu a privit

peste câte făcuse și ele erau *bune foarte* (Cartea Facerii I, 11—26). Nu a spus aceasta și când a făcut pe om, dar întreaga povestire ne arată că Dumnezeu a făcut deplin și bine tot ce a făcut. Urmează că și omul a trebuit să fie înzestrat cu toate câte i-ar fi trebuit pentru a lucra numai după buna rânduială dela Dumnezeu.

Și acum, dacă omul a turburat această rânduială, dacă el s'a apucat a porni împotriva acestei rânduiei și a păta astfel lucrul lui Dumnezeu, aveau toate să se oprească aici și zdruncinarea adusă de om să rămâie capătul întregii lucrări a lui Dumnezeu?

E ușor de înțeles că Dumnezeu nu putea lăsa ca o împărăție străină, adică cea a omului păcătos, să rămâie stăpână în sânul împărăției sale. De aceea, chiar de nu ne-ar fi spus-o cineva, ar fi trebuit să ne așteptăm să mai urmeze ceva, care să dea omenirii chipul unei îndreptări.

Aceasta s'a și petrecut și se numește *Darul lui Dumnezeu*. În sânul lumii făcute de el, n'a schimbat nimic, fiindcă „toate erau bune foarte”, dar a adăugat Darul trimeterii Fiului său. Iisus Hristos avea să vie pe lume și să fie armă în mâna omului împotriva păcatului.

Dacă poftele sale s'au ațâțat împotriva lui Dumnezeu prin ispita Celui Rău, Iisus Hristos aducea omului, pe nemeritate, ci numai din dragoste, Darul jertfei sale. Spre el omul trebuia să se îndemne și să găsească într'insul puterea și plăcerea de a se afla iar în împărăția lui Dumnezeu.

Așa și-a tălăcut însuși Iisus Hristos rostul venirii sale în lume. A spus că, după cum Moisi a ridicat șarpele făcut din aramă în văzul tuturor în pustie, pentruca toți cei mușcați de șerpi să se vindece; așa și el va fi înălțat pe cruce, pentruca toți cei ce se vor împărtăși din jertfa crucii să ajungă din nou fii împăcați cu Dumnezeu: *Precum Moisi a înălțat șarpele în pustie, așa se cade a se înălța Fiul Omului, pentruca tot celce crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe însuși Fiul său, cel unul-născut, l-a dat, pentruca tot celce crede într'insul să nu piară, ci să aibă viață de veci* (Ioan 3,14-16).

IV

OGOARELE SCRIPTURII

Povestirea amănunțită a acestor stări de lucruri este cuprinsul Sfintei Scripturi. În ea avem înșirarea largă a tuturor cotiturilor istoriei, prin care se vede cum, de fapt, 2 împărății stau față în față: împărăția lui Dumnezeu și a omului. Aceasta din urmă este împărăția păcatului. Oricât a putut fi ea de strălucită uneori, din partea măestri-

ilor curat omenești, dacă nu a fost acolo și partea lui Dumnezeu, în adâncul lucrurilor, — ea a fost plină de urâtenii și sortită peirii.

Nu era aleasă și strălucită împărăția Babilonului? Dar dacă a avut în ea și grozava bătăuie a păcatului n'a putut decât să se prăbușească, fiindcă „plata păcatului este moartea”. Nu a fost strălucită împărăția lui Ludovic XIV? Nu avea toate podoabele omenești? Nu-și zicea el *Regele Soare*? Și totuși împărăția lui era străbătută de stricăciuni care o rodeau la temelie. Lucrurile au mers din rău în mai rău, până ce a izbucnit în grozava revoluțiune franceză dela 1789.

Asta este soarta tuturor înjghebărilor omenești, unde nu intră și cheagul dela Dumnezeu. Acesta este singurul lor leac. Numai dacă omul se împărechează cu Duhul lui Dumnezeu, păcatul lui se frânge și el poate dăinui. Altfel, cu singurul cheag dela el, orice face numai dela dânsul, fără altoiul dela Dumnezeu, lucrurile se întunecă cu vremea și se risipesc.

Acesta este adevărul care ne izbește în față din ogoarele Scripturii. De aceea această carte a marii învățători despre viața și moartea oamenilor și a popoarelor trebuie să fie cea dintâi înaintea ochilor noștri. Numai ea este cea care ne dezvăluie taina propășirii ori a căderii neamurilor. Din ea învățăm ce nu învățăm de aiurea, că viața omenească ar merge spornică și nevătămată, dacă păcatul nu și-ar vîrî în ea clonțul ei. El este totdeauna abaterea omului dela Dumnezeu și orice despărțire a omului de el se înseamnă prin stăpînire care intră în treburile sale. Ele sunt sortite pieirii, fiindcă în viața sa nu poate înflori decât numai ce seamănă el în bună tovarășie cu Dumnezeu.

Cum se taie această legătură, aerul se otrăvește și oamenii nu mai pot trăi decât o viață de chin. Ei se sfîșie unii pe alții, își caută numai împlinirea poftei lor, fără pășare de calcă sau nu peste semenii lor.

Atunci traiul lor ajunge un iad. Oricât se silesc ei a întocmi lucrurile cât mai bine, după înțelepciunea lor înstrăinată de Dumnezeu, vrajba însă otrăvește viața lor.

Unde nu e plămăda lui Dumnezeu nu e nici dragoste, iar fără aceasta viața lor tînjește. Dragostea e dela Dumnezeu. Ea este puternica învățătură a Sfinței Scripturi.

Spre ea suntem îndrumați de Sfințele ei învățături, pe ea lisus Hristos a venit s'o aducă în lume. Ea este împărăția lui Dumnezeu. Ea stă în fața împărăției de vrajbă a omului și ne arată că, ori trăim în această împărăție și suntem fericiți, ori de nu, ne măcinăm în ce apucăm a încropi noi, fiindcă păcatul nu poate aduce fericirea omului.

Astfel de învățături se înalță luminos pentru noi din Cartea Scripturii și de aceea ea trebuie să fie hrana noastră de fiecare zi.

Arhim. SCRIBAN

Celebrele dansatoare Ormonde Sisters dela Atlantis Ba.

Primarul delegat al sectorului I galben, d. Vasile L. Florescu, inspector general administrativ.

UN TEATRU DIN MILANO DISTRUS DE INCENDIU.

Teatrul Liric din Milano a fost complet distrus de un incendiu. Focul a izbucnit în timpul nopții și se crede că a provenit dela o țigară aruncată. Teatrul se număra printre cele mai vechi din Milano. Fotografia noastră înfățișează teatrul Liric din Milano, distrus de incendiu. Cupola a căzut în sală.

A apărut :

„Fii frumoasă, doamnă”

„Fii frumoasă, doamnă”, cartea în care Vior, apreciată cronicară feminină se ocupă de toate problemele noi, feminine estetice, a apărut.

O carte cu adevărat interesantă, în care absolut toate elementele frumuseții, dela grație, tinerețe, farmec, până la frăgezimea tenului, frumusețea ochilor, arta de ase fardă, desăvârșirea eleganței, etc., sunt tratate atrăgător și clar.

Elegantul volum editat de Cartea Românească, e încadrat de versuri din poezii românești și străine și împodobit cu clișee agreabile și utile.

Cartea se bucură de un răsunător succes de librărie, deoarece corespunde cerințelor femeii moderne, dornică de frumusețe și sănătate.

„Fii frumoasă, doamnă”, va fi prietena și sfătuitoarea dv. sinceră.

Cartea prezintă avantajul de a fi la îndemână tuturor.

Dureri reumatice!

Junghiurile îți turbură clipele cele mai plăcute. Dar de ce să te chinuiești?

GARDAN
suprimă durerile!

E UN PRODUS - „Bayer”

Deveniți zilnic mai frumoasă

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65.

Pielea nălădă are nevoie de SOARE DE ALTITUDINE!

Cât de ușor poate fi transformată o piele canșie, palidă, într'una, bronzată și sănătoasă! Doar 3-5 minute sub „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — și după 6-8 ore simțiți efectul! Pielea, sub influența razelor ultraviolete puternice și vindecătoare, se înroșește apoi se bronzază iar coșurile și bubalele dispar. Cîna a cunoscut efectul curativ și cosmetic al „SOARELUI ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — nu se va mai putea lipsi de el.

Preturile pentru aparate complete dela lei 6.000 — lei 20.000. Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura Nr. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o de nouă stricăciuni fără nici o obligație pentru Dvs. la: Industria Medico Tehnica S. A.

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

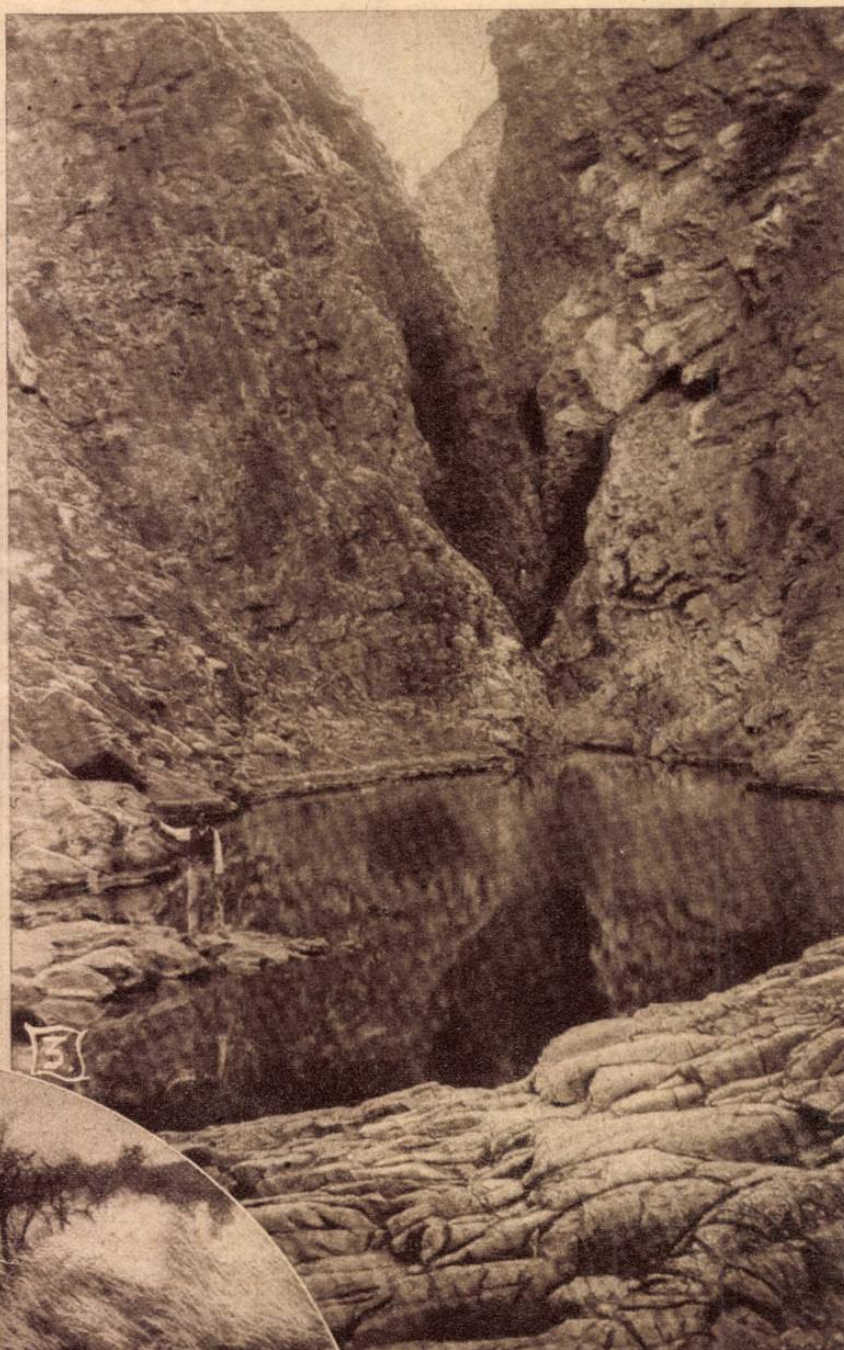
INDUSTRIA MEDICO TEHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

Călătorie în AUSTRALIA

(Urmare și sfârșit).

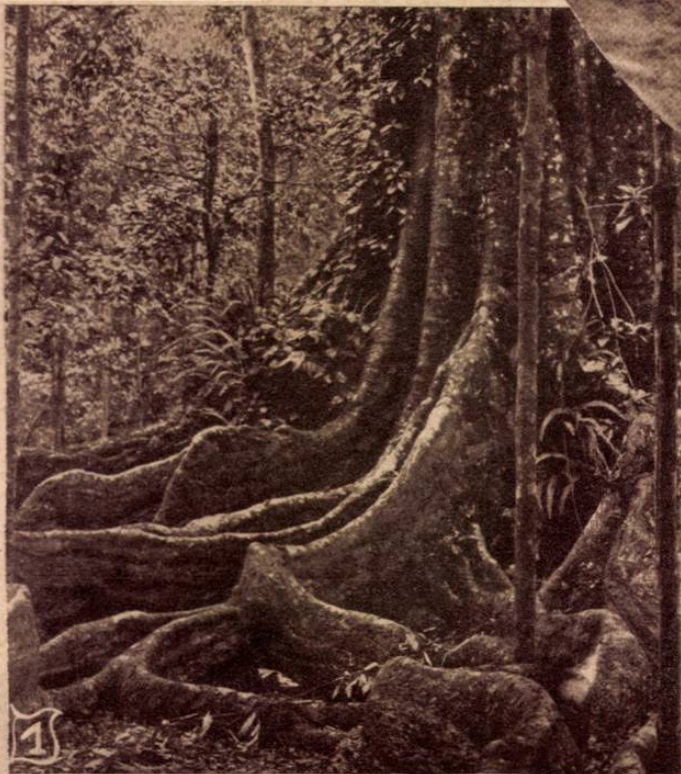
INDUSTRIILE. - CARACTERUL AUSTRALIANULUI. - VIAȚA LA FERMĂ. - IN AUSTRALIA SUNT MULTE STRANDURI ȘI HIPPODROMURI. - CUM SE CĂLĂTOREȘTE ÎN ȚINUTURILE FĂRĂ ORAȘE MARI. - ADEVĂRATUL SUFLET AL AUSTRALIEI

GRĂDINA botanică din Sydney se află pe locul unde s'a plantat primul arc de viță de vie, în Australia; „First Fleet” (prima flotă) l-a adus cu ea dela Capul Bunei Speranțe, totuși cele 36.000 hectare de viță de vie ale Australiei datează din anul 1817, când au fost aduse de John Max Arthur, din Europa. Noul Sud-Wales, Viktoria și Sud-Australia sunt cele trei state în care rodește vița de vie, totuși mai mult decât 70% din recolta bună vine din sudul Australiei; acolo clima e minunată și în valea Murray cresc strugurii din care se face vinul renumit pentru tăria și finețea lui. Valea Hunter dă vinuri mai puțin tari, iar în ținutul Corowa Albury vinul conține foarte mult alcool. La Kirkton, în apropiere de Singleton, la Dalwood și Bukulla în Noua Anglie, sunt vițe de vie vechi de câteva sute de ani. Australia dă vinuri gustoase și de bună calitate, totuși australienii nu sunt un popor iubitor de băutură. Eu, din propria mea experiență, i-aș numi mai curând un popor iubitor de ceai. O altă industrie bănoasă a Australiei, este aceea a orezului, în ținutul fertil și umed, numit Murrumbidgee. Experiențe făcute în grădina botanică Darwin au dovedit că orezul poate înflori în aceleași condițiuni ca grâul. Privind o hartă a Australiei veți fi foarte mirat că multe râuri dispar în pământ, foarte aproape de izvorul lor. Întrebarea, ce devin toate aceste cantități de apă, a rămas o enigmă până la descoperirea basinelor subpământane din centrul Australiei. Acest rezervor este desigur cel mai mare din lume. Locuitorii au săpat deschizături în suprafața de peste acest bazin, astfel că o mulțime de fântâni arteziene au țâșnit la suprafață. Imaginați-vă mărimea acestui cordon de fântâni arteziene — are o întindere aproape egală cu Rusia europeană. Dar cu toate că este atât de mare, există totuși teama că într-o țară săracă în apă cum e Australia, el va seca într-o bună zi. Australianul are un caracter

din ele sunt bogate în pește. Pescuitul păstrăvilor în Tasmania constituie un mare sport — și vă spun că numai pentru ei merită să te deplasezi până în Australia! Păstrăvul cafeniu în Marele Lac cântărește până la 2.400 kg. și s'au prins chiar păstrăvi de 12 kilograme. Paradisul pescarilor este la Viktoria.

În apele australiene și tasmane s'au descoperit 1800 feluri de pești; desigur însă că o parte din ei sunt comestibili. Australia este foarte bogată în vânat. Astfel, pe culmi poți întâlni turme întregi de bizoni. În sudul și vestul Australiei ca și în Tasmania, sunt numeroși biberi. Ei pot

1. În junglă. (Queensland)
2. Câmpie din centrul Australiei.
3. Prăpastia Red Banks din lanțul munților Macdonnell. (Centrul Australiei)
4. Stradă în Brisbane. (Queensland)

foarte indolent, un semn tipic al stilului său de viață. El crede neclintit că munca a fost creată pentru om, iar nu omul pentru muncă. Totuși dacă analizăm lucrările Englezilor, în Australia, în ultimii o sută de ani ne vom da seama că și indigenii au dovedit o putere de muncă imensă și au contribuit foarte mult să aducă Australia la aspectul și situația de astăzi. Fluviul „Shoal-haven” este baza fabricanților de brânzeturi și unt. Lăsând deoparte unele râuri și fluvii pline de crocodili, foarte multe

fi vânduți în tot cursul anului, în afară de un anumit răstimp stabilit, în care se asigură înmulțirea unei rase de animale perfecte. În păduri se găsesc sumedenie de porci și câini sălbatici, aceștia constituie un bun mijloc de câștig.

Casele sunt clădite în stil de bungalow-uri cu acoperișurile tipice, ceea ce împrumută o notă pestriță de vioiciune. Toate au confort modern, lumină electrică, băi și cisterne proprii de apă. Legăturile dintre fermier și lucrători sunt foarte deosebite de cele europene: prietenia și egalitatea care domnește acolo este necunoscută la noi, totuși nu se poate susține că în Australia nu există diferențe sociale. Se poate spune că australianul prețuiește omul după ceea ce este, nu după ceea ce posedă.

Fermele sunt nenumărate și produc, printre altele, lână merinos, în mari cantități. Se știe că prima oaie merinos a fost adusă în Australia de John Mac Arthur, după care au urmat transporturi întregi din Irlanda și Calcutta.

Sunt foarte căutați tăietorii pricepuți de lână, cari pot tunde o oaie în două minute, fără s'o rănească și fără ca vreo greșeală să strice o bucată de lână.

Lucrătorii locuiesc în colibe de lemn cu trei încăperi, până și strâng bani suficienți să-și clădească sau să locuiască într-o casă.

În nordul ținutului Queensland și mai la sud, până la „Tropic of Capricorn” termita — furnica albă — distruge tot lemnul pe care-l întâlnește în cale. Are o preferință pentru case, garduri, mobilă, care pare să aibă un miros special. Știința se ocupă în mod intens de această plagă a Australiei și este mai mult ca sigur că zilele coloratelor insecte sunt numărate.

Metoda de învățământ din regiunile fermelor, este foarte interesantă. Copiii, cari locuiesc la mari depărțări de oraș, își fac lecțiile acasă, sub supravegherea părinților, apoi le trimit unui centru, ca să le facă corecturile necesare. Tot prin această metodă se dau și tezele din cursul anului, ale claselor inferioare. Ultimul examen trebuie să-l dea în oraș, prezentându-se astfel, pentru prima dată, în fața unui profesor străin. Caracterul australienilor este mult influențat de soare și de străbunii lor nordici. Într-o țară unde strălucește mai totdeauna soarele pe cer, omul este inclinat să vadă viața în culori vii, iar neplăcerile să le ia ușor și să le îndepărteze — din această pricină australienii își mențin mult timp tinerețea. Chiar dacă australianului nu-i place să lucreze mult și mereu același ucru, totuși el nu posedă indolența celor din est.

Viața de strand este foarte dezvoltată în Australia. Mirosul mării este prea strălucitor și soarele prea îmbietor ca să nu tenteze pe oricine să-și piardă cel puțin o oră pe zi în nisipul fin și fierbinte al plajelor care înconjoară aproape fiecare oraș. Chiar și noaptea, când marea și cerul au aceeași culoare, poți vedea sportivi pe plajă, de această dată însă se amestecă printre ei și doamne în elegante toalete de seară și domni în smoking. În toată Australia există o sumedenie de cluburi de salvare, organizate și antrenate, care numai în Noua Sud-Wales posedă peste șaptezeci de cluburi. Membrii acestor cluburi patrulează de dimineață până în noapte pe toate plajele, salvând oameni dela înec sau de urmărirea rechinilor. Totuși, pe marile plaje s'au amenajat bazine, în care poți face baie fără nici o frică de îngrozitoare animale. Dintre plaje, Bondi, Palm Beach și Coogee sunt tot atât de cunoscute acolo ca aci marile plaje europene.

Australienii sunt mari amatori de curse de cai. Astfel nu există oraș, oricât de mic, care să nu aibă un hipodrom, nemai vorbind de orașele mari. Primele curse de cai au avut loc în Australia, în anul 1810, la Parramatta.

Caracteristica locuitorilor Australiei este ospitalitatea. Chiar în regiunile unde alimentele se aduc cu mare greutate, gazda oferă mușafirilor tot ce are mai bun și face asta cu atâta gentilețe, încât mușafirul are impresia că-i face o favoare primind. Un păcat neiertat de nimeni este în Australia ipocrizia.

Australia este un paradis. În unele regiuni, ca la Sydney de exemplu viața de plajă este foarte agreată, iar la Kosciusko, cel mai înalt pisc australian, se poate face sky, săniuță și toate celelalte sporturi de iarnă. În Alpii australieni, cari se întind peste 150 mile, sunt foarte multe terenuri special amenajate pentru sporturi de iarnă, din care cităm: Omega, Mounts Buller și Donna Buang la Warburton. Grampianii, munții de gresie, au grije de iubitorii de flori. Se pot găsi acolo nu mai puțin de două sute de feluri de plante, între Sierra și Mount William, care întrece cu 3830 picioare cel mai înalt pisc al munților stâncoși.

Foarte interesant este felul cum se călătorește prin ținuturile unde încă nu s'au ridicat orașe și clădiri monumentale, departe de ferme și câmpii roditoare. Aproape pe tot cuprinsul Australiei s'a instalat telegrafii. Călătorul este semnalat de fiecare post de telegraf pe lângă care trece, nu în mod oficial, ci pur și simplu de către telegrafist, care-i face un serviciu cu asta. În acest mod, nimeni nu se poate pierde, nimeni nu se simte izolat de restul lumii, aflând din când în când noutăți, și oricine poate fi salvat dela moartea care poate proveni prin vreun accident oarecare sau prin sete.

Linia telegrafică din afara ținutului australian este o minune și se întinde pe o distanță de 2230 mile, legând Adelaide de Darwin. Niciodată o jumătate de milion de lire sterline n'au fost mai bine întrebuințate ca aci.

În ținuturile îndepărtate se duce o luptă continuă contra nisipului și a soarelui și contra așa numitelor „skeetos”. Pentru femei înseamnă renunțarea la frumusețe, confort în casă și îmbrăcăminte; totuși, și ele, ca și bărbații lor, sunt cuprinse de vraja care-i învăluie pe toți cari trăiesc în acele ținuturi. Curajul lor este vrednic de admirație, iar optimismul de nedescris. Totuși ei sunt uitați, prin forța împrejurărilor. Darwin și teritoriul „Cenușăreasa nordului” așteptând să fie recunoscute și populate, pun la grele încercări chiar pe oamenii cei mai curajoși și răbdători.

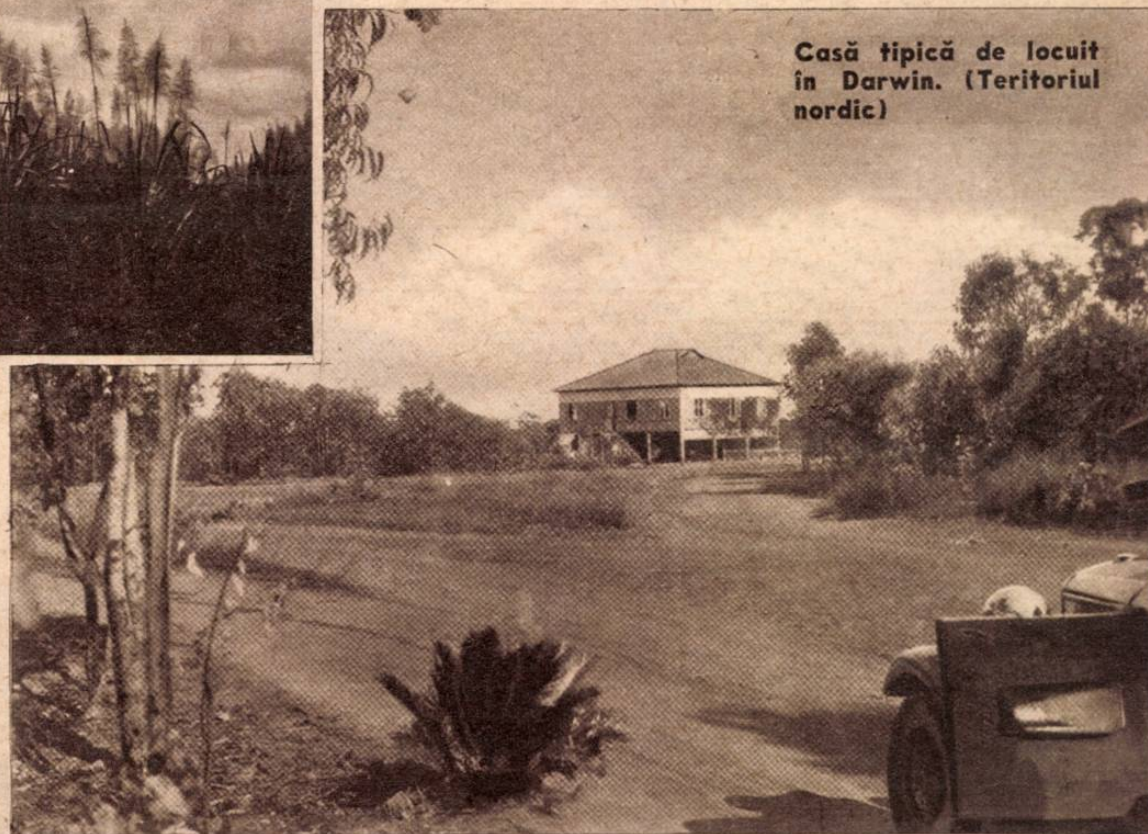
Nu ne îndoim că nu va trece mult și se vor civiliza și aceste ținuturi. Natura a creat contraste mari în aceste locuri, contraste ce constau în zile uscate și fierbinți, de secetă, și nopți răcoroase, dătătoare de puteri noi și energie.

La început e nevoie de muncă și energie multă, pentru clădirea unei căi ferate, săpături și multă hărnicie.

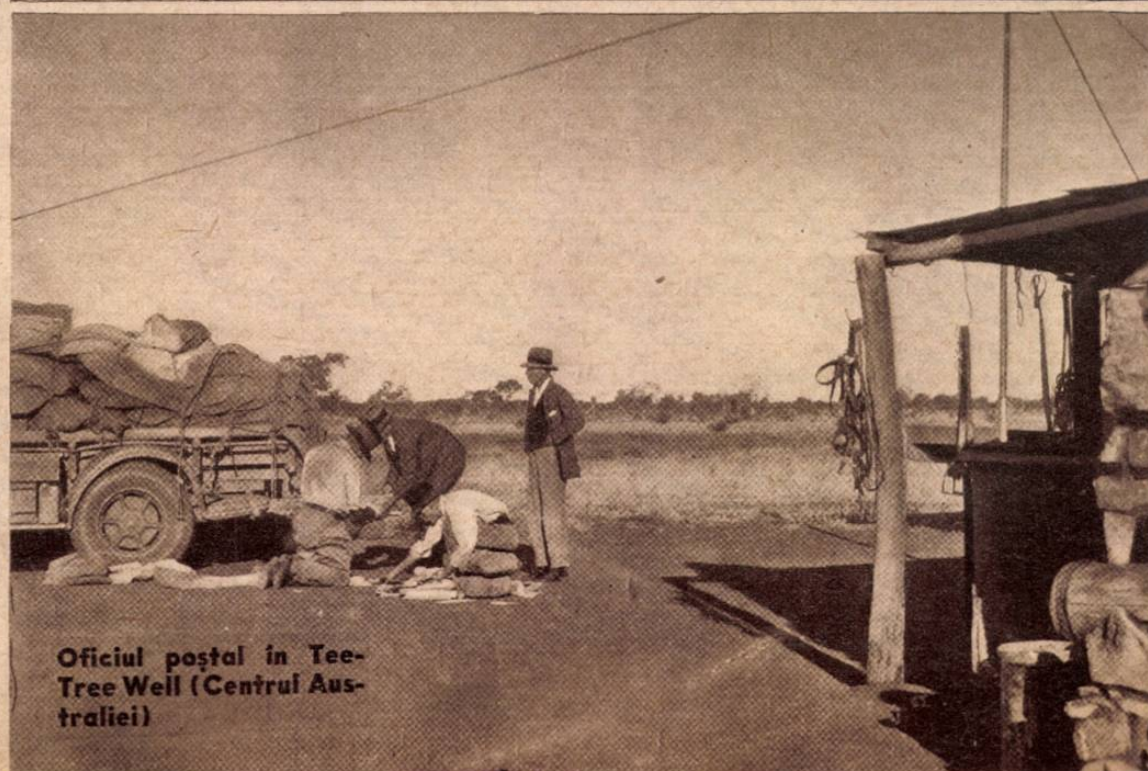
Adevărata Australia nu este în orașele sale — ci este în centrul ei aproape pustiu, cu turme numeroase de oi, în nordul îndepărtat cu turme de vite voinice și sănătoase, cu triburi de nomazi ale vechilor locuitori din țara tufișurilor dela Never Never, cu regiunile dela Arnheim și dealungul golului din Carpentaria, ultimul bastion al oamenilor primitivi din epoca de piatră, în bogăția ținutului Queensland cu câmpiile întinse de plantații de zahăr, cu partea de vest a Australiei, cu pădurile bogate în lemn sau în minunile vieții de coastă de lângă formidabila stâncă Barrier: toate acestea oglindesc adevăratul suflet al Australiei.

Plantație de zahăr.
(Nordul ținutului Queensland)

Casă tipică de locuit
în Darwin. (Teritoriul nordic)

Oficiul poștal în Tee-Tree Well (Centrul Australiei)

MORȚII

CARE TRĂESC ȘI LUCREAZĂ

FOLKLORUL este bogat în povești în care morții se scoală din morminte și umblă toată noaptea prin sate și pe câmpii. La cântatul cocoșului, atunci când ziua se îngână cu noaptea — spun aceste povești — strigoii intră în groapă și rămân acolo până noaptea viitoare. Ca toate poveștile, basmele acestea au un substrat de adevăr. Au fost rare cazuri când „morții au înviat”. Presupuii morți căzuseră numai în letargie și familia, socotindu-i trecuți în lumea veșniciei, îi pregătea pentru înmormântare. Câteodată mortul dedea la o parte capacul și se scula din sicriu. Vă închipuiți ce situație de spirit crea această „înviere” în lumea neștiutoare a satelor, streină de cunoștințele elementare ale medicinei.

Dar chiar astăzi se mai pot întâmpla asemenea cazuri. Într'un cimitir din America, în fiecare cavou s'a instalat un telefon, în legătură cu cabina portarului, pentruca, la o eventuală „înviere”, mortul să poată fi scos din groapă.

Lucrurile acestea însă s'au întâmplat și se întâmplă extrem de rar. Știința medicinei cunoaște de mult că moartea nu survine deodată și că funcțiunile vitale se sting încetul cu încetul. Câteodată deși unele funcțiuni au încetat, totuși inima continuă să bată câțva timp. De aceea un act de deces nu se dă decât atunci când medicul s'a convins pe deplin că orice activitate a încetat.

MORȚII CARI LUCREAZĂ

Și totuși astăzi, când medicina este pe cale să descopere remediul cancerului și când a ajuns să descrie o celulă a corpului omenesc până în cele mai mici amănunte, sunt morți cari trăesc. Afirmatia aceasta nu este hazardată și poate fi oricând controlată.

Acum zece ani cercetătorul englez W. B. Seabrook a scos o lucrare în care spunea că a văzut asemenea morți cari trăesc.

Apariția acestei lucrări a stârnit o vâlvă de nedescris. Lumea l-a crezut pe Seabrook nebun. Alții l-au socotit șarlatan. Însă acei puțini la număr cari cunoșteau bine America Centrală și insulele Caribice știau că acest laborios cercetător englez are perfectă dreptate.

În lucrarea lui, W. B. Seabrook susținea, nici mai mult nici mai puțin că în insulele Haiti, anumiți plantatori de trestie de zahăr se folosesc de „lucrători morți” pentru muncile necesare plantațiilor.

Nimic nu pare mai fantastic decât această afirmație. Și totuși cercetătorul englez dă amănunte. Astfel el povestește cum a descoperit secretul acestor roboți. În călătoriile pe care le-a făcut prin insulele Haiti, a fost nevoit odată să rămână mai multă vreme la un plantator de trestie de zahăr cu care vizita deseori câmpurile plantate. Seabrook a observat între sutele de lucrători un grup compact destul de numeros, care lucra deoparte de ceilalți. Apropiindu-se de acești roboți, a observat că lucrează mecanic, fără să scoată un cuvânt și fără să bage pe nimeni în seamă. Privirile lor sunt absente și oricât ar lucra, nu dau semne de oboseală. Constatările acestea l-au surprins pe cercetătorul englez, care l-a întrebat pe plantator asupra grupului de lucrători. Acesta a dat câteva răspunsuri neclare, ceea ce l-a determinat pe Seabrook să urmărească îndeaproape chestiunea.

În una din nopțile cele mai întunecate l-a surprins pe plantator îndreptându-se spre cimitirul satului. Aici, cu ajutorul câtorva oameni de ai lui, plantatorul a răscolit două morminte proaspete, a scos cele două cadavre și le-a făcut câteva injecții. După zece minute, spre groaza cercetătorului englez, cei doi morți au pornit, pe propriile lor picioare, în urma plantatorului. A doua zi grupul de muncitori tăcuți crescuse cu încă doi.

„Z O M B I”

Natural că această întâmplare l-a făcut pe Seabrook să întreprindă cercetări și mai asidue pentru descoperirea adevărului.

După multe greutăți, a reușit să afle de la indigeni următoarele amănunte.

În limba haitiană un „mort înviat” se numește „Zombi”.

S'ar putea spune că acești „Zombi” sunt sclavii moderni, pentru că ei sunt creați numai pentru a fi întrebuințați la munci neplătite.

Când un plantator are nevoie de asemenea lucrători

— cari să nu-l coste alt-

ceva decât mâncarea și care să-i lucreze cu o docilitate neîntâlnită — strecoară în mâncarea câtorva indigeni sau chiar albi o otravă fabricată din secrețiunile cactușilor. Peste câteva ore cel ce a înghițit asemenea otravă moare. Orice medic din lume l-ar consulta, i-ar da fără discuție actul de deces. Chiar dacă autoritățile sunt în dubiu și întreprind cercetări, otrava nu poate fi găsită. Medicul trebuie să conchidă că este un atac de cord sau ceva asemănător. În orice caz acești nenorociți sunt înmormântați.

Un om pe jumătate omorât pe insula Haiti, cu otravă misterioasă din cactuși. El continuă să lucreze pământul.

Dansatoare-copil din Haiti.

Dacă sunt lăsați în groapă mai mult de patru zile, atunci mor pentru totdeauna și încep să intre în putrefacție. Dacă, însă sunt desgropați după 24 ore și sunt readuși la o viață aparentă, atunci devin „Zombi” — lucrători înconștienți, a căror voință este complet paralizată.

De aceea în Haiti, când cineva a decedat de o moarte misterioasă, ai lui au grijă să fie astfel îngropat, încât să nu mai

poată fi scos de acolo. Se face de veghe la mormânt timp de patru zile și se acoperă groapa cu pietre grele, numai pentruca decedatul să nu devie un „Zombi”.

OAMENI CARI SE INGROAPĂ SINGURI

„Zombi” lucrează ca niște mașini. Cele mai grele munci sunt executate cu o precizie uimitoare. De aceea multe societăți s'au servit în aceste părți ale globului de către acești „morți înviați”. Munca lor nu costă nimic. Mâncarea era simplă. O singură grijă trebuie să aibă proprietarul de „Zombi”, să nu cumva ca aceștia să guste sare, cel mai puternic antidot al otrăvii înghițite.

În clipa când un „Zombi” mănâncă sare, blestemul s'a ridicat, el își recapătă funcțiunile normale de gândire, însă nu mai sunt capabili să-și reînceapă viața.

Cazul povestit de cercetătorul englez, este lămuritor pe deplin.

Într'un an, în Duminica Paștilor, o femeie fusese lăsată să păzească un grup de „Zombi”. Ea însă, ar fi vrut să se ducă în satul apropiat câmpului de

INTÂMPLĂRI SENZAȚIONALE PETRECUTE ÎN HAITI

plantații, unde era organizată o procesiune pentru sărbătorile Paștelui. În cele din urmă se hotărî să se ducă și să ia și pe „Zombi” cu ea. Aceștia priveau fără să priceapă ceva din ce se petrecea în jurul lor. La un moment dat femeia se gândi să le cumpere niște covrigei de zahăr, despre care știa sigur că nu cuprind sare. Dar fisticurile din acești covrigei fuseseră tăvălite în sare.

De îndată ce „Zombi” au mâncat, și-au recăpătat funcțiunile normale și au plecat fiecare spre satul lor.

Vă închipuiți scenele petrecute atunci când rușele i-a văzut apropiindu-se. Mulți s'au speriat, alții s'au bucurat și le-au sărit de gât, văzând pe cei socotiți morți.

„Zombi” nu cunoștea însă pe nimeni. Au trecut impasibili pe lângă casele lor, s'au îndreptat automat spre cimitir, și-au căutat mormintele părăsite cu ani în urmă și s'au îngropat în ele.

NU MAI EXISTĂ ZOMBI

Toate cele spuse mai sus le-a povestit W. B. Seabrook acum zece ani. Astăzi nu mai există „Zombi”. Guvernele respective au luat cele mai severe măsuri pentru stărpirea acestui nou gen de exploatare a oamenilor, stărnită de fantezia bolnavă a celor nesătuți de câștiguri ușoare.

Greta Garbo SI GAZETARI

DIVINA GRETA este singura artistă dela Hollywood despre care se știu cele mai puține lucruri reale. Din această cauză zvonurile care circulă privitor la persoana marei vedete sunt din cele mai fantastice și mai contradictorii. În rândurile de mai jos noi vom da câteva momente autentice din viața celebrei artiste. Acum câțva timp Greta Garbo plecând din Hollywood a anunțat că apartamentul ei, întreg mobilat, este de închiriat. De dimineață și până noaptea târziu la fosta locuință a vedetei era un întreg pelerinaj. Veneau cu miile și zecile de mii nu numai curioșii și admiratorii din Hollywood, ci și personalul studiourilor, dela mașiniști și operatori până

York ea coboară pentru a evita pe gazetari la o stație obscură și intră apoi în marea metropolă într'un taxi foarte comun. Gazetarii americani au fost trași pe sfoară de câteva ori până au înțeles trucul. Și de atunci o așteaptă în mica gară unde obicinuște să descindă, pentru a o asalta cu interviewuri și autografe. Deasemenea în hoteluri scările de serviciu și intrările dosnice au fost parcă anume create pentru această izolată artistă. Despre o originală pățanie între ea și un ga-

Pentru prima oară a primit Greta Garbo gazetarii, cu prilejul vizitei pe care a făcut-o luna trecută în patrie.

la cei mai renumiți actori. Fiecare voia să nu piardă astfel ocazia să vadă cadrul în care trăia cea mai enigmatică și cea mai ascunsă artistă a Hollywoodului. Faptul acesta arată îndeajuns izolarea, neînțeleasă de către nimeni, în care s'a complăcut a trăi la Hollywood Greta Garbo. Cu toate acestea celebra artistă iese din când în când la unele vizite. De obicei atunci când are loc vreo recepție ea se retrage într'un colț, al vreunui salon și vorbește pe șoptite, crezând că astfel nu va atrage atenția celorlalți. Cu toate acestea toată lumea o înconjoară și primii care sunt în preajma ei sunt gazetarii, pe care însă Greta Garbo îi evită cel mai mult. Astfel când sosirea ei este anunțată la New-

zetar insistent se spun la Hollywood următoarele:

Intr'o zi Greta Garbo se plimba prin Central Park. Era liniște, lume puțină și nimic n'o turbura. La un moment dat văzu că se apropie de ea un gazetar, pe care îl recunoscuse imediat. La vederea lui Greta Garbo accelera pasul. Jurnalistul procedă la fel. Atunci pentru a scăpa de el Greta Garbo începu să fugă. Gazetarul n'o putu ajunge. Urmărirea se transformase într'o adevărată cursă. Câștigătoare ieși Greta Garbo. Pentru că avu norocul să-i iasă în cale un taxi. Se aruncă în el și în momentul în care mașina pornea în viteză, Greta Garbo aruncă următoarele cuvinte reporterului:

„Scuză-mă, dar n'am obiceiul să vorbesc gazetarilor. N'am putut face cu d-ta o excepție”.

Pare a fi o minune

**dar are
o latură
științifică**

Fotografii autentice arătând ce poate face pentru tenul Dv. descoperirea această uimitoare

În mai puțin de o săptămână. Mii de femei sunt încântate că au ajuns să aibă o înfățișare cu mult mai tânără. Sbărciturile și încrețiturile lor au dispărut complet. Pentru ele pare că ar fi o minune, pentru știința modernă nu este decât încă un triumf după ani de încercări și de silință. Savanți au găsit că sbărciturile se formează din cauză că, îmbătrânind, pielea noastră pierde niște elemente vitale. Dacă se redă pielei aceste elemente prețioase, redevine tânăra și tânără. Aceasta este uimitoarea descoperire făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. Extractul din celule cutanee vii, numit „Biocel”, e conținut acum în Crema Tokalon culoarea roză. Aplicați-o în fiecare seară. Ea va nutri și întineri pielea Dv. în timp ce dormiți. Sbărciturile dispar repede. După o săptămână veți arăta cu mult mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon aliment pentru piele, celebra Cremă de Paris. Ea disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face în puține zile, moale, albă și catifelată pielea cea mai întunecată și aspră. — Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii. La farmaci și drogerii.

D-I Grigore Vasiliu
învățător, ne spune:

„Nu numai că știu de Aspirina cu Crucea „Bayer” și mă folosesc de binefacerile ei ori de câte ori observ cel dintâi semn de răceală, sau când gripa face ravagii, dar eu port la mine în permanență aceste mici tablete de Aspirin, ca să le dau la nevoie și celor, a căror supraviețuire îmi este încredințată atâtea ore din zi. „Obiceiul l-am luat dela foștii mei profesori și le urmez pilda. „Aspirin Bayer e remediul neîntrecut contra răcelii, gripei și durerilor reumatismale și atât de nevătămător, încât poate fi dat și copiilor fără nici o grijă”.

Grigore Vasiliu

La primul semn de răceală **ASPIRIN**
Observați CRUCEA BAYER

MĂRȚIȘOARE
MODELE EXCLUSIVE
AUR, ARGINT, DUBLÉ
CEASORNICĂRIA
„COLȚEI” 31

De ce să vă chinuiți

cu indigestii, indispoziții, dureri de stomac și migrene? Îngrijiți-vă să aveți scaun ușor, în modul cel mai eficient, luând „Leo-Pills”. „Leo-Pills”, luate de două-trei ori pe zi, provoacă în mod natural o regularitate a activității intestinale. Un avantaj deosebit al „Leo-Pills” constă în eficacitatea lor, întotdeauna aceeași, chiar și în cazuri de constipație cronică.

Leo-Pills

Laxativ

POETII din toate timpurile și mai ales poezii înamorați, au cântat pe diferite strune frumusețea mâinilor de femei.

Acestea au fost comparate, pe rând, cu aripi de înger, flori albe, nuferi parfumați și multe alte imagini mai mult sau mai puțin poetice. Cântecul: „*Îți sărut mânuța, Doamnă!*” a fost fredonat până mai ieri de toate glasurile. Desigur că în toate aceste cazuri a fost vorba de mâini albe, catifelte, sidefate și imaculate.

Nimeni nu s'a gândit să proslăvească o mână grasă, roșie, aspră sau cu miros de ceapă. Veți zice poate că o astfel de mână indică cu prisosință: „gospodina”. Foarte adevărat, dar vă voi dovedi că și aceste femei pot avea o mână vrednică de ode, cu puțină voință. În special, sfatul meu se adresează cititoarelor ocupate, gospodine, din ale căror mâini pot ieși ca prin vrajă, minunate mâncăruri și prăjituri, atât de dorite de către cel mai pretențios organ: „stomacul”.

Desigur că șederea la bucătărie, mai ales, lângă mașina de gătit, este cât se poate de puțin prielnică tenului și, în special, mâinilor, cari vor suferi, înroșindu-se și asprindu-se treptat. Femeile doctorițe, dentiste, deasemenea, prin faptul unei spălări prea repetate pe mâini, pot ajunge la același rezultat. Există însă numeroase rețete pentru a remedia acest rău.

Din ele voi încerca să vă dau câteva, cu convingerea că-mi veți mulțumi după scurtă vreme. În cazul de roșire a mâinilor, veți utiliza în fiecare seară următoarea soluție magică: apă oxigenată 100 gr., glicerină 50 gr., zeama unei lămâi. Mâna se curăță admirabil și devine catifelată, fiind tratată cu pasta următoare:

Săpun de Marsilia 100 gr., făină de migdale 50 gr., făină de orz 50 gr., apă caldă 300 gr., glicerină 50 gr. Prepararea este din cele mai simple, la orice farmacie sau chiar acasă. Iată acum o serie de creme din cele mai eficiente, pentru același scop:

Glicerolat de amidon 100 gr., lanolină 50 gr., vaselină 50 gr., bismuth subnitric 5 gr., Hg. pp. alb 2 gr.

Alta: nug emoliens 40 gr., lanolină 20 gr., glicerină 10 gr., ac. benzoic 2 gr.

Sau: săpun de palmolive 10 gr., apă de roze 10 gr., glicerină 90 gr. O altă apă ar fi: Menthol 0,50 gr., alcool 50 gr., antipirină 10 gr., glicerină 100 gr., apă distilată un litru.

În fine o ultimă cremă:

Amidon 10 gr., glicerină 100 gr., apă de roze 20 gr., Tra Benzoes 5 gr., zinc ascid 5 gr., ulei de migdale 5 gr. Frecați bine la un mojar amidonul cu glicerină și apa de roze și lăsați o jumătate de oră la Bain-Marie. Frecați, pe de altă parte, zincul cu cele 5 gr. ulei de migdale și amestecați totul foarte bine. La urmă se adaugă Tra Benzoes.

Pudră de migdale 40 gr., pudră de castane 50 gr., talc 5 gr., Iris pulvere 5 gr., carbonat de potasiu 2 gr., ulei de roze 1 gr. Acest amestec combinat cu apă caldă și puțin săpun cu spumă

multă, va face un minunat produs pentru păstrarea și catifelarea unei mâini de femeie. Acum că aveți câteva rețete la dispoziția dv., alegeți pe care doriți. Nu uitați însă, că: *îngrijirea mâinilor, mai ales de către femeile ocupate, se va face seara, la culcare. Atunci va fi nimerită alegerea unei ape sau creme, menită să ne înfrumusețeze această parte delicată a corpului. Se spune că*

mâna are personalitate, că are un fluid special, că vorbește un limbaj greu de înțeles, că trăiește o viață aparte. Foarte adevărat! Mâna este poate singura parte a corpului care nu se pretează fardului. Obrazul îl punem în valoare cu puțin roșu, buzele deasemenea, ochii cu creion albastru sau negru; ne putem aranja chiar vârful urechilor cu puțin roșu, mâna este însă recalcitrantă la vopsit. Închipuiți-vă o mână fardată! să nu ne mulțumim ca unei mâini aspre, roșii și deformate, să-i vopsim violent unghiile și numai atât. Căci o mână prost îngrijită și cu unghiile fardate va face impresia unui cireș cu fructele proaspete roșii, dar cu frunzele veștede! Cu cât vor fi mai roșii cireșele, cu atât vor părea mai ofilite frunzele! Numai după ce ne-am îngrijit, spălat, catifelat și albit mâna, abia atunci avem dreptul să ne gândim la unghii. Puțină răbdare, seara, o pereche de mănuși vechi, de neîntrebuințat în oraș, precum și o cremă nimerită, iată trei elemente principale în frumusețea mâinilor dumneavoastră, Doamnă!

Numai atunci veți putea să întindeți cu curaj, la sărut, o mănușită ca o petală de crin, celui mai pretențios domn care, vrăjit, va uita curând forma nasului dv., nu prea corectă, sau tenul dv. nu prea sidefat. Femeia este datoră să fie mereu înarmată și armele ei sunt cele cunoscute de veacuri: chipul, corpul, piciorul și mâna.

Deci îngrijiți-vă mâinile, Doamnelor, cu creme, soluții, ape, etc... și victoria va fi a dv.! Și ce e mai frumos oare decât această victorie câștigată cu răbdare, într'un interval de timp mai mult sau mai puțin scurt?

LAURA

Poșta redacției.

Redactoarea noastră, d-na Fulmen, stă la dispoziția cititoarelor, dând gratuit consultații și rețete, în paginile revistei.

DES PRE FRUMUSETEA MÂINILOR

MÂINI ȘI
FEMEI FRUMOASE

MODA DE PRIMĂVARĂ

Tineresc breton de pai reținut printr-o panglică de saten, căruia o voaleță brodată îi dă un aer de mare eleganță.

Dorothy Dearing, dela Fox, poartă o formă de paiu feutrat garnisită cu un couteau...

Frumusețea pură a Oliviei de Haviland se împacă de minune cu această tocă în formă de diademă triumfiulară.

Canotier clasic din pai natural a cărui prospețime este accentuată cu delicată grație de un buchețel de ghiocel.

Și tot vedeta dela Warner arborează o toculiță de o ștregărească feminitate...

Iar Margaret Lindsay dela Warner a rămas credincioasă exoticelor forme conice, probabil pentru că armoniza mai bine decât orice altă pălărie, cu boleroul ei garnisit cu broderii orientale.

Pălărie de pai ridicată în spate, a cărei singură garnitură este o panglică într-o culoare contrastantă.

Aceasta nu este o pălărie de primăvară. Este o greșală a paginatorului...

Formă de feutru mai pretentioasă în care o torsadă de crep de Chine în două tonuri se înnoadă pe ceafă coborînd în două căpătaie pe umeri.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

VEDETELE DAU AUTO- GRAFE

Wynne Morris, noul june prim lansat de studiourile Warner din Hollywood, a fost prins de reporterul fotograf in clipa când își citia numeroasa corespondență primită dela admiratoare. Toate solicitau autografe și nu bănuiau, in momentul când au scris, că pe biroul starului, chiar lângă scrisorile parfumate, se află fotografia logodnicei lui.

...DAR VEDETELE ȘI PRIMESC AUTO- GRAFE.

Walter Houtson pune mare preț pe fotografia cu dedicație, pe care i-a dat-o președintele Statelor Unite, Franklin D. Roosevelt.

C A R O L E L O M B A R D... UN FRUMOS P O R T R E T...

s'a căsătorit, recent, cu Clark Gable. Acest mariaj pare să-i poarte noroc, căci de mult această vedetă n'a avut un succes atât de categoric, ca acel înregistrat cu „Spovedania”. Dealtminteri, se pare că gajul săptămânal, pe care vedeta îl primea, a fost considerabil mărit, in ultima lună.

al noiei vedete, lansată de filmul european, Zarah Leander. Compatrioata Gretei Garbo și-a câștigat, in scurtă vreme, o prețioasă popularitate.

Mărțișoarele

Mărțișoare, mărțișoare
Cine vă'nțelege oare
Și vă mângâie comoara
Când pe brațe de Ca-
rara
Și-a petalelor ninsoare
Voi aduceți primăvara
Cu speranțe viitoare
Mărțișoare, mărțișoare.

Mărțișoare
Cine vă'nțelege oare
Gândurile călătoare
Strânse'n taine de ar-
gint
Și în nopți de'n volbu-
rare
Cine vă sărută oare
Când pe trupuri de fe-
cioare
Risipiți polei de soare
Și surăsuri cari mint
Mărțișoare, mărțișoare

În sclipiri de ametiste
Câte doruri câte vise
Clipe vesele și triste
Zac în suflete închise
Îngropate în vâltoare
Mărțișoare, mărțișoare

Dorul vostru drag și
sfânt
Incrustat în peruzele
Cine-l scaldă'n stropi
de stele
Prin al nopților vest-
mânt?
Cine pune în cuvânt
Dulci împodobiri de
floare
Și c'un zâmbet drag și
sfânt
Leagă cerul de pământ
Mărțișoare, mărțișoare

Mărțișoare
Simfonii amăgitoare
Lacrimi și mărgăritare
Ce'mbrăcați în zvon de
vis
Și în psalmodii de soare
O iubire care moare
Și un vers ce n'a fost
scris
Mărțișoare, mărțișoare.

I. P.

UN MĂRȚIȘOR
DIN CALIFORNIA

(Ann Sheridan)

IN CADRUL SOLEMN A CEREMONII, NOUA CON A FOST PRO

DUMINICĂ 27 Febr. s'a desfășurat în sala tronului din Palatul Regal, în prezența M. S. Regelui Carol II, a Marelui Voevod Mihai, a membrilor guvernului și a tuturor marilor demnitari ai statului, solemnitatea promulgării noiei constituții a României. Reporterul nostru fotograf a prins câteva sugestive imagini, în această dimineată istorică, imagini pe care le redăm aci.

*

M. S. Regele Carol II, având în dreapta Sa pe Marele

D. Gheorghe Tătărescu, ministru de stat și ad-interim al Afacerilor Străine, depune jurământul pe noua constituție.

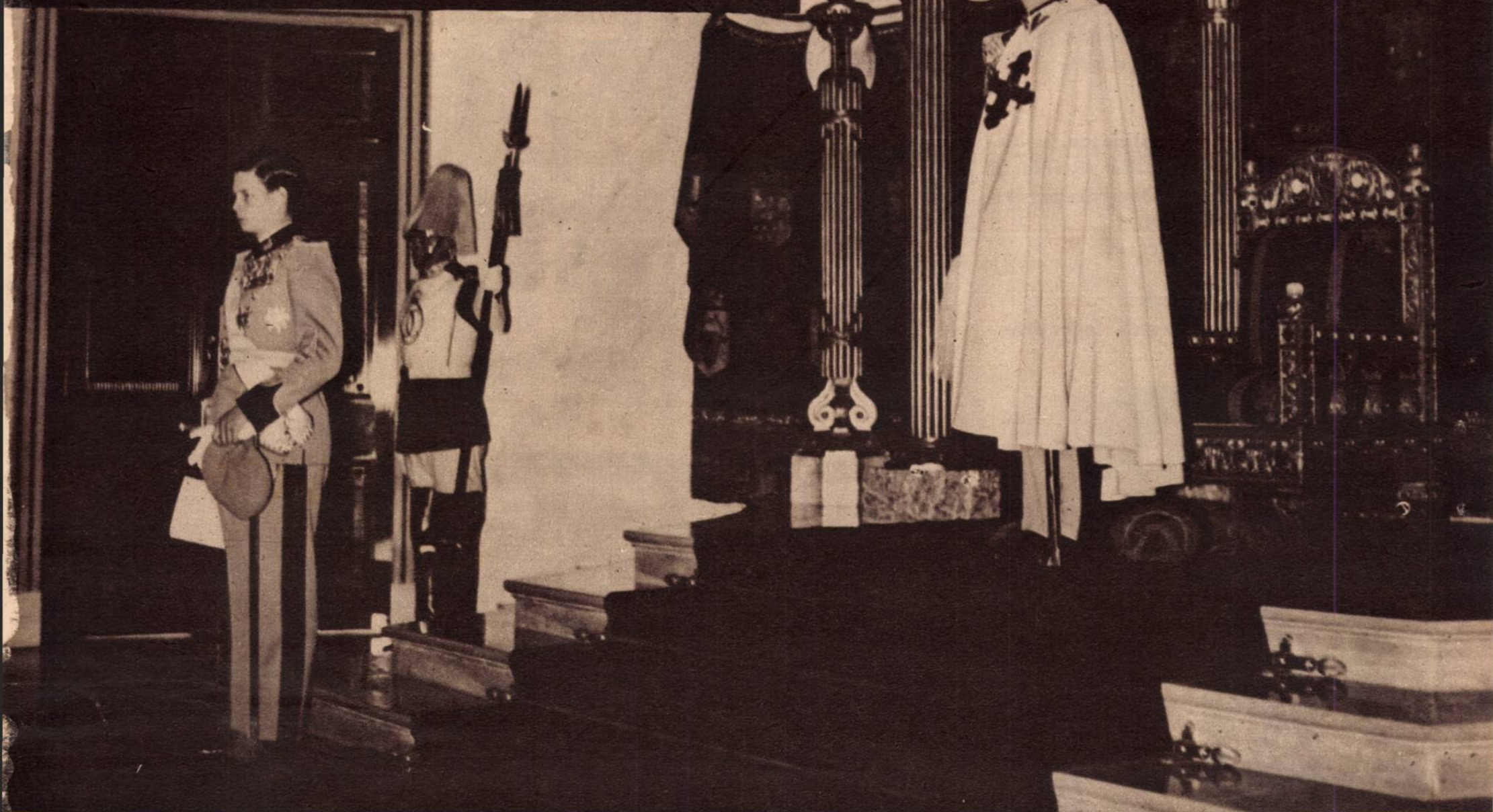
↑ Dl. general Ion. Antonescu, ministrul Apărării Naționale, depune jurământul pe noua constituție. ↓

Un moment solemn și istoric: Suveranul semnează noua constituție.

UNEI IMPRESIONANTE STITUTIE A ROMÂNIEI MULGATĂ.

Decanul Corpului Diplomatic
E. S. Nunțiul Papal Andrea
Casulo, prezintă felicitări M.
S. Regelui.

Voevod Mihai, as-
cultă raportul I. P.
S. S. Patriarhul dr.
Miron Cristea, pre-
ședinte al Consiliu-
lui de Miniștri. Se
mai disting în foto-
grafie, dela dreap-
ta spre stânga, ge-
neral Arthur Văito-
ianu, dr. Alex. Vaida
Voevod, prof. G.
G. Mironescu, prof
Nicolae Iorga, dr.
C. Angelescu, Ghe-
orghe Tătărescu,
miniștri de stat și
d-nii C. Argetoianu,
ministrul industriei
și comerțului, Voicu
Nițescu, ministrul
muncii, dr. Costi-
nescu, ministrul să-
nătății și Armand
Călinescu, ministr
de interne.

Ofițerii superiori care au luat
parte la solemnitatea din sala
tronului.

CAMPIONATELE MILITARE DE SKY DELA PREDEAL

Recent au avut loc la Predeal campionatele militare de sky. Probele s'au bucurat de un succes desăvârșit, dând rezultate excelente.

Fotografiile noastre înfățișează:

1. Domnii doctor I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale și general I. Antonescu, ministrul apărării naționale, la concursuri.
2. Un concurent în parcurs.
3. Startul.
4. Alt aspect al startului.
5. Un grup de concurenți îndreptându-se spre start.

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

DOI drumeți au poposit la un han. În timpul ospățului au intrat în vorbă cu hangioaica, femeie vrednică și bine văzută în ținutul acela.

Drumeții i-au propus să ia în păstrare o sumă mai mare de bani ce aveau asupra lor. Drumurile nefiind tocmai sigure. Peste câțva timp se vor întoarce împreună și își vor lua banii în primire.

Femeea a luat averea lor în păstrare și călătorii au plecat.

Peste câteva zile s'a întors unul din ei și i-a zis hangioaicei: Tovarășul meu a murit în drum. De aceea m'am înapoiat singur. Fii bună și să-mi dai banii.

Câteva zile mai târziu se ivi și celălalt drumeț, cerând suma depusă.

Hangioaica i-a răspuns:

— Tovarășul tău a fost aici și mi-a spus că ai murit. E adevărat că m'am codit, dar n'aveam nici un motiv să nu-l cred și să păstrez banii. De aceea i-am dat toată suma.

Păgubașul a dat-o în judecată.

Convins de nevinovăția hangioaicei, judecătorul hotărî:

De oarece banii au fost dați în păstrare cu condiția ca să nu fie ridicați decât de cei doi tovarăși laolaltă — trebuie să se înfățișeze amândoi ca să poată lua suma în primire. Deci, până ce reclamantul nu va veni cu tovarășul său — conform învoielii — hangioaica e îndreptățită să respingă orice cerere de bani.

SE împlinesc 50 de ani dela apariția „Aventurilor lui Sherlock Holmes”, renumita serie de romane detectivive ale romancierului scoțian Sir Arthur Conan-Doyle.

Cu acest prilej ziarele reproduc o anecdotă povestită de acest scriitor, dotat cu o fantezie uimitoare și cu un spirit umoristic de cea mai bună calitate.

Odată Conan Doyle s'a întors, dintr'o călătorie lungă, la Londra. Părăsind gara, a chemat un birjar; pe atunci nu erau încă automobile.

Birjarul se uită la clientul său și îi zise:

— Bună ziua, domnule Conan Doyle, unde să vă duc?

Romancierul era foarte uimit de această întămpinare. De aceea întrebă:

— De unde știi cine sunt?

Birjarul zâmbi viclean și începu să-i arate, după meșteșugul detectivului Sherlock Holmes, cum a reușit să descopere și să stabilească personalitatea clientului său, abea sosit din străinătate.

Conan Doyle îl asculta, impresionat de deducțiile și puterea de observație a omului de pe capră.

— Da, da... exact... ai dreptate... așa e!...

Afară de asta — adăugă birjarul — am cetit numele dumitale pe cartea de vizită care atârnă de valiza de lângă mine...

La Klagenfurt — Austria — se judecă procesul unui oarecare Adolf Brenner acuzat de asasinarea prostituatăei Maria Grätzer.

— Sunt un laș — a declarat Brenner judecătorului. Și fiindcă mi-am dat seama că nu voi avea niciodată curajul să mă sinucid, am săvârșit această crimă — ca să fiu condamnat la moarte... Judecătorul l-a întrebat:

— De ce ai vrut să mori?

— Eram în ziua aceea foarte descurajat — a răspuns acuzatul. O deșănădejde grozavă mă apăsă; mi-era scârbă de lume. Dar, nu e lesne să părăsești această viață tristă. Din fericire am băut mult. Sub înrăurirea băuturii mi-a venit ideea — să ucid. Mă vor prinde și mă vor executa. Dar pe cine să omor? Mi-am amintit de prostituata Maria Grätzer, o femeie nenorocită, de care nimeni n'are nevoie; și pentru care moartea trebuia să fie, deasemenea, o izbăvire... M'am înarmat cu un ciomag și am lovit-o de două ori în cap. Acum știți totul...

— Vrei și acum să mori? — îl întrebă președintele.

— Da — răspunse categoric ucigașul. Am ucis ca să mor. Acum, după crimă, moartea mea e și mai necesară. Condamnați-mă! Vreau să mor... Curtea, însă, nu s'a putut pronunța; a amânat procesul, cerând un supliment de anchetă.

D.

CAPITOLUL DIN WASHINGTON SUB ZĂPADĂ.

Fotografia noastră înfățișează parlamentul din Washington, în lumina reflectoarelor, după un puternic viscol.

Cumpărați pentru DRAPELE

La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

In caz de indigestie

sau dacă suferiți de hemoroizi, una — două „Leo-Pills” luate imediat după masă, vă fac servicii excelente. Acest produs natural, fabricat din plante, vă ajută după cinci până șase ore să aveți o defecare ușoară și agreabilă a intestinului. Chiar și după o masă cât de grea puteți evita orice indispoziție, dacă luați — de două până la trei ori pe zi — „Leo-Pills”.

Leo-Pills Laxativ

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”
Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Țată noul „IZVOR DE SOARE”

După o viligeatură vă veți putea convinge cât de important este soarele pentru buna Dvs. dispoziție. De aceste ore vă puteți bucura tot anul dacă Dvs. folosiți razele ultraviolete oferite de „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU. — Aceste radiațiuni durează propriu-zis numai 3-5 minute. Efectul? Voie bună, sănătate solidă și bronzare frumoasă.

Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 de pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:

Industria Medico Technica S. A.

Prețurile pentru aparate complete dela Lei 6.000.- Lei 28.000.- Consumația curentului 0,3 kw.

„Soarele Artificial de Altitudine”
— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

4.297.581 DE ROMÂNI AU

Ziua de 24 Februarie, când a avut loc plebiscitul națiunii pentru noua constituție, s'a transformat într'o adevărată sărbătoare națională. Poporul român a votat, într'o impresionantă unanimitate, noul pact fundamental al statului, manifestându-ș astfel atașamentul pentru Suveranul nostru, M. S. Regele Carol al II-lea.

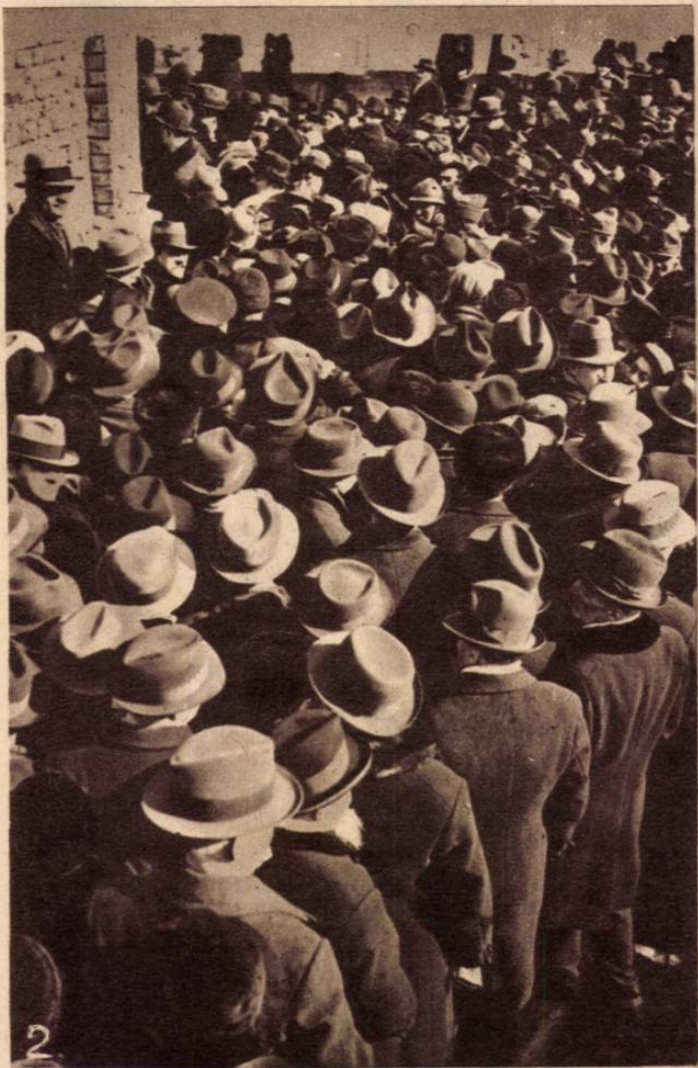
Reporterii noștri fotografi au prins, în ziua plebiscitului, câteva interesante imagini, pe care le publicăm în aceste pagini.

1. În sate, evenimentul votului a fost citit cu o zi înainte, în fața obștei, adunată prin bătaie de toabă.

2 și 2 bis. Mulțimea de votanți în fața secției Belvedere, din Capitală.

3. I. P. S. S. Patriarhul dr. Miron Cristea a votat la secția Belvedere. Fiind aclamat de mulțime, I. P. S. S. a spus câteva cuvinte, prin care a declarat că nu face decât să-și îndeplinească o datorie cetățenească, votând noua constituție și a terminat cu vorbele: „Trăiască Regele.”

4. Dl. profesor N. Iorga a votat la școala Visarion, așteptând-și rândul, laolaltă cu toți cetățenii. Când aceștia au vrut să-l poftescă să treacă înainte, d-sa a refuzat, declarând că nu înțelege să se bucure de nici un privilegiu.

VOTAT NOUA CONSTITUTIE

5. D. Gheorghe Tătărescu, ministru de stat și ad-interim la Afacerile Străine, votând în localul instalat în cazarma gardienilor publici.

6. Dl. Gheorghe Tătărescu părăsind localul de vot, salutând mulțimea care-l aclamă.

7. Biroul unei secții de votare.

8. Plebiscitul la Iași: domnul inginer Emil Nițescu, directorul regionalei C. F. R. Moldova, împreună cu personalul superior al directoratului, la vot.

9. Tot la Iași, medici, funcționari și studenți dela Eforia Spitalelor Sf. Spiridon, având în frunte pe epitropi, se duc la localul de vot.

10. În seara plebiscitului a avut loc, pe Calea Victoriei, o retragere cu torțe. M. S. Regele și Marele Voievod Mihai au apărut în balconul palatului, salutând mulțimea care-l ovaționa.

Foto I. B.

FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

**D. PETRESCU-COMNEN
REPREZINTĂ ROMANIA
LA CONFERINȚA
ÎNȚELEGERII BALKANICE**

La Ankara s'a întrunit conferința înțelegerii balcanice. Țara noastră a fost reprezentată de d. Petrescu-Comnen, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Străine. Fotografia noastră înfățișează pe d. Comnen părăsind Capitala pentru a pleca la Ankara.

INTRUNIREA SFÂNTULUI SINOD

Săptămâna trecută s'a ținut, în Capitală, adunarea Sfântului Sinod. Fotografia noastră înfățișează o parte din înalții ierarhii, care au participat la întrunire.

**Campioana de patinaj
a Bucureștilor**

Domnișoara Ileana Moldoveanu a câștigat titlul de campioană a Bucureștilor, la concursurile de patinaj, care au avut loc de curând. Fotografia noastră o înfățișează pe d-ra Moldoveanu, executând o figură artistică.

MĂRȚIȘORUL

A venit 1 Martie, simbol al primăverii și al tinereții! În vitrine și la toate colțurile de stradă au apărut tradiționalele măștișoare, daruri pentru copii și domnișoare.

O fată de 12 ani a nascut un copil

În satul Medgidia, o fată de 12 ani a dat naștere unui copil. Atât fata cât și pruncul sunt perfect sănătoși. În fotografiile noastre vedem pe fată cu pruncul, împreună cu mama ei și cu familia.

